

Hải Âu Chi Thương

Contents

Hải Âu Chi Thương	2
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	3
3. Quyển 1 - Chương 2	6
4. Quyển 1 - Chương 3	9
5. Quyển 1 - Chương 4	12
6. Quyển 1 - Chương 5	15
7. Quyển 1 - Chương 6	18
8. Quyển 1 - Chương 7	21
9. Quyển 1 - Chương 8	23
10. Quyển 1 - Chương 9	26
11. Quyển 1 - Chương 10	29
12. Quyển 1 - Chương 11	32
13. Quyển 1 - Chương 12	34
14. Quyển 1 - Chương 13	37
15. Quyển 1 - Chương 14	39
16. Quyển 1 - Chương 15	42
17. Quyển 1 - Chương 16	45
18. Quyển 1 - Chương 17	48
19. Quyển 1 - Chương 18	51
20. Quyển 2 - Chương 19	54
21. Quyển 2 - Chương 20	56
22. Quyển 2 - Chương 21	59
23. Quyển 2 - Chương 22	62
24. Quyển 2 - Chương 23	65
25. Quyển 2 - Chương 24	68
26. Quyển 2 - Chương 25	71
27. Quyển 2 - Chương 26	74
28. Quyển 2 - Chương 27	78
29. Quyển 2 - Chương 28	82
30. Quyển 2 - Chương 29	85
31. Quyển 2 - Chương 30	89
32. Quyển 2 - Chương 31	93
33. Quyển 2 - Chương 32	96
34. Quyển 2 - Chương 33	99
35. Quyển 2 - Chương 34	102
36. Quyển 2 - Chương 35	105
37. Quyển 2 - Chương 36	109
38. Quyển 2 - Chương 37	112

Hải Âu Chi Thương

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, giang hồ, 1-1, cường-cường, thụ phản công, sủng thụ, ngược văn, HE
Thượng: Võ Kình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-au-chi-thuong>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Đăng hỏa tỏa ánh sáng mờ ảo khắp căn phòng, trong đêm khuya vang lên tiếng chuyện trò khe khẽ.

Đây là một thôn làng nhỏ, một tia sáng từ trong một ngôi nhà tranh đơn côi ánh ra, từ một ô cửa sổ chưa đóng hẳn, tiết ra ánh nền yếu ớt, cũng truyền ra thanh âm khe khẽ.

“Nương, nương kể tiếp cố sự về nhi tử của biển khơi ba, con muốn nghe.” Một thanh âm nhẹ nhàng truyền ra.

“Ân, vậy con nghe xong phải ngoan ngoãn ngủ đấy.” Thanh âm hiền từ khinh nhập vào bầu trời đêm.

“Con sẽ ngủ mà, nương. Có phải biển so với sông còn lớn hơn rất nhiều không, nhi tử của biển khơi có phải giống bé chim én trên nóc nhà ta có đúng không?”

“Biển còn lớn hơn sông rất nhiều rất nhiều, nhi tử của biển khơi cũng tựa như chim én trên nóc nhà ta, bắt quá lông tha đúng bạch sắc, mỏ tha có một khối hồng ban, người ta gọi tha là hải âu.”

“Nếu rất lớn rất lớn, vậy có thể lớn đến thế nào ni?” Từ trên giường truyền đến tiếng kêu của một tiểu hài tử.

“Nói nhỏ thôi, không nên đánh thức bé chim én đang say mộng.”

“Con không ầm ĩ nữa, nương kể một chút nữa đi...”

“Nhi tử của biển khơi được gọi là hải âu, hải âu lớn lên phi thường mỹ lệ, luôn làm người đi đường không thể dời mắt, bọn chúng tối mỹ lệ vốn không phải là bộ lông trắng như tuyết, mà là trên chiếc mỏ tinh tế của chúng có một khối hồng ban, tiêm điểm như huyết hồng vậy.”

“Vậy chúng chắc phải rất đau, mỏ chúng chảy máu mà. Kinh Kinh ngày hôm qua cũng bị chảy máu, rất đau rất đau, nhưng con không có khóc.”

“Kinh Kinh hảo dũng cảm, hải âu cũng vậy, chúng không sợ đau nhức, mỗi ngày tại biển khơi tìm kiếm thức ăn nuôi tiểu hài tử của chúng, con biết chúng làm cách nào để uy tiểu bảo bảo không? Chúng ngậm thức ăn trong miệng, về đến nhà, tiểu bảo bảo phải mổ vào hồng ban ngoài miệng mẹ chúng vài cái, hải âu mẹ mới uy tiểu bảo bảo ăn. Nếu bảo bảo không mổ vào hồng ban, bảo bảo sẽ không có cơm để ăn.”

“Nếu không có hồng ban, có thể dùng yên chỉ của a âm tỷ tỷ bên cạnh chúng ta thay thế không nương?”

“Không thể dùng gì thay thế hết con à. Một hôm, hải âu mẹ ra ngoài tìm thức ăn, đến khi về nhà bỗng nhiên bị một con hải ba tấn công...”

“A!!! Hải âu mẹ không có chuyện gì ba?” Thanh âm khẩn trương cất lên.

“Tha rớt xuống tảng đá hôn mê bất tỉnh. Thật lâu thật lâu, tha tỉnh lại, cố gắng vỗ cánh, lo lắng bay về nhà. Cặp mắt vừa đen lại sáng của hải tử kia, khi thấy tha trở về liền lạnh đậm quay đi. Hải âu mẹ nóng nẩy, tương đầu hướng tiểu bảo bảo, kêu mổ vào hồng ban ta ba!!! Nhưng bảo bảo hai mắt chỉ nhìn tà dương, trong mắt đúng cơ khát cùng chờ đợi.”

“Tiểu bảo bảo không có đói mẹ?”

“Không phải, tiểu bảo bảo rất đói, nhưng hải âu mẹ không hề phát hiện, hồng ban trên mỏ mình đã không còn nữa.”

“A! Không nên, ngô, nương. Tha sẽ không sao hết đúng không?” Tiểu hải tử nghẹn ngào thỉnh cầu đái trứ thiện lương.

“Ân, không có việc gì hết. Được rồi, khuya rồi, con cũng ngủ đi. Ngủ một hồi thương của hải âu mẹ sẽ lành thôi.”

Vị mẫu thân đó cũng không kể nốt đoạn kết cho nhi tử nhỏ tuổi của tha.

Từ ngày đó, hải âu mẹ vẫn đứng tại chỗ chờ bảo bảo mổ, cuối cùng đành phải cưỡng ép đem thức ăn nhập trong miệng bảo bảo. Nhưng bảo bảo vẫn ngưng mắt nhìn thái dương xa xa, ngậm chặt mỏ. Tối hậu, hải âu mẹ chết, chết bên cạnh hải tử của tha, trước khi chết còn có ánh mắt nhu tình cùng nỗi đau thương bị vứt bỏ nhìn hải tử, mong đợi hải tử nhìn tha một chút, mổ vào hồng ban của tha một chút, đến khi chết, tha vẫn không biết hồng ban vẫn kết nối tình cảm hai người đã biến mất.

Mà hải âu bảo bảo vẫn liên tục nhìn về phía thái dương mờ mờ, đến tận khi hắc khí cùng lực kiệt, tuyệt vọng chết bên cạnh mẫu thân hắc. Đến khi chết hắc vẫn còn hi vọng được mổ vào hồng ban của mẫu thân.

Na thái dương trên trời cao giống như một hồng ban khổng lồ.

Cái hồng ban vốn từng đại diện cho sinh mệnh kia hiện đang tại một nơi nào đó, phát ra ánh sáng tái nhợt mà u ám.

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Nguyên Võ Kinh sợ hãi trốn sau lưng Trương bà bà, sợ sệt nhìn nữ nhân từ đại trạch trước mắt tiến tới. Nữ nhân đội một chiếc mũ có đỉnh châu ngọc, mặc một bộ y phục bằng tơ lụa màu sắc diễm lệ, một đôi mắt sắc sảo, cùng một đôi môi đỏ tươi.

Nữ nhân hơi nhíu mày nhìn Võ Kinh chỉ lộ ra nửa cái đầu: “Tiểu hải tử này sợ rằng không được ba. Thăng bé còn nhỏ quá.”

“Không nhỏ không nhỏ. Hải tử của những gia đình nghèo khổ vốn không được ăn no, nên bọn chúng không được cao lớn. Thăng bé này năm nay cũng đã mười bốn tuổi rồi. Nếu không phải nương nó mất sớm, không còn ai chăm sóc nó, tôi cũng sẽ không mang nó tới đây làm phiền xá nhị tỷ đâu.”

“Tôi biết người Trần gia rất tốt, nhất là Xá nhị tỷ tâm bồ tát không đành lòng nhìn thấy người khác bị khổ, bởi thế hôm nay tôi mang thăng bé này tới. Hải tử này đừng nhìn nó nhỏ, nó vốn rất chịu khó, nương nó mới mất cũng có thể xem như một nữ nhân tri thư đạt lý (có tri thức hiểu lẽ nghĩa) trong thôn tôi, thăng bé này vừa hiểu chuyện lại thông minh. Tiểu Võ, mau tới bái kiến Xá nhị dì đi.”

Tiểu Võ vừa được nhắc tới ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Trương bà bà đầy nếp nhăn, đôi mắt đã vẫn đục nhưng vẫn lộ ra vẻ hiền lành, lại quay đầu nhìn khuôn mặt xa lạ phía trước, đôi mắt sắc bén kia đang cẩn thận đánh giá chính, lo lắng, tiểu Võ khẽ kêu: “Xá nhị dì, hảo.”

Nhíu nhíu mày, nữ nhân cầm lấy tay tiểu Võ tử mĩ đánh giá: “Thanh âm sao nhỏ vậy. Nói to hơn nữa. Ở đây không giống với ở quê, không được như vậy với người chưa từng gặp mặt, nếu thế sẽ làm mất mặt Trần gia. Sao người lại gầy như vậy chứ, được rồi. Nó có bệnh gì không?”

“Không, không. Đừng xem thường hài tử này đáng người vừa nhỏ vừa gầy, thằng bé từ khi sinh ra đến giờ chưa từng bị bệnh. Hài tử của những người nghèo chúng tôi vốn mệnh tiện, nhưng được cái sức khỏe rất tốt.” Trương bà bà vội vàng giải thích.

“Được rồi, xem như nể mặt Trương bà bà người, ta sẽ nhận thằng bé. Hiện giờ trong phòng thiếu gia cũng đang thiếu một đứa sai vặt, nhưng nếu nó phạm lỗi, ta cũng sẽ không bao che đâu.”

Nữ nhân miễn cưỡng đồng ý.

“Cảm tạ Xá nhị tỷ.” Thân thể già nua cúi thấp người, hèn mọn cảm tạ nhiều lần.

Tiểu Võ nhìn bàn tay khô vàng đầy nếp nhăn đang cầm chính tay mình, lại nhìn Trương bà bà đang chậm rãi ngồi xuống. Nó cũng biết số phận nó đã bắt đầu thay đổi.

“Tiểu Võ đáng thương của bà. Không phải Trương bà bà không muốn con, bà đã già rồi, không biết còn có thể chăm sóc con được bao lâu nữa. Nếu như bà chết, con sẽ không còn ai nhờ cậy nữa, nương con trước khi mất đã nhờ bà chăm sóc con, bà đã hứa sẽ tìm cho con một nơi thật tốt. Trần gia đây là một gia tộc thịnh vượng, con ở đây sẽ không phải lo ăn lo mặc, chỉ cần con nghe lời. Nói không chừng vài năm nữa, con có thể lập gia thất, lấy một lão bà, đến lúc đó, ngô ngô...” Đôi mắt thấu rõ sự đời kia cuối cùng cũng rơi lệ.

“Con không muốn. Ngô ngô... Trương bà bà. Con muốn cùng bà ở cùng một chỗ. Con không muốn đi...” Tiểu Võ Kinh đang khóc thầm kêu lên: “Không có con ai sẽ cài châm tú hoa giúp bà, không có con, mùa đông trời lạnh sẽ không ai xoa bóp chân cho bà. Con không muốn, con muốn ở với bà cơ, con muốn... ngô ngô.” Nức nở, tiểu Võ Kinh đã khóc tượng như một lệ nhân, gắt gao ôm chặt lấy người phía trước vốn không phải thân nhân nhưng lại giống như thân nhân của nó.

“Đừng khóc nữa, con đã là đại tiểu hỏa tử rồi, đừng làm Trương bà bà cùng nương con mất mặt nữa. Trương bà bà cũng luyến tiếc con. Nhưng Trương bà bà đã rất già rồi, không còn nhiều thời gian chăm nom con nữa. Con đi theo Trần gia, ít nhất cũng có thể làm bà an tâm. Ngoan, nghe lời bà, nói không chừng sau này tiểu Võ của chúng ta có tiền, có thể tiếp Trương bà bà hưởng phúc.” Biên lau lệ trên chính mặt cùng mặt tiểu Võ Kinh, biên nhẹ nhàng đưa tiểu Võ Kinh tới trước mặt Xá nhị tỷ.

“Xá nhị tỷ, làm phiền ngài. Hài tử này ta giao cho ngài. Hi...vọng ngài có thể... không, nếu thằng bé không nghe lời, ngài đừng nuông chiều nó, cứ đánh mắng nó, chỉ cầu ngài cho thằng bé này một nơi sống yên ổn.”

“Trương bà bà, người an tâm. Nếu vào cửa này, nó tự là người của Trần gia. Ta sẽ hảo hảo chăm sóc nó. Người cũng không cần phải lo lắng nữa. Đi thôi. Võ Kinh, tên người đúng Võ Kinh hả?”

“Vâng vâng. Nó họ Nguyên.” Thả bàn tay đang nắm chặt tiểu Võ Kinh, Trương bà bà lùi lại đằng sau.

Tay Võ Kinh bị tay Xá nhị tỷ nắm chặt, kéo tới đại môn. Quay đầu lại, Võ Kinh nhìn thấy Trương bà bà đang đứng xa xa nhìn chính. Nó vốn thông minh, cũng hiểu mọi chuyện không thể thay đổi lại nữa, nó chỉ có thể nhớ thật kỹ dung mạo của Trương bà bà, người đã ở cùng nó suốt ba năm qua như người thân của nó. Mây trôi lập lờ trên bầu trời đầy sương trắng, gió cuối thu mang theo khí tức tiêu điều xơ xác gào rít lướt qua, bụi bặm tản mát trên mặt đất bị gió cuốn lên, Trương bà bà cứ đứng đó, đứng tại bên đường nơi gió bụi gào thét, Võ Kinh biên vô ý thức bị kéo đi, biên gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng người xa xa đang dần dần tiêu thất sau cánh cửa.

Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, Võ Kinh nghe thấy một âm thanh già nua vang lên: “Tiểu Võ, hảo hảo sống.”

Theo hành lang trước viện, tiểu Võ Kinh tay bị nắm chặt, vô tâm chú ý tới đình thai lịch sự tao nhã cùng viên lạc dù đã cuối thu vẫn đầy sức sống, đôi mắt nó vẫn vô ý thức nhìn chăm chăm vào mái tóc được búi cao của Xá nhị tỷ, thẳng đến khi Xá nhị tỷ đột nhiên dừng lại, tiểu Võ Kinh mới hoàn hồn.

“Nha đầu chết tiệt kia, không có mắt mũi hả, sao lại chạy loạn?”

Tiểu Võ Kinh sợ sệt từ phía sau Xá nhị dì ló đầu ra nhìn trộm, thấy Xá nhị dì đang trách mắng một thiếu nữ mặc đồ thị nữ màu xanh biển, vốn khuôn mặt thông minh sắc sảo, hiện giờ lại tràn ngập bất an cùng bối rối.

Cúi đầu chào, thiếu nữ cuống quýt thuyết: “Xin lỗi, Xá nhị dì, việc này rất gấp, sở dĩ, sở dĩ...”

“Có việc gì mà người vội vã đến vậy? Không đi hầu hạ thiếu gia, chạy ra đây để... chẳng nhẽ, chắc không phải lại...” Câu nói bị mấy người trang phục nô bộc cắt đứt.

Thiếu nữ trên mặt lộ vẻ bị thương, khóc nức nở thuyết: “Đúng vậy thưa Cá nhị dì. Đại thiếu... đại thiếu gia không thấy đâu nữa.”

Hít vào một hơi, Xá nhị dì thanh âm bỗng trở nên cao vút: “Sao lại không thấy đại thiếu gia? Không thấy từ lúc nào? Bốn kẻ các người chỉ trông nom một người mà lại không thấy? Bình Nhật Lý, vốn không phải muốn các người dù thiếu gia có muốn làm gì cũng không được đồng ý hử?”

“Oa!” Đại y thiếu nữ khóc lớn một tiếng, trước mặt một đám người vội vàng quỳ xuống: “Xá nhị dì, ngài nhất định phải cứu bọn nô tài, sáng nay chúng ta đang cùng thiếu gia, thấy thiếu gia nói muốn ra chợ, chúng ta không ngăn cản được đành phải đồng ý. Ai biết vừa ra khỏi cửa, vừa quay lại đã không thấy thiếu gia đâu nữa. Bọn họ vừa quay lại nói với nô tỳ, giờ mọi người đang vội vã đi tìm.”

“Đứng lên đứng lên, đừng quỳ nữa, các người đã báo cho lão gia phu nhân chưa?”

“Nô tỳ, bọn nô tỳ không dám nói. Xá nhị dì, ngài nhất định phải giúp chúng ta.”

“Hừm, ta thật không hiểu nổi người, thường ngày người thông minh đến thế, sao đến khi gặp đại sự lại ngu ngốc thế hử. Việc này người còn muốn gạt, muốn đến khi thiếu gia thật sự xảy ra chuyện, các người có mấy mạng cũng vô dụng thôi. Không thấy thiếu gia đã bao lâu rồi.”

“Đã hai canh giờ.”

“Hai canh giờ? Nha đầu chết tiệt kia, các người đều là người chết hử? Chỉ một người mà tìm suốt hai canh giờ vẫn chưa thấy? Quên đi, người lập tức đem chuyện này bẩm báo với nhị gia, việc này cũng không có khả năng giấu diếm được lão gia phu nhân, hiện tại chỉ mong mau mau tìm thấy thiếu gia.”

“Cảm tạ, Xá nhị dì. Bọn nô tỳ đi đây.” Mấy người tợu vội vã ly khai.

Hiện tại bọn họ đã tới một phòng khách. Tiểu Võ Kinh tròn mắt nhìn gian phòng trước mắt, cả đời cũng chưa từng thấy nơi nào lớn như vậy. Phòng khách rất lớn, dài khoảng bốn trượng, rộng ba trượng. Bình phong bên trái được làm bằng đá có khắc hình hoa thủy tri rất độc đáo, tọa y bên cạnh cũng được trạm trổ rất cầu kỳ.

Chính giữa đứng một phương án bằng gỗ mun. Trên mặt phương án còn có một bức mai tuyết đồ. Hai bên phương án tọa trứ một nam một nữ.

“Nhanh, mau cấp lão gia phu nhân thỉnh an.” Xá nhị dì nhỏ giọng nói với Võ Kinh, sau đó cao giọng thuyết: “Lão gia phu nhân hảo.”

“Xá Lan, hài tử này là con cái nhà ai?” Người nói chính là nữ tử ngồi bên trái, tuy đã trung niên, nhưng vẫn có thể thấy được tha khi còn trẻ đúng thiên kiều bá mị, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ cùng nụ cười thân thiết.

Hồi phu nhân, hài tử này vốn là thân thích của bà con xa của ta. Hắn rất đáng thương, người nhà đều đã qua đời, chỉ để lại hắn vô y vô khó, chỉ có thể tới ta tìm nơi nương tựa. Võ Kinh, còn không cấp lão gia phu nhân thỉnh an.”

Võ Kinh ngơ ngác nhìn Trần phu nhân trước mặt, đậm tảo nga mi, bạc thi chi phấn, đôi mắt nhìn nó lộ vẻ thân thiết hiền từ, làm nó cảm thấy như được gặp lại mẫu thân đã qua đời, Võ Kinh thấy ngẩn ngơ. Phải đến khi Xá nhị dì gắng sức lôi kéo, nó mới tỉnh lại. Vội vàng quỳ xuống, trong miệng kêu: “Võ Kinh cấp lão gia phu nhân thỉnh an.”

“Mau mau đứng lên, nhanh, tới đây để ta xem xem, thật đáng thương. Gầy đến thế này. Năm nay người bao nhiêu tuổi?” Nhìn đôi tay nở nang đang kéo chính, Võ Kinh con mắt lại đỏ. Tha không phải mẫu thân của ta, cho dù ôn nhu như mẫu thân, nhưng đôi tay mẫu thân nhiều năm đều nứt nẻ.

“Con năm nay mười bốn tuổi.”

“Trời ạ, còn lớn hơn Thịnh nhi một tuổi. Thật khổ, mới nhìn ta còn tưởng chỉ mới tám chín tuổi.” Phu nhân nhẹ nhàng vuốt ve tay Võ Kinh, đau lòng nói.

“Phu nhân, nếu ngài đã thích nó, không bằng để nó ở lại quý phủ làm việc.”

“Ân, ta rất thích nó. Lão gia, vậy chúng ta lưu nó lại đi.” Quay đầu lại, Trần phu nhân nhẹ giọng hỏi người đứng đầu Trần gia, Trần Chi Hùng, thô mi mắt to, mũi thẳng cầm vuông, dù đã hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn tràn đầy sinh lực.

“Nếu phu nhân thích, vậy cứ theo ý phu nhân.”

“Tốt lắm, Xá Lan, hài tử này cứ để lại Trần gia đi. Ta thấy nó cùng Hưng nhi tuổi tác không sai biệt lắm, cũng muốn nó đi hầu hạ nhị thiếu gia. Bất quá ta cũng không muốn miễn cưỡng, người biết nhị nhi tử của ta rồi đấy.”

“Cảm tạ lão gia phu nhân.” Đang trong lúc bối rối, Võ Kinh cộc lộc nói.

“Hong Ngọc.” Phu nhân nhẹ giọng kêu, chỉ chốc lát từ trong phòng đi ra một nữ tử. Thị nữ một thân phần hồng, mặt tròn tròn vẫn còn một chút vẻ trẻ con.

“Phu nhân.”

“Hong Ngọc, người dẫn hài tử này đi. Từ nay nó sẽ ở tại phòng nhị thiếu gia. Hài tử, người đi theo Hong Ngọc ba, tha sẽ sắp xếp cho người.”

“Vâng, thưa phu nhân.”

Một trước một sau, Võ Kinh tự đi theo ra khỏi phòng khách.

3. Quyển 1 - Chương 2

Hong Ngọc dẫn Võ Kinh tới hậu viện, tới một gian phòng thấp bé, liền quay người nói với Võ Kinh: “Người vào trước đi, ta đi chuẩn bị chút nước nóng. Nhìn người xem, toàn thân bẩn thỉu lại rách rưới, tắm rửa xong nhớ thay một bộ y phục mới đấy.”

Nhìn nhìn y phục chính mình, Võ Kinh tí mĩ suy nghĩ một lát, hơi giật mình thuyết: “Không bẩn không rách, đây là y phục hôm qua Trương bà bà thức đêm may cho ta.”

“Hảo, hảo, người mau vào phòng đi. Sau này hầu hạ nhị thiếu gia, người phải cố gắng chịu đựng một chút. Bất quá, so với hầu hạ đại thiếu gia vẫn còn tốt hơn nhiều.”

Căn phòng cũng không quá rộng, bên trong kê hai chiếc giường, một chiếc bàn cũ, một cái ghế dài ba trượng cùng một chiếc tủ đựng quần áo. Ngơ ngác đứng giữa gian phòng từ giờ sẽ trở thành của mình, nửa ngày thấy Hong Ngọc cầm thùng nước nóng tiến vào gian phòng mới tỉnh lại.

“Soã a, đứng đó làm gì, mau tắm đi, sắp tới giờ ăn cơm rồi, một lát nữa ta tới gọi người. Ngày hôm nay người không phải đi gặp thiếu gia nữa. Sáng sớm mai, cái tên A Thắng cùng phòng với người sẽ dẫn người đi.”

“Cái kia... Từ giờ ta phải làm gì?”

“Người việc gì phải lo lắng làm gì. Đến ngày mai sẽ có người tự dạy cho người mọi thứ. Người mới tới đây, mọi người ở đây đều lớn hơn người, người khác nói gì người đều không được cãi lại, người khác bảo làm gì người phải làm như vậy, không được hỏi nhiều, biết không? Ta thấy người tuổi còn nhỏ mới khuyên bảo người, nhân gia của thế gia vọng tộc không thể so sánh với nơi người ở trước kia, ở đây phải biết lễ nghi phép tắc. Được rồi, người mau tắm đi, lát nữa ta tới mang thùng nước đi.”

“Cảm tạ, Hồng... Hồng...”

“Hồng Ngọc.”

“Cảm tạ Hồng Ngọc tỷ tỷ. Một lát nữa ta sẽ tự mang thùng đi đổ. Ở nhà ta đều tự làm hết.”

“Vậy được rồi.”

Võ Kinh bán nằm trên giường cố gắng ngủ, nhưng vô luận thế nào cũng ngủ không được, mọi chuyện xảy ra ban ngày làm nó vô pháp hoàn toàn thích ứng, cả việc sắp xảy ra ngày mai cũng là một nguyên nhân. Nghiêng đầu nghe ngóng... A Thẳng giường bên đã phát sinh thanh âm đều đều, lại nghĩ tới ngày mai thiếu gia ngày mai sẽ kiến. Nghĩ nghĩ, Võ Kinh lại nghĩ tới chính nương cùng Trương bà bà, nằm trong chăn, Võ Kinh cố gắng nén khóc.

Khóc đến mệt mỏi, trái lại đầu óc càng thêm thanh tỉnh, tròng đôi mắt phát hồng nhìn lên trần nhà. Đột nhiên Võ Kinh như nghe thấy bên ngoài huyên náo, cửa sổ ánh vào ánh đèn lập lờ bên ngoài. Võ Kinh hiểu kỳ mặc vào y phục đi ra ngoài. Đi ba bước tới hành lang đình viện, nhìn ra bên ngoài thấy có bóng người chớp động, thanh âm hỗn loạn: “Uy, các người chạy qua bên kia tìm xem. Tầng quản gia, người mang theo hai mươi người ra cửa tìm cho ta.”

“Nếu để hãn chạy mất sẽ hối tội người đấy.”

Mơ hồ, tiểu Võ Kinh nghĩ: quả nhiên nhân gia đại hộ không giống với bình dân, tìm gà cũng phải tới hai mươi người. Tiểu Võ Kinh nhớ kỹ đã từng mất một con gà, nó cùng Trương bà bà phải tìm mất hai ngày.

Gió thu thổi làm Võ Kinh cảm thấy hàn khí bức người, ôm lấy thân thể, nó xoay người trở lại trong phòng.

“A!!!!”

Thét chói tai, tiểu Võ Kinh tròng mắt nhìn người đột nhiên xuất hiện trước mặt nó đang ồm nấp trong bóng tối, vô pháp thấy rõ tướng mạo người kia, chỉ thấy một đôi mắt tràn ngập dã tính cùng mê loạn tại trong đêm tối phản xạ ánh sáng.

Võ Kinh hét lên làm kẻ kia cũng hoảng sợ, hai người ngốc nhìn nhau. Hai chân Võ Kinh run run, thật sự đáng sợ. Ánh mắt kia thật đáng sợ. Trong đêm tối, khi ánh nến chiếu vào nơi sâu thẳm trong đôi mắt kia, đó là huyết tinh của dã thú làm nó cảm thấy lạnh gáy, hãn không phải người, hãn chính thị sơn miêu. Nhớ lần nó cùng Trương bà bà đi tìm gà, sơn miêu đứng trên sườn núi nhìn hai người, nó nhớ kỹ ánh mắt kia, đôi đồng tử hoả hồng, thị huyết mà dã khí đến bức người.

Tiếng bước chân xa xa từ từ tiến đến gần, mơ hồ nghe được tiếng la hét: “Bên này, ta vừa nghe thấy có tiếng hét ở hướng đó.”

Ánh mắt kia vẫn đang nhìn chính, nhân thần đã trở nên hung ba ba, Võ Kinh cả lăm nói: “Bọn họ đang tới tìm người.”

“Ba.” Người của đêm tối bỗng nhiên vãng hướng đình viện chạy đi. Mục tròng khẩu ngốc, Võ Kinh hầu như không thể tin được động tác người kia lại nhanh như vậy, thấp thoáng trong bóng đêm, thân ảnh người nọ hầu như trong nháy mắt đã tiêu thất trước mặt nó, hãn quả nhiên chính sơn miêu.

Ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác như có người đang khẽ lắc chính, nhìn người đang đứng trước mặt, Võ Kinh hơi chút vô pháp phản ứng.

“Uy, tiểu Võ, tỉnh mau. Nhanh nhanh lên, đừng ngủ nữa, chuẩn bị làm việc thôi.”

Nhớ tới chính nguyên lai đã không còn ở nhà nữa. Nơi đây là Trần phủ. Võ Kinh động tác nhanh nhẹn chỉnh đốn lại mọi thứ, tụt theo Trần Thẳng đi gặp nhị thiếu gia.

“Uy, tiểu Võ, người còn nhỏ như vậy, người nhà người yên tâm để người một mình tới đây à?” Vừa đi A Thẳng vừa hỏi.

“Người nhà ta đã không còn ai nữa.” Thấp giọng nói.

“Xin lỗi. Ta thật ngu ngốc đi hỏi việc này. Vậy người bán mình hay tự nguyện?”

“Không biết, chỉ nghe Xá nhị dì thuyết, ta làm mười năm có thể ly khai đây.”

“Nga, nguyên lai là Xá nhị dì mang tới. Na, vậy cũng tốt. Nhưng có một số việc ta phải nói cho người biết, để tránh xảy ra rắc rối.”

Vừa đi, Võ Kinh vừa lắng nghe những điều A Thắng nói cho nó biết. Nguyên lai, lão gia Trần Chi Hùng vốn là đại hiệp nổi danh nhất trên giang hồ, từ khi bị thương, cưới phu nhân hiện giờ, sinh hai thiếu gia một thiên kim, đại thiếu gia khiêu Trần Phiêu Thịnh, năm nay mười ba tuổi, nhị thiếu gia khiêu Trần Phiêu Hưng, năm nay mười một tuổi, mà tiểu thư Trần Phiêu Y năm nay vừa tròn mười sáu tuổi. Trần Chi Hùng có một đệ đệ là Trần Chi Văn, mọi người ở đây đều gọi là nhị gia, còn về Xá nhị dì, tha vốn là nha hoàn do phu nhân mang tới, sau lại gả cho Tăng quản gia. Vốn Trần gia tại nơi đây rất có thế lực, mà lão gia cùng nhị gia cũng có quan hệ với triều đình cùng giang hồ, bởi vậy cũng được xem là nhân vật nhất phương.

“Tiểu Võ, những việc này người... đều nhớ kỹ hết chưa?”

“Ân, ân. Đại khái nhớ kỹ.” Có điểm chần chờ, Võ Kinh đáp lời.

“Không phải đại khái, người phải nhớ kỹ toàn bộ. Ở đây dù người tuổi nhỏ, nếu làm sai một lần còn có thể tha thứ, nhưng nếu phạm phải lần thứ hai sẽ không ai tha cho người đâu. Đừng lo lắng, ta sẽ giúp người. Mau nhanh tới đây. Nhìn gian phòng phía trước kia. Xa xa có một nóc nhà bị cành cây che khuất, mơ hồ có thể thấy được.

Hoa kính khúc chiết, xung quanh thủy trì, đình các, giả sơn đầy vẻ thanh tĩnh. Đột nhiên Võ Kinh dừng lại, chỉ vào đôi chim bên cạnh thủy trì đang vui đùa kêu lên: “Người nhìn kia, bên kia bờ có hai con vịt.”

“Phốc, cái gì mà vịt chứ, đó là chim uyên ương. Quả là lãng tử không hiểu chuyện.”

“Ha hã, ta đoán ngay mà. Ở đây, nhà cửa rất đẹp, hoa cũng đẹp, người cũng đẹp, nhưng không thể nào ngay cả vịt cũng đẹp hơn bên ngoài.” Vuốt đầu, Võ Kinh ngây ngốc cười.

“Người nha. Được rồi, đừng cười nữa, nhìn xem, có người đi ra kia. Tha tên Thanh Phách, là nha đầu thân cận của nhị thiếu gia, nếu người cùng tha quan hệ tốt, người cũng có thể thuận lợi ở lại bên cạnh nhị thiếu gia.” Xa xa, một vị thiếu nữ dần dần tới gần.

“Thanh Phách, sớm như vậy đã xuất môn, thật là hạnh khổ.” Vừa cười vừa kéo Võ Kinh, A Thắng cười híp mắt chào hỏi.

Thanh Phách mười tám tuổi, mặc một thân thanh y, khuôn mặt kiên nghị, đôi mắt vừa sáng lại tròn, cười tủm tỉm nhìn bọn họ, cười duyên trứ: “Ta đang nghĩ sáng sớm nay sao trời lại quang đãng như vậy, nguyên lai là A Thắng ca tới. Ta vốn phải ra tiếp người, nghe nói hôm nay người hầu cho nhị thiếu gia sẽ tới. Là hần ba. Người tên Võ Kinh phải không?” Tinh tế đánh giá Võ Kinh.

Cương trứ cái cổ, Võ Kinh hô: “Đúng vậy, Thanh tỷ hảo.”

“Đừng bất an như vậy, yên tâm đi, ta sẽ hảo hảo dạy người. Theo ta vào đi.”

Thấp thỏm bất an, Võ Kinh nhìn thoáng qua A Thắng, A Thắng ra hiệu, đôi mắt cổ vũ nó. Võ Kinh lúc này mới theo hướng Thanh Mai. Bỗng nhiên, từ phía sau truyền tới tiếng kêu: “Đừng chạy nữa, phía trước mau chặn lại.”

Võ Kinh vô ý thức chuyển qua thân, một bóng người từ bên cạnh hần vượt qua, Võ Kinh vô ý thức vươn tay ngăn cản người kia, thế nhưng xung lực quá lớn làm hai người ngã lăn một vòng trên mặt đất.

Đau nhức, Võ Kinh ngồi bệt dưới đất chỉ cảm thấy cái mông nhất định đã xanh tím rồi, cố gắng giãy dụa đứng dậy, sờ sờ bên môi đã bị chảy máu, lúc này mới chú ý tới người kia.

Tâm bỗng nhiên dâng một chút, người nọ đang bị A Thắng cùng Thanh Mai giữ chặt tay, dùng sức làm hần không động đậy được. Đôi mắt hần lộ ra tức giận cùng hoảng loạn vô thố, nhưng Võ Kinh nhận ra hần chính là kẻ đêm qua có nhân thân sơn miêu. Vóc người hần so với nó còn thấp gầy hơn, mặc một chiếc áo

mỏng dính đầy cỏ khô, tóc tán loạn che đầy khuôn mặt hắc, thế nhưng đôi mắt quật ngạo cuồng dã vẫn lộ ra. Hắc như khố thú giầy dựa nhưng vẫn nhìn chăm chăm Võ Kinh. Đôi mắt thật sáng, nó vô ý thức nghĩ vậy.

“Nhanh lên một chút, ta sắp không giữ được nữa rồi.”

Giống như cảnh quay chậm, Võ Kinh nhìn thấy người nọ giãy khỏi trời buộc, hướng chính vọt tới. Không kịp phản ứng, thân thể bị trọng trọng áp tới mặt đất, đầu bị đập mạnh vào tảng đá ven đường, Võ Kinh thấy được nhân thân kia loé lên tia huyết cùng hung tàn, cảm thấy cổ cực kỳ đau nhức, nó đang bị người cắn cổ. Nguyên lai hắc thực sự là sơn miêu, mà ta chính là con mồi của hắc, ta sợ. Đây là suy nghĩ duy nhất trước khi Võ Kinh mất đi ý thức.

4. Quyển 1 - Chương 3

Một đôi tay mềm mại đang xoa chính đầu. Đau quá, nường, nường, Trương bà bà, con đau qua, ngô ngô.

Trong đau đớn, Võ Kinh dần dần khôi phục thanh tỉnh. Đau nhức trên đầu nhưng nó vô lực mở mắt. “Thỉnh đệ, đệ đi ăn cơm đi, tỷ sẽ ở đây trông chừng y, nếu y tỉnh, ta sẽ nói với đệ đầu tiên. Được rồi, Lục Châu, đưa thiếu gia đi dùng cơm đi.” Bên tai nghe thấy thanh âm ôn oà, Võ Kinh cố gắng mở mắt.

Đầu được băng bó bởi một miếng vải bông mỏng, cố gắng xoay đầu làm đầu như muốn vỡ ra, Võ Kinh vì quá đau nhức mà rơi nước mắt.

“Không được, không nên cử động. Đầu của ngươi chỉ vừa mới băng bó. Cẩn thận kéo máu lại chảy ra.” Một người chạy tới, lấy tay nhẹ nhàng đè đầu của Võ Kinh lại.

“Thật xinh đẹp.” Đầu vàng mắt hoa, Võ Kinh chỉ cảm thấy thiếu nữ xuất hiện trước mặt như thiên tiên. Khuôn mặt hình trái xoan như hoa đào, một đôi mắt sáng, sâu thẳm như nước mùa thu làm rung động lòng người, khoe miệng cười chế nhạo.

“Đầu của ngươi còn đau không?” Thiếu nữ khẽ hỏi.

“Ta đang ở nơi nào vậy?” Đến giờ Võ Kinh mới phát hiện chính đang nằm ở một nơi xa lạ.

“Ngươi đã mê man suốt hai ngày. Đừng nhúc nhích, ngoan, nằm xuống. Thương thế của ngươi vẫn chưa khỏi hẳn, đại phu nói ngươi còn phải nghỉ ngơi vài ngày nữa. Ngoan, nằm xuống đi.”

“Ta, ta không sao rồi. Ta còn muốn tới chỗ nhị thiếu gia.”

Lời nói ôn nhu như vậy, một đôi mắt nhìn chính như vậy, Võ Kinh cảm thấy như có một cỗ nhiệt lưu chảy vào trong lòng.

“Xin lỗi.”

“Àn?” Có chút kỳ quái lời nói của nàng, Võ Kinh nhìn thiếu nữ.

“Bởi vì, cái người làm ngươi bị thương kia, chính là đệ đệ của ta. Hay chính cái người làm ngươi...”

“Tiểu thư.” Một thanh âm đột nhiên xuất hiện cắt đứt cuộc đối thoại. Hồng Ngọc đi tới.

Tiểu thư! Võ Kinh cảm thấy kinh ngạc khi nghe thấy xưng hô này.

“Chuyện gì vậy, Hồng Ngọc?” Thiếu nữ quay đầu lại hỏi.

Lúc này Võ Kinh mới phát hiện, y phục của thiếu nữ không giống của Hồng Ngọc, Thanh Phách. Nguyên lai nàng là tiểu thư của Trần gia.

“Phu nhân thỉnh tiểu thư tới gặp một chút.”

“Ta biết rồi, người lui ra ngoài cùng Bạch Ly chờ ta một lát.”

“Vậy Hồng Ngọc xin lui.” Hồng Ngọc hơi nhìn Võ Kinh nằm trên giường một chút rồi ly khai.

“Nguyên lai ngài là tiểu thư, ta...”

“Đừng đứng lên, nằm xuống đi. Không phải ta vừa nói trên đầu người có thương à, còn cả vết thương trên cổ nữa. Đều... đều...”

“Không, không có việc gì hết.” Võ Kinh cảm thấy chân tay luống cuống. Mọi việc xảy ra làm nó khó có thể lý giải.

“Xin lỗi, thân nhân của người đưa người tới đây. Kết quả người vừa tới nhà ta đã bị thương. Xin người đừng oán hận nghĩa đệ đệ, hẳn hoàn toàn vô tâm mà thôi.”

Tiểu thư lẳng lặng nhìn Võ Kinh, đôi mắt to tròn mang theo u quang thương tiếc. “Người còn nhỏ như vậy, thật ỷ khuất người.” Nhẹ nhàng tại bên giường thở dài, giống như một đạo phù chú thổi ra nước mắt, Võ Kinh chỉ cảm thấy chính tâm đột nhiên đau nhức, mũi ê ẩm, lệ trong mắt chảy ra, Võ Kinh không ngờ tại đây cũng có người quan tâm nó, thương tiếc nó. Nàng giống như tỷ tỷ của nó vậy. Võ Kinh cố gắng nín khóc.

“Người cứ khóc đi, ở đây không có ai hết.”

...

Cuối cùng, Võ Kinh nhẫn chịu không nổi. Lệ từ khi vào Trần phủ cứ nghẹn lại trong lòng cuối cùng cũng chảy ra. Ỗ khuất vô y vô khát, bị thương phải rời xa người thân, nỗi kinh khủng khi không có nơi dung thân cũng theo tiếng khóc mà xuất ra.

Rốt cuộc qua thật lâu, tiểu Võ Kinh mới đình chỉ được tiếng khóc, chỉ còn những tiếng nức nở ngắt đoạn. Vươn tay trong chăn che khuất chính mặt, giờ nó cảm thấy thật xấu hổ.

“Ta, ta không muốn khóc.” Bưng mặt mình, tiểu Võ Kinh len lén nhỏ giọng nói.

“A, hiện giờ mới cảm thấy không có ý tứ à. Yên tâm đi, ta sẽ không cười người. Hơn nữa, ta còn có chuyện muốn cầu người.”

“Tiểu thư, cầu ta?” Võ Kinh nghi hoặc phản vấn, buông tay nhìn nàng.

Nụ cười khổ sáp xuất hiện trên khuôn mặt phiêu y: “Đúng vậy, muốn cầu người làm một chuyện.”

“Ta, ta có thể làm gì giúp tiểu thư.”

“Đều không phải ta, là đệ đệ của ta. Ta biết người muốn hầu hạ nhị thiếu gia. Nhưng quả thật ta mong muốn người có thể đáp ứng ta, tới bên cạnh đại thiếu gia, hay chính người ngày đó bị thương người.”

“Vì, vì sao?” Có chút vô pháp lý giải.

“Bởi vì, từ sau khi người hôn mê, hẳn vẫn ồn ào muốn cùng người ngoạn. Người biết không? Khi hẳn kéo tay ta, đối ta gọi tỷ tỷ, hẳn muốn thứ gì, ta nhất định sẽ giúp hẳn như ý.” Trong mắt lộ ra một tia quang mang kiên định.

Nguyên lai?! Vậy ra quan tâm vừa rồi cũng không phải vì chính mình, ôn nhu vừa rồi bởi có nguyên nhân. Nhân tình hồng trứ, Võ Kinh giọng nghẹn ngào trả lời: “Ta là nô bộc, chủ nhân yêu cầu làm gì, ta phải làm như vậy.”

“Vậy người đồng ý?” vẻ ảm đạm tan đi, Phiêu Y vui mừng nhìn Võ Kinh.

Võ Kinh khe khẽ gật đầu. Nương, Trương bà bà, ở đây con đã học được bài học đầu tiên, đó là phải biết cam chịu số phận.

“Hay lắm, ta sẽ nói với mẫu thân.” Khi vừa định rời khỏi phòng, Phiêu Y đột nhiên quay lại nói với Võ Kinh: “Được rồi, còn phải nói cho người biết một việc để người chuẩn bị tâm lý, chắc hẳn người cũng đã cảm thấy, chính là đại đệ của ta, tuy mọi người đều cho rằng hẳn bị điên, nhưng kỳ thực đầu hẳn chỉ có chút vấn đề thôi, vấn đề rất nhỏ.”

Người điên? Vậy ra ánh mắt của chủ nhân chính là ánh mắt của kẻ điên? Bi thương của Võ Kinh bị tin tức vừa rồi xua tan. Hiện tại toàn bộ tâm trí hẳn đều là ánh mắt kia, đôi mắt cuồng dã mà đói khát, đôi mắt đó thực sự là của người điên?

Sau khi nằm nghỉ trên giường thêm hai ngày, khi đại phu cho rằng sẽ không còn việc gì xảy ra nữa, Võ Kinh lỵ khai căn phòng nó đã nằm bốn ngày, về lại gian phòng chính cùng A Thắng ở.

“Người quả thật không may. Ngày đầu tiên đã bị thương, sau người lại cư nhiên nguyện ý hầu hạ đại thiếu gia. Xem chừng người cũng điên rồi.” Buổi tối vừa trở về phòng, A Thắng biên đưa khăn mặt, biên nghiêm mặt thở dài thuyết.

“Đừng nói vậy chứ. Đại thiếu gia chỉ là đầu có chút vấn đề, hẳn sẽ không có việc gì ba.” Võ Kinh bán tín bán nghi hỏi.

“Cái gì mà không có việc gì. Tới đây. Người mau tới đây. Ta kể cho người nghe.” A Thắng len lén nhìn chằm chằm ngoài cửa một chút rồi nói: “Người thì biết cái gì. Kỳ thực phải nói lại mấy năm trước. Đại thiếu gia vốn được xem là tiểu thần đồng, năng võ năng văn, ba tuổi bắt đầu học chữ, bốn tuổi bắt đầu luyện võ. Quả thật là hữu mô hữu dạng, tuổi còn nhỏ đã có phong độ của một đại tướng. Người người nhìn đều gờ ngón cái. Có người nói chỉ vì thiếu gia còn chưa tới tám tuổi, chưa có người mai mối, nếu không những người tới đính hôn chắc phải bả cửa chúng ta giẫm nát rồi.

“Na hiện tại sao lại thành như vậy?”

“Àn, đó là vì đương niên lão gia trong giang hồ đắc tội một người, người nọ vì muốn báo thù mà trả thù lên người thiếu gia, hẳn làm như thế nào không ai biết, chỉ biết năm đó đại thiếu gia mười tuổi đi ra ngoài ngắm hoa đăng, khi tìm được thì đã thành như hiện giờ. Thương cảm lão gia phu nhân dốc không biết bao nhiêu công phu, vậy mà bệnh tình thiếu gia cũng không khá hơn chút nào.”

“Vậy thiếu gia bị bệnh gì?”

“Bệnh điên, có lúc bình thường có lúc điên, người còn chưa thấy thời gian thiếu gia phát bệnh, hừ, so với thiên còn muốn lợi hại vài phần. Mất hết tính người, chỉ cần thấy người vừa đánh vừa la hét, phải biết, thiếu gia tuy nhỏ tuổi, nhưng khi đã nổi điên sẽ không có mấy người có thể áp chế được hẳn, người theo hầu hẳn mặt lúc nào cũng đầy thương tích, người sau này phải cố gắng giữ mình ba.”

“Ta, ta không sợ.”

“Không sợ? Vậy tay ai đang nắm chặt lấy góc áo ta thế kia?”

Trời còn chưa sáng, Võ Kinh nghe thấy ngoài cửa có tiếng gõ cửa, hiểu kỳ mở cửa, bên ngoài có một thiếu niên mười tám tuổi đang đứng.

“Người là Võ Kinh?” Thiếu niên hỏi.

Võ Kinh vô cùng kinh ngạc gật đầu.

“Ta là tiểu Diệp, mau theo ta, tới giờ rồi.” Chỉ để lại một câu, hẳn xoay người bỏ đi.

“Tới giờ gì cơ?” Võ Kinh cuống quýt đuổi theo hỏi.

“Tới giờ hầu hạ thiếu gia. Từ giờ người phải đứng giờ tới Hiên Văn các biết chưa hả?” Ngừng lại, nhìn Võ Kinh, thiếu niên thuyết.

Không hiểu chuyện gì, Võ Kinh ngây ngốc gật đầu, đi theo thiếu niên. Lúc này Võ Kinh mới phát hiện, hầu hết mọi người vẫn chưa thức giấc.

Hiên Văn các là nơi đại thiếu gia của Trần phủ ở, một nơi an tường tĩnh mật, đi trên tiểu đình viện trước lầu các, Võ Kinh không nén nổi tò mò nhìn xung quanh. Giã sơn, lưu thủy, cây cối có hoa, nơi này không có khác biệt, nhưng tại một khoảng đất trống trải đã khô vàng cùng ám lục, đột nhiên một mảng đỏ rực ánh vào trong mắt hấp dẫn nó.

Lá phong theo gió bay lả tả, đổ rục diễm lệ bức người nhưng mang theo bi thương, dường như sinh mệnh của yêu tinh theo gió trôi nổi trong thiên hạ. Võ Kinh phảng phất như nghe thấy tiếng gió thổi qua nhánh cây, phát sinh tiếng ngâm khê sần sạt của cây cối. Võ Kinh trừng lớn mắt nhìn cảnh vật ở trước mắt nó, nó chưa từng biết, màu đỏ lại có thể diễm lệ như vậy, hay đây chính là hồng ban mà hải âu mẹ đã đánh mất, Võ Kinh nhớ tới cố sự về hải âu mà nương từng kể. Nương, con rồi cuộc cũng tìm được hồng ban mà hải âu mẹ đánh rơi rồi, Võ Kinh ngực kích động kêu lên.

Lần đầu tiên tới đây, Võ Kinh ngay lập tức thích đình viện này. Đình viện này có một gốc phong thụ. Võ Kinh ngực vui mừng la hét: nơi đây có hồng ban của hải âu chính là bí mật của ta, bí mật chỉ mình ta biết.

Cứ như vậy mang theo tâm tình vui sướng, Võ Kinh bước vào cửa lầu các. Theo tiểu Diệp lên lầu, càng lên tới nơi Võ Kinh càng hoảng sợ, tại nơi yên tĩnh này có bốn người cả nam lẫn nữ đang đứng.

Bọn họ cứ tĩnh tĩnh đứng ở bên ngoài cửa phòng một người, trong tay cầm chậu rửa hay bồn. Tiểu Diệp đi vào tụt thẳng tấp hướng tới một thiếu nữ nhỏ giọng hỏi: “Lục Châu, Đại Sinh đã vào chưa?”

“Vào rồi, nửa canh giờ trước, bên trong cũng không có động tĩnh gì. Đại khái đại thiếu gia còn chưa tỉnh.” Thanh âm khe khẽ đáp lại, Võ Kinh giờ mới phát hiện nàng kia chính là thiếu nữ nó vừa tới Trần phủ thì gặp mặt.

“Đại thiếu gia, ngài tỉnh rồi à.” Trong gian phòng đột nhiên vang lên tiếng nói, mà bên ngoài mỗi người đều rất căng thẳng, căng hết tai lên nghe đối thoại trong phòng.

“Ta không muốn.” Đột nhiên một tiếng hét to. Đó là thanh âm bình lý bàng lang. Bên ngoài mọi người liếc mắt nhìn nhau, lúc này, Lục Châu bước tới trước cửa phòng, ngữ khí thoải mái nói: “Đại thiếu gia, dậy đi thôi. Lục Châu vào giúp ngài chải đầu ba.” Vừa nói xong liền đẩy cửa tiến vào.

5. Quyển 1 - Chương 4

Lục Châu vừa tiến vào, gian phòng đột nhiên yên tĩnh, mà biểu tình của người bên ngoài cũng thả lỏng. Võ Kinh thấy biểu tình của người ngoài phòng theo thanh âm trong phòng mà thay đổi, nó bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, cúi đầu cười trộm.

“Thiếu gia, đừng.” “Đông, đông.” “Ai nha.” Bên trong cánh cửa phát sinh biến cố, hầu như không hề do dự, những người bên ngoài toàn bộ chạy vào gian phòng, Võ Kinh cũng chạy vào theo.

Trời ạ! Gà bay chó sủa, loạn thất bát tao, làm Võ Kinh nhớ tới chuồng gà của Trương bà bà. Vốn gian phòng chắc phải lịch sự tao nhã mà ngăn nắp, hiện tại y phục vứt loạn trên đất, bàn đồ dưới đất, mà chân lại đang bị vấp trên gương. Còn những người vừa chạy vào phòng, hiện giờ đã loạn thành một đoàn, người ôm chân người giữ tay, có người còn cố sức ôm chặt lấy thắt lưng thiếu gia, mà đại thiếu gia giãy dụa thân thể, tay vung loạn xạ, nhắm mắt nhắm mũi cắn thật chặt tay người đang giữ cổ tay mình. Trên mặt đất cạnh giường, một nam nhân nằm bất tỉnh. Lục Châu cũng đang lấy tay ôm trán, thần sắc lo lắng nhìn đám người loạn xạ kia: “Nhẹ tay thôi, đừng làm thiếu gia bị thương.” Lục Châu vừa nói vừa ôm chặt trán, máu vẫn theo kẽ tay chảy ra.

Võ Kinh lại càng hoảng sợ, chạy tới trước mặt Lục Châu, mơ hồ kêu: “Người, người bị chảy máu.”

“Đừng động vào ta, máu sắp ngừng chảy rồi, mau đi giúp mọi người đi.”

Giúp? Nhìn thiếu gia vừa giãy giụa khỏi trói buộc, vừa la hét om xòm, hấn lớn lên quả thật tốt xem, Võ Kinh đột nhiên nghĩ như vậy. Mặc một chiếc áo mỏng nửa mở nửa cài, lộ ra cơ thể gầy gò nhưng đã có vài phần thiếu niên ngây ngô, bộ ngực kịch liệt phập phồng, Võ Kinh tự ti nhớ tới vóc người mình chỉ có da bọc xương.

Đại thiếu gia cuối cùng cũng đã chịu chải đầu, lộ ra khuôn mặt vẫn còn mang vẻ ngây thơ, lưỡng đạo mày kiếm tà phi nhập tảo, một đôi mắt uy lẫm bức người nhưng lại đáng thương vô tội, đôi môi vốn mím chặt

giờ lại mở ra, mang theo chút vết máu, phun ra tiếng gầm rú của dã thú, vang dội mà thê lương. Đại thiếu gia trước mắt phảng phất như một dã thú mãnh liệt bị vây khốn, bất lực mà cuồng bạo. Tất cả mọi người đều liều mạng ngăn cản người nổi loạn trước mặt, Võ Kinh không biết phải làm gì, đột nhiên thấy đầu óc quay cuồng, sau đó một mảnh hỗn loạn, không biết ai đã đánh nó, cũng không biết nó đã bắt được ai. Cuối cùng mọi người đều thở hổn hển, một người giữ vai đại thiếu gia, một người giữ tay phải, mà Võ Kinh chỉ có thể liều mạng áp trụ đôi chân đang đạp loạn kia. Đại thiếu gia rốt cuộc cũng mệt mỏi, đành chỉ động tác. Gian phòng vốn đang âm ỉ, nhất thời chỉ còn lại tiếng hô hấp ồ ồ.

“Ta đói bụng.” Đại thiếu gia bị ép trên mặt đất bỗng thanh thanh sở sở nói, làm tất cả nhất thời bị câu nói của hắn làm thất thần, chỉ có Lục Châu phản ứng nhanh nhất.

“Thiếu gia, ngài đã đói bụng a, ta lập tức đi chuẩn bị đồ ăn, ngài chờ một chút.” Lục Châu ôm chặt vết thương, vừa nói vừa chạy ra khỏi phòng.

“Đừng, Lục Châu tỷ tỷ, bảo bọn họ buông ra đi, ta sẽ không lộn xộn nữa.” Đại thiếu gia ngữ khí khẩn cầu nói.

“Không được, thiếu gia một lát nữa lại muốn chạy loạn.” Dừng lại, Lục Châu quay lại nhìn đại thiếu gia bị đè nằm trên mặt đất, ngữ khí không chút nào bị lung lay.

“Không đâu mà, Lục Châu tỷ tỷ. Ta rất đói, trên mặt đất lại lạnh nữa. Mà tay ta đau quá đau quá.” Thanh âm vì kêu gào mà hơi khàn khàn mang theo vị đạo làm nũng, thương cảm lại đáng yêu nói không nên lời. Cảm thấy không tin chính lỗ tai, Võ Kinh thất kinh, lời này đâu có chỗ nào giống người điên. Võ Kinh hiện nhìn không rõ mặt đại thiếu gia, chỉ thấy ánh mắt Lục Châu càng ngày càng ôn nhu, biểu tình càng ngày càng dao động, tối hậu nhẹ giọng thở dài nói: “Chỉ cần ngài không làm loạn, chúng ta sẽ thả ngài ra.”

“Ta sẽ không làm loạn đâu, lưng ta đau quá.” Thanh âm mang theo tiếng nước nở, đó quả là vũ khí tối cường.

Không nói lời nào nữa, Lục Châu lập tức kêu mọi người buông tay. Vừa buông tay, Võ Kinh như đã dùng hết khí lực, ngồi xổm dưới đất thở hồng hộc.

Đại thiếu gia đứng lên, vươn vai, lắc lắc tay, tựa làm như lời hắn nói, ngoan ngoãn ngồi trên giường, cúi đầu.

“Thiếu gia, ngài chờ Lục Châu một lát, ta lập tức quay lại. Tiểu Trần, người đi xem thương của Đại Sinh đi. Các người mau giúp đại thiếu gia mặc y phục. Y phục của đại thiếu gia đã sớm bị cởi ra làm lộ nửa người.

Tiểu Trần nâng Đại sinh hôn mê dậy, tiểu Võ Kinh cùng hai người khác đứng đối diện đại thiếu gia, tối hậu tiểu Diệp cầm lấy một bộ y phục trong tủ quần áo, sợ sệt tiến đến phía đại thiếu gia.

Đại thiếu gia đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ba người đang nhìn hắn chằm chằm, vui vẻ cười cười. Na dáng tươi cười đơn thuần lại khả ái, ngay khi những người đang canh giữ hắn chưa kịp hồi tỉnh, chỉ có Võ Kinh nhìn thấy trong đôi mắt kia, một tia xảo quyết lướt qua, nhưng nó chưa kịp ý thức được, đại thiếu gia đã như một chú thỏ nhanh nhẹn chạy ngay khỏi gian phòng, trong phòng chỉ còn mấy người Võ Kinh về mặt cứng đờ nhìn nhau, vết thương trên người cùng trên mặt như chứng minh cho sự bất lực cùng tức cười của họ.

Hết một tiếng, cả bọn chạy vội ra khỏi cửa, sáng sớm nay lại là một ngày bận rộn như mọi ngày.

Sức cùng lực kiệt, Võ Kinh cũng đã lết được về tới chính phòng, nó thật không ngờ mới ngày đầu đã mệt như vậy, tìm suốt cả buổi mới thấy được bóng dáng đại thiếu gia trên nóc nhà nhị thiếu gia, mà khi vừa dụ được đại thiếu gia xuống đất đã không thấy bóng dáng hắn, cả bọn lại tiếp tục tìm kiếm, sở dĩ từ sáng đến tối đều cùng đại thiếu gia truy truy tìm tìm, mà phần thưởng của nó chính là một vết cắn lớn ngay trên tay.

Nằm trên giường, Võ Kinh chỉ cảm thấy cả người đau nhức. Nó không hề nghĩ được, thân thể nhỏ bé của đại thiếu gia dĩ nhiên lại có sinh lực lớn đến vậy, hai nữ ba nam đều đối phó không nổi.

“Đi, không nghĩ ra người lại có thể về sớm đến vậy.” A Thắng đi vào phòng, kinh ngạc hỏi.

Võ Kinh phản ứng sớm đã trì hoãn, mở to mắt nhìn thấy rõ người phía trước nhưng cũng không hề có phản ứng.

“Sao? Ngày đầu thế nào?”

“Không biết.” Võ Kinh không có cách nào hình dung ngày hôm nay, chỉ cảm thấy vừa đau khổ lại chưa xót, không cách nào thích ứng. Tuy rằng nguyên lai những ngày sống cùng nương và Trương bà bà cũng rất khổ, nhưng tâm nó vô cùng thỏa mãn. Mà hiện tại Võ Kinh chỉ cảm thấy tâm trống rỗng, chẳng lẽ chính thật muốn như vậy hầu hạ đại thiếu gia ư?

“Vì sao lão gia phu nhân không thỉnh người có công phu tới hầu hạ đại thiếu gia? Như vậy sẽ đơn giản hơn rất nhiều.” Võ Kinh nhớ tới chiều nay, khi bọn họ đang đứng dưới đất, kẻ cùng mưu tấn nhìn lên nóc nhà, bỗng quần gia đột nhiên xuất hiện, nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà chế trụ đại thiếu gia.

“Người cho là lão gia phu nhân chưa từng nghĩ tới kẻ này à? Vốn đã từng thỉnh võ sư cho đại thiếu gia, nhưng đại thiếu gia đâu phải người bình thường, mà trong khi đánh nhau khó tránh khỏi có thương tích, có khi còn một chỗ không biết nặng nhẹ, đại thiếu gia đã từng không cẩn thận mà bị vặn gãy tay, tới hậu lão gia phu nhân quyết định không thỉnh võ sư tới nữa, năng lực võ sư cao, lực sát thương lại càng lớn, đành phải để hạ nhân chúng ta chăm sóc đại thiếu gia. Kỳ thật, người đừng xem đại thiếu gia như vậy, có lúc hắn cũng rất thương cảm. Ta còn nhớ hai tháng trước người chưa tới đây, đại thiếu gia bệnh rất nặng, ngày ngày tương chính mặt đầy huyết, người khác cũng không dám tới hầu hạ, sợ làm thiếu gia bị thương, cũng sợ thiếu gia tự làm bị thương chính, lão gia phu nhân không còn cách nào, đành phải dùng dây xích cột thiếu gia tại trong phòng, quả rất đáng thương. Lúc đó đại thiếu gia thực sự rất tội nghiệp, chỉ có Lục Châu cùng tiểu thư nguyện ý thân cận hắn mà thôi.”

“Na đều không phải vẫn giống như bây giờ?”

“Không biết. Người lo lắng cái gì?” Võ võ đầu Võ Kinh, A Thắng thương tiếc nhìn hắn: “Đại thiếu gia dù sao cũng có nhiều người chăm sóc, quan tâm hắn như vậy. Người ni? Người chỉ có chính quan tâm chính. Phải cẩn thận biết không?”

“A Thắng ca, người thật tốt.” Mũi hồng hồng, Võ Kinh thuyết.

“Ồ, khóc nhè kia, xấu hổ quá. Bất quá ta cũng chưa từng gặp qua hài tử nào hiểu chuyện giống người.”

“Ta không phải là hài tử.” Ngẩng cao đầu, võ võ ngực, Võ Kinh thuyết.

Ánh hoàng hôn bao giờ cũng tới nhân gian nhanh như vậy, nằm ở trên giường, Võ Kinh thật không muốn đứng lên. Hồi tưởng lại một tháng hầu hạ đại thiếu gia, ngoại trừ ngày thứ hai đại thiếu gia tương đối an tĩnh, chính bởi hôm trước không hề mặc y phục ngồi trên nóc nhà nên cảm lạnh, ngày thứ hai đành phải ở trong phòng nghỉ ngơi. Mà đại thiếu gia căn bản như không hề thấy nó, canh chừng nói như lời tiểu thư hắn muốn cùng nó chơi đùa, có lẽ phải nó tiểu thư cùng hắn chơi đùa mới đúng ba. Quả thực giống như thiên tình thổ thiên nhiên quá tiết, Võ Kinh đã sớm bị hành hạ đến mệt mỏi rồi, canh chừng nói tới còn có sức phán đoán đại thiếu gia đang phát bệnh hay chơi đùa.

Võ Kinh tới hậu chính cố gắng ngồi dậy, thu xếp xong tự ra cửa.

Phong thụ chính mỹ lệ như vậy. Nhìn phong thụ trong đình đã rụng hơn phân nửa lá, Võ Kinh trong lòng vui sướng lại muốn chào hỏi: phong thụ có hồng ban hải âu của ta. Đây đã là tập quán của nó suốt một tháng qua.

Vừa vào các lầu, Võ Kinh tự càng thấy bất thường. Lục Châu cùng tiểu Trân sắc mặt bất hảo đứng ở kia, mà tiểu Diệp cùng hai người khác chưa thấy tới, Đại Sinh run run ngồi ở trên ghế, xem ra ngày hôm qua xui xẻo rất xuống nước làm thân thể hắn không khỏe.

Nhẹ nhàng tiêu sái tới trước mặt Lục Châu, Võ Kinh nhẹ giọng hỏi: “Lục Châu tỷ tỷ, tiểu Diệp ca bọn họ còn chưa tới à?”

“Bọn họ hôm nay đều không tới được. Toàn bộ nằm ở trên giường. Ta đã thỉnh người khác tới, chờ một chút ba.”

Xem ra Đại Sinh vết thương còn nhẹ. Hôm qua đại thiếu gia đòi đi du thuyền, vốn vẫn như mọi khi, đại gia không thể nào cản được đại thiếu gia, trong lúc Lục Châu cùng tiểu Trần chuẩn bị thức ăn, Võ Kinh trở lại phòng lấy áo choàng giúp thiếu gia, tiểu Diệp cùng hai người khác bởi ép buộc của đại thiếu gia đành lên thuyền, không đợi ba người kia trở về liên khai thuyền. Kết quả đương nhiên, khi thuyền mới đi được nửa đường, đại thiếu gia đột nhiên hưng phấn, trượt chân rơi xuống nước, bốn người vội vàng nhảy xuống cứu người, kết quả người được cứu không sao, mà bốn người kia bởi tiết trời thu hàn lại ngâm trong hồ lâu, cuối cùng đều nhiễm phong hàn.

Võ Kinh vội nhẹ giọng vấn: “Vậy đại thiếu gia không việc gì ba.”

“Không có việc gì. Tối hôm qua cũng ho khan vài tiếng, ta cho đại thiếu gia uống được, chăm sóc một đêm, giờ không còn việc gì nữa.” Lời này vừa cất lên, trong phòng bỗng có tiếng động.

“Nguy rồi, đại thiếu gia đã tỉnh, ta phải vào xem một chút.” Lục Châu đi vội vào phòng.

“Ta đi, Lục Châu tỷ tỷ. Võ Kinh vội cản lại Lục Châu.” Đại thiếu gia lúc sáng sớm là khó đối phó nhất. Hiện giờ, ở đây chỉ mỗi Võ Kinh là một “nam tử” khỏe mạnh.

6. Quyển 1 - Chương 5

Mang theo tâm lý thấp thỏm bất an, Võ Kinh đi vào phòng. Võ Kinh chưa bao giờ là người đầu tiên vào phòng thiếu gia vào buổi sáng, thấy đại thiếu gia đang ngồi trên giường, giường đôi mắt mệt mỏi nhìn phía cửa, làm Võ Kinh phảng phất như đang thấy một chú thỏ khả ái.

Nhìn xung quanh một lát, đồ vật trong phòng vẫn gọn gàng, bên giường không có đồ vật nguy hiểm. Cảnh giác bước tới trước mặt đại thiếu gia, Võ Kinh nhẹ giọng thuyết: Đại thiếu gia, ngài tỉnh rồi à, nhượng Võ Kinh giúp ngài thay y phục ba.

Nhìn Võ Kinh, đại thiếu gia mờ mắt gật đầu. Thật tốt quá, Võ Kinh trong tâm thấy may mắn, xem ra sáng sớm hôm nay có thể trôi qua một cách thuận lợi, cầm lấy y phục Lục Châu đã chuẩn bị tốt đặt ở bên giường, khom lưng, nhẹ nhàng cởi ra y khẩu (khuy áo) trên người đại thiếu gia. Tuy rằng đại thiếu gia ngoan ngoãn ngồi ở trên giường thuận theo động tác Võ Kinh, nhưng trong ngực Võ Kinh lại cực kỳ khẩn trương, nín thở, chậm rãi biên cởi khuy, biên len lén nhìn đại thiếu gia, tuy đại thiếu gia mở to mắt, nhưng trong mắt không có dã tính cùng ác liệt thường thấy, chỉ có ánh mắt vô thần nhìn về phía trước.

Y khẩu đã toàn bộ giải khai, Võ Kinh nhưng cảm thấy lúng túng, phải làm thế nào để cởi đồ cho đại thiếu gia? Nhưng còn chưa đợi Võ Kinh nghĩ ra biện pháp, đại thiếu gia đã ngoan ngoãn đứng lên, duỗi hai tay ra. Mừng rỡ, Võ Kinh luống cuống cởi ra y phục trên người đại thiếu gia, khom người cầm lấy y phục đặt ở bên giường, không ngờ nó mừng còn quá sớm, toàn thân đã thoát hết chỉ còn mỗi chiếc quần, đại thiếu gia bỗng cự tuyệt mặc quần áo.

“Đại thiếu gia, ta thay y phục cho ngài, mời ngài gơ tay lên một chút ba.” Nhìn quần áo nửa khoác trên người, nhưng hai tay đại thiếu gia lại gắt gao buông xuống, không đồng ý mặc tay áo, Võ Kinh hơi cầu xin đại thiếu gia, nhưng có vẻ đại thiếu gia lúc này đã thanh tỉnh, đột nhiên đánh Võ Kinh một quyền, không thèm để ý tới Võ Kinh hướng tới bàn để cao điểm (điểm tâm).

Nhìn thấy y phục sắp rơi xuống đất, Võ Kinh không biết phải làm thế nào. Ngoài cửa Lục Châu hỏi vọng vào: “Võ Kinh, xong rồi chứ? Không được. Ta phải vào thôi. Bất năng để đại thiếu gia bị cảm lạnh.”

“Cứ để ta, Lục Châu tỷ tỷ, một lát nữa là xong thôi.” Võ Kinh vội kêu lên, ngực nó luôn minh bạch, tuy nói hầu hạ đại thiếu gia, nhưng đại gia luôn nghĩ nó không làm được việc gì hết, không có tác dụng, luôn xem thường nó. Võ Kinh muốn chứng minh cho mọi người biết, tuy nó tuổi nhỏ, nhưng nó vẫn là người hữu dụng, nó không muốn để người khác nghĩ nó là kẻ ăn không ngồi rồi, đó chính là cốt khí mẫu thân đã dạy nó.

Võ Kinh cầm lấy chính cao điểm ngào ngạt hương thơm hướng tới trước mặt đại thiếu gia: “Thiếu gia, ta giúp ngài mặc y phục vào, rồi ngài lại từ từ ăn tiếp nha?”

“Thiếu gia, ngài giờ tay lên chút được không? Ngài mặc xong y phục rồi hãy ăn tiếp, nếu không sẽ bị cảm lạnh.”

Đại thiếu gia không thèm để ý, như không thấy ai tiếp tục ăn. Võ Kinh phát hỏa, ôm chặt lấy tay trái đại thiếu gia, muốn cho tay hắn vào trong tay áo. Đại thiếu gia nhưng cố sức giật tay lại, hai người đều rất cố chấp, một người cố sức muốn người kia mặc áo, một người lại cố gắng giật tay ra.

Hai ánh mắt chăm chú nhìn nhau, hai mắt Võ Kinh hầu như muốn phát hỏa, mà trong mắt thiếu gia đã xuất hiện một cơn thịnh nộ sắp sửa bạo phát. Võ Kinh quyết định không lùi bước, mở to hai mắt, lực trên tay cũng không hề giảm bớt chút nào.

Hai người cứ như vậy giằng co hồi lâu, tới hậu đại thiếu gia nhịn không được cố sức tránh khai, mà Võ Kinh phải dùng cả hai tay giữ chặt lấy tay trái hắn. Lúc này không còn là việc mặc đồ nữa, nó trong lòng thầm nghĩ không được phép thua. Đại thiếu gia mặt hơi ửng đỏ, nhìn chăm chăm Võ Kinh, hỏa từ trong mắt hừng hực bùng lên, nhưng Võ Kinh sắc mặt không đổi, lực cũng không kém, vẫn cố sức giữ chặt tay hắn.

Quá tức giận, đại thiếu gia một ngụm cắn mạnh lên tay Võ Kinh.

“A!” Võ Kinh căn bản không nghĩ tới đại thiếu gia lại làm như vậy, một cơn đau nhức lan tới toàn tâm, mọi suy nghĩ như đều tập trung tại vết thương bị thiếu gia cắn, trừng mắt nhìn đôi mắt đã trở nên điên cuồng cùng thị huyết, Võ Kinh cố sức gạt bỏ xung động cuồng liệt muốn bỏ chạy, tay vẫn giữ chặt tay đại thiếu gia như trước. Răng cắn càng mạnh, cảm giác như thịt sắp bị bóc ra, bởi cực kỳ đau đớn, Võ Kinh thần trí không còn rõ ràng nữa, nhưng tay vẫn vững vàng giữ chặt lấy tay đang cố sức giãy dụa kia.

“A!” Lục Châu đang đứng bên ngoài cảm thấy bất thường vội xông vào phòng. Vừa chạy vào, tha bị hai người làm cho hoảng sợ. Đại thiếu gia vừa cắn chặt tay Võ Kinh vừa nhìn chăm chăm nó, còn Võ Kinh dù bị cắn nhưng tay vẫn không hề buông ra. Hai người giống như hai dã thú đang xâu xé nhau.

“Buông tay ra, các người điên rồi à. Đại thiếu gia, mau mau nhả ra. Trời à!”

Rốt cuộc hai người cũng cạn lực, mọi người vội vã chạy vào tách hai người ra.

Máu vẫn từ vết thương chảy xuống. Võ Kinh lúc này mới cảm thấy cực kỳ đau nhức, nhìn Lục Châu đang vội vàng giúp mình băng bó vết thương: “Người cũng thật là, sao lại đi so đo với đại thiếu gia chứ. Đại thiếu gia hắn không mặc sẽ không mặc, cứ tìm một y phục phủ thêm cho hắn đã, hoặc gọi người vào giúp cũng được, người xem, tay người bị cắn thành gì rồi này, thiếu chút nữa tới xương rồi đấy.”

Phải!? Vừa nghĩ, Võ Kinh vừa ngẩng đầu nhìn đại thiếu gia đang bị mọi người vây quanh, đại thiếu gia cũng đang quay đầu nhìn nó.

“Được rồi. Tay người tạm thời cứ băng như vậy đi, lát nữa qua cho đại phu xem vết thương, tránh xảy ra chuyện.” Lục Châu ngẩng đầu nói với Võ Kinh, nhưng Võ Kinh đâu có nghe thấy tha, toàn bộ chú ý của nó đều tập trung tới đại thiếu gia.

Hắn đang nhìn ta. Tại sao đôi mắt hắn lại giống sơn miêu như vậy, một đôi mắt đầy linh khí cùng dã tính bất tuân, đặc biệt như mãnh thú đang chờ phát động, cả cơ thể đều căng cứng, lộ ra ranh năng sắc nhọn, đôi mắt đỏ đậm trũng lõm, dùng ánh mắt hung ác độc địa thâm hàn như vậy nhìn ta.

Máu như sôi trào, Võ Kinh đột nhiên thấy đại thiếu gia dùng nhãn thần khinh thường liếc nhìn chính, ném y phục Võ Kinh vừa khoác trên người hắn xuống đất giẫm lên. Một cổ bóng xuất hiện, đầu như phát hỏa, Võ Kinh không chút do dự vọt tới trước, đè đại thiếu gia trên mặt đất.

“Ta cho ngươi hết, cho ngươi cắn đấy. Thiếu gia ngươi là người, vậy ta không phải người chác. Cái gì mà người điên. Những kẻ tin người mới điên.” Võ Kinh đâu còn tỉnh táo, mắt cũng đỏ, hầu như phát điên hung hăng đánh một quyền vào đại thiếu gia. Tất cả mọi người kể cả đại thiếu gia đều bị chuyện vừa phát sinh sợ đến ngầy người. Rốt cuộc đợi được đại gia phản ứng, hai người đã ôm lấy nhau mà đánh mà đá. Lúc này Võ Kinh không còn muốn sống nữa, giống như phát điên, mặc kệ vết thương trên tay, cũng

không quân đối phương là ai, mặc kệ mình có bị đánh thành cái dạng gì, nó chỉ muốn đánh cái tên khinh thường mình kia mà thôi.

Rốt cuộc mọi người lại phải hợp lực lần nữa kéo hai người ra. Lúc này, trên người hai người toàn là vết thương, mà Võ Kinh càng nghiêm trọng, vết thương trên tay chảy máu không ngừng, mà trên đầu cũng đang chảy máu.

Lục Châu khí cực bại trôi lòi kéo Võ Kinh oán hận thuyết: “Người lần này chết chắc rồi.”

Võ Kinh cười nhạt nhìn chăm chăm đại thiếu gia đang đứng một bên thở phì phò, gân xanh bại lộ, con mắt hung ác.

“Người nói giờ phải làm gì.”

Võ Kinh quỳ trên mặt đất, tuy vết thương trên trán đã được băng bó nhưng máu vẫn chảy xuống, diện vô biểu tình nhìn lão gia cùng phu nhân đang ngồi trước mặt, bởi nghe được tin tức mà tới, đang chất vấn xá nhị di.

“Ta vốn luyến tiếc đánh mắng nó, ai ngờ hôm nay lại bị kẻ khác đánh thành như vậy, người nói chuyện này phải xử lý thế nào đây.” Phu nhân lấy khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt, mà đại thiếu gia đã được băng bó hoàn hảo đang an tĩnh ngồi cạnh nàng, oai trứ đầu nhìn Võ Kinh.

“Phu nhân.” Xá nhị di đột nhiên quỳ xuống. “Ta cũng biết lần này Võ Kinh đúng thiên thác vạn thác, nhưng coi như nể tình ta, vả lại thằng bé tuổi cũng còn nhỏ, bỏ qua cho nó lần này ba. Tha nó lần này, nó sẽ không bao giờ làm như vậy nữa. Võ Kinh, mau hướng lão gia phu nhân cầu tha thứ đi.”

“Xá Lan, người mau đứng lên đi. Việc này vốn cùng người không có quan hệ. Quên đi, coi như nó còn nhỏ, việc lần này ta sẽ không truy cứu, nó cũng không hẳn là gia phó Trần gia chúng ta, để nó trở lại nơi trước đây của nó đi.” Lão gia vẫn đang ngồi một bên không nói lời nào bỗng nhiên thuyết.

“Cảm tạ lão gia phu nhân. Mau tạ ơn đi, Võ Kinh.” Xá nhị di đứng vậy đẩy nhẹ Võ Kinh đã quỳ thành thạch đầu. Lúc này, Võ Kinh mới chợt tỉnh lại, nó rốt cuộc đã làm cái gì, nghĩ tới những lời Trương bà bà khi sắp chia tay nói với nó, Võ Kinh giờ mới bắt đầu hoảng sợ.

“Cảm tạ lão gia phu nhân tha ta một mạng, cảm tạ.” Ta rốt cuộc đang làm cái gì. Vì sao ta lại cảm tạ vì được tha thứ chứ. Ta đâu có làm gì sai.

“Võ Kinh, quên đi quên đi. Nhìn đầu kia, vẫn còn đang chảy máu. Đa nương ta đã không còn truy cứu nữa, mau đứng lên đi.” Tiểu thư đứng một bên không đành lòng, vừa muốn nâng Võ Kinh còn quỳ trên mặt đất dậy, nhưng Võ Kinh vẫn nhất quyết quỳ.

“Lão gia phu nhân, xin các ngài tiếp tục thu lưu ta. Ta phát thệ sau này sẽ không còn chuyện như vậy xảy ra nữa, cầu lão gia phu nhân.”

Võ Kinh liều mạng khấu đầu, buông tha chính tự tôn cùng cốt khí, ta phải lưu lại đây, bởi vì, đây là mong muốn của Trương bà bà.

“Ta muốn y lưu lại.”

Đại thiếu gia đang ngồi một bên bỗng nhiên thuyết, mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn.

“Quai nhi, con đang nói gì vậy, chính nó đã đả thương con mà.” Trần phu nhân nhẹ nhàng vuốt ve đầu đại thiếu gia.

“Từ này về sau, y sẽ ở Hiên Văn các.” Không để ý đến lời nói của Trần phu nhân, đại thiếu gia nói xong tự đứng dậy trở về phòng.

Mọi người đều vô cùng ngạc nhiên.

“Được rồi. Các người đều đã nghe thấy. Vậy cứ theo lời Thịnh nhi đi.”

Cứ như vậy, một đám người lại hự hự đặng đặng ly khai.

“Vì sao ngài muốn lưu ta lại?”

“Di, cái này hình như ăn rất ngon. Lục Châu, ta muốn ăn thêm món này. ”

“Vì sao ngài thỉnh cầu giúp ta ?”

Trong phòng, Võ Kinh vừa lấy tay bưng đầu còn chảy máu, vừa hỏi đại thiếu gia vẫn tìm đông tây không thêm để ý tới nó, rốt cuộc sau một hồi náo loạn ầm ĩ, đại thiếu gia về mặt vui mừng thuyết: “Tìm được rồi, ngày mai chúng ta đi chơi đùa.”

Đêm cuối thu, Võ Kinh đứng dưới táng phong thụ, ôm chặt lấy thân cây mỹ lệ : phong thụ phong thụ, giờ ta mới phát hiện ra, máu cùng màu đỏ của người nguyên lai đỏ như vậy, nhưng tha không yêu diễm như màu đỏ của người, đậm hơn của người rất nhiều. Phong thụ phong thụ, ta không hiểu thế giới này, tất cả mọi người đều nói đại thiếu gia đúng người điên, nhưng ta lại nghĩ hẳn không hề điên, hẳn so với bất luận kẻ nào lại càng thanh tỉnh. Phong thụ, màu đỏ của người càng ngày càng diễm lệ, nhưng vì sao càng ngày càng ít đi vậy. Ngày mai ta sẽ đặt người ở trên điều cho người bay thật cao, vậy hải âu có thể tìm thấy hồng ban mà tha đã đánh mất.

7. Quyển 1 - Chương 6

“Lương lãnh tam thu dạ, an nhàn nhất lão ông

Ngoạ trì đăng diệt hậu, thụy mỹ vũ thanh trung

Hồi túc ôn bình hoả, hương thêm noãn bị lung

Hiếu tình hàn vị khởi, sương điệp mãn giai hồng.”

“Phốc, tuổi còn nhỏ vậy, tự học theo thập yêu văn nhân tao khách, đúng cảnh phú thi, gì mà lão ông, gì mà sương điệp, làm Lục Châu đây chết cười.”

“Lục, Lục Châu tỷ tỷ.” Võ Kinh mặt đã sắp hồng như phong điệp bên ngoài, chật vật nhìn Lục Châu đột nhiên xuất hiện trong phòng.

“Được rồi, được rồi, ta không cười người nữa. Không ngờ người còn biết làm thơ. Được rồi, nếu trong phòng thiếu gì nói với ta một câu, ở đây đã lâu không có người ở.”

Bởi một câu nói của đại thiếu gia “Từ nay về sau, y sẽ ở Hiên Văn các,” Võ Kinh cùng với ánh mắt thông cảm của A Thắng, buộc phải vào ở Hiên Văn các. Hiên Văn các đúng nơi đại thiếu gia ở, tại đây, ngoài đại thiếu gia, còn có Lục Châu, tiểu Diệp cùng Đại Sinh. Bọn họ vốn là người hầu thiếp thân của đại thiếu gia ở các lâu, những người khác giống A Thắng ở tại gian phòng dành cho người hầu.

Võ Kinh đứng trong phòng nhìn xung quanh. Nơi đây là tầng một của các lâu, tuy nói phòng dành cho người hầu, nhưng là gian phòng một người ở, phòng vô cùng ngăn nắp, sạch sẽ, lịch sự, tao nhã, có đầy đủ các đồ dùng cần thiết. Cạnh cửa sổ kê một chiếc bàn nhỏ, nhìn qua cửa sổ, có thể thấy mưa đang rơi tí tách bên ngoài, nghe thấy thanh âm lá phong xào xạc, đứng trước cửa sổ, cảm thấy một cổ hàn khí thâm nhập vào gian phòng, Võ Kinh vội vã đóng cửa lại, ngày mai thật không thể chơi đùa được rồi.

Võ Kinh sắp xếp gian phòng lại một chút, Lục Châu lại bước vào. Sau khi nói rõ quy củ cùng những điều phải chú ý khi hầu hạ đại thiếu gia, tha còn đặc biệt dặn dò Võ Kinh: “Tuy nói người tuổi còn nhỏ, nhưng giờ người đã là người của Trần gia, ở đây không được phép nóng nảy, cho dù thiếu gia có làm sai chuyện gì cũng phải do lão gia phụ nhân quản, dù gì cũng không tới lượt người hầu chúng ta. Vốn ta cũng không muốn nói chuyện này, nhưng sau này người ta phải cùng nhau hầu hạ đại thiếu gia, ta thân là tiền bối cần phải để người hiểu rõ.”

“Ta đã biết.” Cúi đầu, Võ Kinh mặc dù không cam lòng, nhưng cũng phải đồng ý Lục Châu thuyết chính là sự thật.

“Được rồi. Ta không nói nhiều nữa. Sau này có gì ta sẽ chỉ bảo thêm cho. Hôm nay người quả đã làm mọi người chúng ta sợ hết hồn. Đạm đạm nhất tiểu, Lục Châu liền bước ra cửa.”

Đêm khuya, Võ Kinh nằm trần trọc trên giường không tài nào ngủ nổi, tiếng mưa về đêm lại đặc biệt lớn, vết thương trên tay cũng càng lúc càng đau, đột nhiên Võ Kinh nghe thấy tiếng la hét cùng tiếng bước chân qua lại từ trên lầu truyền tới, liền vội vã đứng dậy nghe ngóng.

Trên các lầu, tiểu Trân trong tay cầm lồng đèn, bước đi thong thả trên hành lang, vừa thấy Võ Kinh đi tới, vẻ khẩn trương liền thả lỏng đi rất nhiều.

“Người thế nào giờ này mới tới a?” Đè thấp thanh âm, tiểu Trân thần kinh hề hề nói.

“Di, không ai gọi ta lên a.” Như bị nhiễm tiểu Trân, Võ Kinh cũng nhỏ giọng đáp.

“Trời ạ, tiếng ồn to như vậy mà người cũng không nghe thấy.”

Võ Kinh ngây ngốc lắc đầu.

“Quên đi, sau này nhớ phải lưu tâm một chút, kỳ thực lần này cũng may Đại Sinh có tâm nhãn, nửa đêm tỉnh dậy, chạy qua phòng thiếu gia mới biết có chuyện xảy ra.”

“Chuyện gì?” Võ Kinh vẫn không hiểu gì hết.

“A ! Người vẫn chưa biết?” Tiểu Trân vẻ mặt kinh ngạc, ghé vào tai Võ Kinh thầm nói : “Đại thiếu gia phát bệnh.”

“A! Võ Kinh càng kinh ngạc, luống cuống tay chân: “Vậy bây giờ phải làm thế nào?”

“Lục Châu tỷ tỷ đã đi tìm lão gia phu nhân rồi, hiện giờ Đại Sinh đang ở bên trong cố gắng trấn định đại thiếu gia.” Tiểu Trân biên nói, biên chỉ vào căn phòng.

Võ Kinh nhẹ nhàng đi tới trước cửa phòng, bên ngoài phòng mới có thêm một cái chốt giữ cửa. Lỡ tai dán lên tường, mơ hồ nghe được trong phòng truyền tới thanh âm.

“Đại thiếu gia, người mau buông gậy ra.”

“Có chuyện gì chúng ta chậm rãi nói. Yên tâm đi, sẽ không ai làm ngài bị thương hết.”

“Đúng, đúng, cứ như vậy. Chậm chậm buông ra ba.”

“A!”

Trong phòng đột nhiên phát ra tiếng hét chói tai, Võ Kinh không một tia do dự đẩy cửa bước vào, chưa kịp phản ứng gì, một bóng người đột nhiên lao tới, đẩy ngã nó trên mặt đất, cái cổ bị gắt gao áp trụ.

Đại thiếu gia đôi mắt đỏ rực, biểu tình điên cuồng, nhân thần thác loạn tại trước mắt nó lay động, hầu như thở không nổi, liều mạng, Võ Kinh giây dựa thật mạnh, ý chí cầu sinh của con người khi gặp nguy hiểm sẽ làm tiềm năng được bộc phát, Võ Kinh cố sức tương tất cái hướng về đỉnh đầu phía trước, một tiếng gầm nhẹ thoát ra từ trong miệng đại thiếu gia đang điên cuồng, nhưng lực bóp chặt cổ nó không hề suy giảm. Đột nhiên Võ Kinh chợt nhớ tới a gia trong thôn đã từng dạy nó, dù động vật hay con người, nơi dễ bị tổn thương nhất chính là cái mũi, Võ Kinh không chút do dự nắm chặt tay, ép buộc chính dùng toàn lực đánh thật mạnh vào khuôn mặt hung tàn cùng bạo lực ngay trước mắt.

Động tác tuy rất khó khăn, nhưng hiệu quả cũng đã đạt được. Hầu như đại thiếu gia từ trên người Võ Kinh ly khai tượng như một dã thú bị thương trốn trong bóng đêm tự chữa lành chính, tiếng kêu của đại thiếu gia mang theo thống khổ, trốn trong góc phòng cạnh tủ quần áo, đôi mắt kia nhìn Võ Kinh mang theo tức giận cùng cảnh giác, ánh lửa yếu ớt lúc sáng lúc tối, hai người tĩnh tĩnh đối diện nhau, bên ngoài mưa gió đan xen, trong phòng ám lưu bắt đầu khởi động.

Trong nháy mắt, một ý niệm chợt nảy lên trong đầu Võ Kinh, không giải thích, Võ Kinh chợt hét chói tai: “Tiểu Trân tỷ tỷ, mau đóng cửa lại.” Lời còn chưa dứt, đại thiếu gia đã hướng cửa phòng chạy đi.

“Đông.” Cửa đứng lúc đóng lại.

Đại thiếu gia không thể chạy khỏi quay đầu lại, tay bưng mũi, sa bố bạch sắc bao quanh đầu tại trong đêm tối đặc biệt nổi bật, nương theo ánh nến chập chờn, khuôn mặt kia đặc biệt quý dị cùng đáng sợ. Cặp mắt kia dưới ánh nến phảng phất đúng đỏ rực, màu đỏ của máu, một đôi mắt như sắp sửa rơi vào hắc ám.

Võ Kinh chân run run, miệng khô khốc, vừa lùi về phía sau vừa lắp bắp nói: “Đại thiếu gia, ta là Võ Kinh, là tên Võ Kinh sáng nay a. Người đừng tới đây, kẻ khác sợ người, nhưng ta không có sợ người đâu.” Cánh tay bị đại thiếu gia cắn sáng nay hiện giờ càng thêm đau nhức. Không sợ, không sợ. Hắn chỉ là một hài tử mười ba tuổi, ta đã mười bốn rồi, tuy chỉ hơn hắn một tuổi nhưng ta chính là đại nhân. Võ Kinh ngực ảm chỉ chính.

Đôi mắt phóng đại, Võ Kinh chăm chú nhìn chăm chăm đại thiếu gia, bóng người chột loé, đại thiếu gia vọt về phía nó, nhanh tay nhanh mắt, Võ Kinh cấp tốc nhảy sang một bên, âm thầm may mắn động tác chính khoái.

“Ba!” Trong lúc trốn tránh, Võ Kinh lại đâm vào Đại Sinh nằm ngất trên mặt đất, ngã nhào xuống đất, thấy đại thiếu gia nhảy thẳng vào chính, cười khổ thuyết: “Mệnh tuyệt rồi.”

Bụng bị hung hăng giẫm lên một chút, cổ nhện đau, Võ Kinh dùng hết sức lực, vung văng giữ chặt lấy đôi tay đang muốn lấy tính mệnh mình.

“Đại thiếu gia, ta là Võ Kinh, ta sẽ không làm thương tổn ngài, mau buông tay.” Tiếng kêu trên đầu như thanh âm hài tử, đặc biệt lại kỳ lạ, như thanh âm vô lực cảnh cáo khi ấu thú gặp nguy hiểm thì kêu lên.

Thanh âm làm Võ Kinh nhớ tới sơn miêu kia, khi hắn cùng Trương bà bà đuổi theo sơn miêu lên núi, sơn miêu trong mũi phát sinh tiếng gầm gừ nhìn chính, cặp mắt sắc bén mà kinh khủng, khi đó Võ Kinh thực sự rất sợ, đôi tay nhỏ nắm chặt lại, nhưng cố gắng trấn tĩnh đứng trước Trương bà bà, hướng tới sơn miêu, nhưng Trương bà bà đã kéo nó lại nhẹ nhàng thuyết: “Sơn miêu chỉ đang sợ thôi.”

“Sợ? Vì sao? Tha không phải rất hung dữ ư?”

“Tha hung dữ chỉ vì muốn che dấu sự sợ hãi mà thôi.”

“Vậy sao tha lại còn muốn làm kẻ khác sợ, tha đã sợ sao còn làm như vậy?”

“Con quả là một đứa trẻ ngoan. Tha sợ bởi vì tha không biết con cũng sợ tha, động vật cũng giống như con người vậy, đối với những thứ mình không biết luôn cảm thấy sợ hãi, mà với những thứ biết rõ nguy hiểm cũng sẽ sợ hãi. Còn vì sao như vậy, tự nhiên chúng ta sợ tha nhưng vẫn không muốn tha bắt gả của mình, tha cũng có thứ phải bảo vệ, giống như con vậy. Con không cần phải hỏi Trương bà bà vì sao biết những việc này, khi con lớn hơn, thấy được nhiều điều hơn, tự nhiên con sẽ chậm rãi hiểu được.”

Khi đó Võ Kinh quả thật rất bối rối, mà hiện tại nó cảm thấy mơ hồ có thể hiểu được lời Trương bà bà. Đại thiếu gia trước mắt tự phảng phất như sơn miêu năm xưa. Ánh mắt kia không hề làm Võ Kinh cảm thấy sợ hãi, trong cơn điên cuồng cùng thác loạn, nó phảng phất như thấy được trong sâu thẳm nội tâm đại thiếu gia, một sự sợ hãi đối với con người. Hắn dùng phô trương thanh thế để che dấu sự vô tri cùng nỗi sợ hãi của chính đối với thế giới này, người thường luôn thuận theo để thích ứng với sự biến đổi của thế giới, hắn nhưng dùng bạo lực để phản kháng thế giới. Võ Kinh không còn sợ đại thiếu gia nữa.

Võ Kinh đột nhiên thả tay đại thiếu gia, mà đại thiếu gia đang cố gắng vùng khỏi tay Võ Kinh, bỗng mắt đi điểm tựa liền ngã vào người nó. Võ Kinh cố sức ôm lấy đại thiếu gia, vung văng ôm chặt lấy hắn không cho hắn cử động.

“Yên tâm, ta sẽ không thương tổn người, người không cần phải sợ ta. Ta sẽ không thương tổn người. Người không cần phải sợ ta.” Cứ như vậy, Võ Kinh liên tục thuyết phục đại thiếu gia, cũng như thuyết phục chính.

Chậm rãi, đại thiếu gia đã bình tĩnh lại, nằm trên người Võ Kinh không nhúc nhích, chỉ nghe thấy hơi thở gấp gáp của cả hai. Võ Kinh ôm đại thiếu gia, cảm giác như thân thể so với chính còn gầy yếu hơn khe khẽ run, đại thiếu gia, hắn đã cố gắng dẹp bỏ nỗi sợ hãi để tới gần ta. Len lén nghĩ vậy, lần đầu tiên Võ Kinh cùng đại thiếu gia bình tĩnh đối mặt.

Nhưng khoảng thời gian an lành như vậy đột nhiên bị đoàn người xông vào phá hủy, Lục Châu cuối cùng cũng đưa cứu binh tới.

Có rất nhiều người, trong tay họ còn cầm đèn lồng sáng ngời, nhượng đại thiếu gia tâm vừa bình tĩnh lại bắt đầu muốn bạo phát. Võ Kinh cảm giác thân thể đại thiếu gia đột nhiên căng thẳng.

“A!” Trong phòng sáng trưng, chiếu rõ Đại Sinh hôn mê dưới đất, cùng Võ Kinh bị đại thiếu gia nằm đè lên, đoàn người hét chói tai.

Bầu không khí triệt để căng thẳng.

8. Quyển 1 - Chương 7

Hét lên một tiếng, đại thiếu gia từ trên người Võ Kinh nhảy dựng lên, dè dặt nhìn về bốn phía, sau đó nhìn cửa chăm chăm, dần dần lùi về phía sau.

Xem ra tất cả mọi người đều rất quen với tình huống này, không hề suy nghĩ, đại gia bắt đầu tiến gần tới đại thiếu gia.

Hắn đang sợ, trong lòng hắn đang sợ. Võ Kinh phảng phất như cảm thấy sự sợ hãi của đại thiếu gia, hầu như không kịp suy nghĩ, nó vội nói: “Các người đang làm đại thiếu gia sợ đấy.”

Tất cả mọi người ngay lập tức ngoảnh đầu tránh trứ Võ Kinh, đại thiếu gia lập tức lợi dụng cơ hội này, phóng vội tới cửa. Tựa như khi Võ Kinh bị cảnh tượng của Đại Sinh làm sợ hãi, hiện đại thiếu gia cũng gặp đồng dạng tình cảnh.

Vây quanh, thét chói tay, đâm đá, ngăn chặn, khóa chặt, Võ Kinh lần đầu tiên không đành lòng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, quay đầu, che tai không muốn nhìn thấy, nghe thấy bất luận điều gì.

Cuối cùng mọi việc cũng kết thúc, mọi người đều rời đi, Lục Châu là người rời đi cuối cùng, vỗ vỗ lưng Võ Kinh, sau đó nhẹ nhàng thuyết: “Lần này không đành lòng nhìn, nhưng đại thiếu gia vốn hay bị như vậy, người sẽ dần quen thôi. Đại thiếu gia vừa mới uống thuốc, ta đi làm chút gì cho hắn ăn, hắn đã bị dày vò cả đêm rồi, người cũng xuống phía dưới nghỉ ngơi một chút ba.”

Chỉ cần đừng quay lại, rồi mọi chuyện cũng ổn thỏa thôi. Nhưng Võ Kinh đã quay lại, ngay khi Lục Châu vừa đóng cửa, nó quay lại, tâm run rẩy.

Đại thiếu gia ngồi dưới đất cạnh giường, trên chân thấy rõ thiết liên, tuy vẻ mặt uể oải nhưng nhân thần vẫn có thần. Hắn nhìn chăm chú Võ Kinh, kẻ khác thấy trong đôi mắt đó là dã khí cùng điên cuồng, mà Võ Kinh như thấy đôi mắt đó đang hướng chính rên rỉ cầu cứu, nhân thần kia đang hướng chính phát ra tín hiệu cầu cứu. Võ Kinh âm thầm nghĩ, đôi mắt mỹ lệ kia hướng chính cầu xin, nhưng chính đành bất lực đứng nhìn, ta chỉ đứng ăn nhờ ở đậu, không hề có chút sức mạnh nào hết.

Phảng phất như biết suy nghĩ của Võ Kinh, ánh mắt kia thật buồn bã, mang theo đau xót cùng sợ hãi, bất lực cúi đầu. Võ Kinh cảm thấy đau lòng. Nỗi đau này tựa như năm đó hắn thấy sơn miêu chết bởi cung tên của thợ săn, loại đau thương vô năng vi lực, nếu cái chết của mẫu thân làm Võ Kinh cảm thấy đau nhức bởi sinh mệnh vô thường, còn cái chết của sơn miêu lại gây cho nó đau đớn của sinh tồn vô tình.

“Lục Châu tỷ tỷ, ta có thể ở đây trông nom đại thiếu gia ạ?” Tâm ý vừa chuyển, Võ Kinh nhẹ giọng hỏi Lục Châu vừa mới đóng cửa.

Có chút kinh ngạc, Lục Châu chính gật đầu: “Được chứ, bất quá người phải cẩn thận. Tuy đại thiếu gia đã uống thuốc nhưng tâm tình vẫn chưa ổn định đâu.”

Cửa vừa đóng lại, Võ Kinh chậm rãi hướng tới bên cạnh đại thiếu gia. Đại thiếu gia không có phản ứng gì, cúi đầu không hề động đậy.

“Tối nay trời mưa, chắc mai không thể chơi được.” Vô Kinh cố tỏ ra thoải mái ngồi bên cạnh đại thiếu gia, nhưng Vô Kinh biết nó đang run rẩy chính bởi sợ hãi, cho dù đại thiếu gia tay có bị trói sau lưng, chân bị thiết liên tỏa trụ, nhưng thân thể nó vẫn đang sợ hãi. “Ta cũng thích chơi đùa. Hàng năm đến khi có thể thả điều, nương ta đều tự tay làm cho ta một con điều thật to, điều của ta luôn bay rất cao rất cao...”

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia.” Đã nửa ngày mà người bên cạnh vẫn không hề nhúc nhích, Vô Kinh có chút luống cuống, cẩn cẩn dục dục cúi đầu.

“A, nhả ra, đại thiếu gia, ngài không nên làm vậy.” Vô pháp tin tưởng chính điều đang thấy, đại thiếu gia tĩnh tĩnh ngồi cắn chính đầu gối hần, cắn rất mạnh, mạnh tới mức làm máu dần dần chảy thấm qua quần hần. Vô Kinh không biết phải làm gì, nó thật sự muốn khóc. Đại thiếu gia an tĩnh ngồi trên mặt đất kia, tĩnh tĩnh làm bị thương chính kia, so với đại thiếu gia điên cuồng gào thét ban nãy, càng làm cho người khác cảm thấy sợ hãi cùng chua xót. Vô Kinh cố sức muốn tách hàm răng hần ra, nhưng trái lại càng làm hần cắn chặt hơn.

“Không nên, ngô, rất đau. Máu của người đều đã chảy rồi kia.” Lệ không rõ vì sao chảy xuống, Vô Kinh phí công muốn nhượng đối phương nhả ra, rốt cuộc trải qua rất lâu, đại thiếu gia cuối cùng cũng buông ra, hần ngẩng đầu lên, bên mép mang theo huyết, trong mắt chính mang theo lệ: “Đau quá, tại sao chỉ có ta lại đau như thế này?”

Hầu như đúng vô pháp khắc chế, Vô Kinh chính khóc lớn, ôm chặt lấy đại thiếu gia đang cuộn tròn người lại, khóc lớn, khóc đặc sắc lý hoa lạp, toàn thân run rẩy. Hải tử tuổi còn nhỏ cũng không hiểu vì sao mình khóc, chỉ biết chính câu nói kia làm nó cảm thấy vô cùng đau nhức, tâm bị trọng trọng ép tới làm nó thở không nổi.

“Yên tâm, ta sẽ bảo vệ ngươi. Ta sẽ không sợ ngươi nữa, ta sẽ luôn ở bên ngươi.” Lần đầu tiên muốn bảo vệ một người, dùng đôi tay chưa trưởng thành của nó ôm chặt lấy một sinh mạng.

“Ta... không... muốn... bị... trói...” Đó là câu nói trước khi ngủ đại thiếu gia thuyết.

Lục Châu mang khay thức ăn tới, thấy chính hai nam hài đang ôm nhau ngủ trên sàn nhà, vẻ mặt ngây thơ, một người đầu gối chảy máu, một người tay chảy máu.

Ngày hôm sau mưa vẫn rơi, không để ý tới hàn ý của mưa thu, Vô Kinh chạy tới góc phong thụ: phong thụ, hồng ban của người càng ngày càng ít, có phải hải âu đã tìm ra hồng ban tha đánh rơi hay không? Phong thụ, nếu như ta nghĩ, giống như hải âu mẹ vậy, ngươi có thể cho ta một hồng ban thần thánh để ta chiếu cố đại thiếu gia không?

Cây trong rừng đang nhìn bọn nhỏ chơi đùa.

“Điên thiếu gia tới. Điên thiếu gia của Trần gia đang tới đây.”

“Không phải. Đó là đại thiếu gia nhà chúng ta.”

“Đúng người điên. Người hầu nhà ta A Tam tự thấy đại thiếu gia nhà người không những đánh người còn cắn người, không phải chỉ có kẻ điên mới đi cắn người đánh người a? Úc.”

“A, kẻ điên tới rồi. Đại gia chạy mau.”

“Không được, đại thiếu gia. Ngài không được cắn bọn họ.”

“Ta không điên đúng không?”

“Ngài không có điên.”

“Bọn họ không chơi với ta.”

“Ta chơi với ngài là được rồi.”

Thời gian dần dần trôi đi, Vô Kinh cũng dần quen thuộc với nếp sinh hoạt của Trần phủ.

Năm tháng trôi qua mang đi một vài thứ, cũng để lại một vài thứ, trẻ con biến thành tiểu hài tử, tiểu hài tử biến thành thiếu niên, mà Võ Kinh cũng dần dần minh bạch, đại thiếu gia sở dĩ biến thành như vậy, là vì khi nhỏ hần bị người đầu độc, làm ý nghĩ trở nên hỗn loạn, tính tình vô pháp khống chế, đặc biệt khi hần phát bệnh sẽ sản sinh ảo giác. Nhưng nhờ Trần gia không ngừng tìm được, tìm y, thời gian phát bệnh càng ngày càng ít, nhưng lực phá hoại lại càng ngày càng lớn.

Người ở gần nhất chính bị thương sâu nhất, câu nói này tại Trần gia quả rất chính xác. Năm tháng dần trôi qua, mọi người đều tập quán Võ Kinh chiếu cố đại thiếu gia, Võ Kinh chán an đại thiếu gia, đại thiếu gia khi nổi điên vẫn như năm xưa, mà Võ Kinh cũng tựa như buổi tối năm đó ôm chặt lấy đại thiếu gia cuồng loạn, dù đại thiếu gia có gào thét, có chống cự, Võ Kinh cũng nhất quyết không buông lỏng tay. Dần dần, đại thiếu gia phát bệnh không cần thiết liên trảo trụ nữa, bởi Võ Kinh đã trở thành thiết tỏa so với thiết liên còn an toàn hơn rất nhiều. Tuy rằng mỗi lần Võ Kinh luôn luôn mình đầy thương tích, người bên ngoài cũng không hiểu vì sao Võ Kinh lại làm như vậy, ngay chính Võ Kinh cũng không hiểu tại sao, chỉ biết rằng y bất năng buông tay, bất năng buông tay. Nếu như thuyết nguyên lai đại thiếu gia như một con dã thú, thì hiện giờ vẫn như vậy, chỉ là dã thú này đã có một người thân cận duy nhất chính Võ Kinh. Mà thời điểm để tình cảm bọn họ tiến thêm một bước chính tại một lần phát bệnh.

Lần phát bệnh đó là mùa thu thứ ba Võ Kinh tới Trần phủ. Mùa thu vốn là mùa tối đa sầu đa cảm, nhưng với Võ Kinh, mùa thu là mùa y thích nhất, bởi đó là mùa phong thụ đúng hồng sắc.

Dấu hiệu rõ nhất của mùa thu chính là lá phong, nhiễm thắm tinh tinh huyết.

Sáng sớm trời còn chưa sáng, Võ Kinh tự tỉnh, cấp tốc mặc vào y phục, rời khỏi phòng, hiện tại y ở lầu hai Hiên Văn các, bên cạnh phòng đại thiếu gia, vốn phòng y hiện giờ là của Lục Châu, nhưng từ khi Lục Châu cùng Đại Sinh thành thân đã không ở phòng này nữa.

Buổi sáng tốt lành, phong thụ. Võ Kinh theo thói quen nhìn thoáng qua, trong đình viện tràn đầy hồng sắc diễm lệ của phong thụ, từ trên nhìn xuống tựa như một chiếc ô đỏ sẫm. Dần dần trưởng thành, Võ Kinh đã minh bạch hồng của phong thụ cùng hồng của hải âu không có quan hệ, nhưng đối với y mà nói, tất cả đều không quan trọng, phong thụ kia đã trở thành đối tượng tâm sự của y.

Võ Kinh tập quán dậy sớm hơn những người khác. Nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng đại thiếu gia, y biết khoảng nửa canh giờ nữa đại thiếu gia sẽ tỉnh, y muốn sớm chuẩn bị tốt y phục cho đại thiếu gia.

Những chuyện năm xưa cần nhiều người làm, hiện giờ chỉ cần Võ Kinh tự có thể ứng phó được, trái lại nếu có nhiều người, đại thiếu gia sẽ giận dữ.

Trong phòng không có bóng người, Võ Kinh cảm thấy một cơn khó thở, cấp tốc nhìn khắp gian phòng, đồ vật trong phòng vẫn y như ngày hôm qua, áo ngoài tối qua đại thiếu gia cởi ra vẫn còn để trên y liệm, chăn trên giường vút thành một đống, phi thường có kinh nghiệm, Võ Kinh luồn tay vào trong chăn.

Trong chăn còn ấm, đại thiếu gia chỉ vừa mới ly khai. Y phục trong tủ quần áo không hề được động vào. Ngay lập tức, Võ Kinh ly khai gian phòng, bây giờ chưa nên kinh động đại gia. Võ Kinh kiểm tra toàn bộ phòng tầng hai, không có ai, đi xuống lầu, dưới lầu rất yên lặng, mọi người vẫn còn chưa tỉnh giấc. Không người gác cổng, không ai trong phòng khách.

Có chút hoảng loạn, Võ Kinh chạy tới các lầu. Tâm tự an tĩnh, cách đó không xa, dưới tàng cây phong, đại thiếu gia chính cuộn tròn ngồi dựa dưới gốc cây, Võ Kinh nhẹ nhàng đi tới.

“Đại thiếu gia, chúng ta trở về phòng ba.” Võ Kinh nhìn đại thiếu gia chỉ mặc một chiếc áo mỏng khe khẽ nói, tay cũng nhẹ nhàng khoát lên vai hần.

9. Quyển 1 - Chương 8

Đại thiếu gia ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong mắt hần bắn ra cuồng vọng, quang mang đậm máu. Võ Kinh có chút mê muội. Sáng sớm cuối thu, tiết trời hơi se lạnh, phong diệp hóa hồng, thiếu niên

mặc một chiếc áo mỏng trắng tinh, màu sắc diễm lệ lại đối lập như vậy, mái tóc đen nhánh thật dài, đôi lông mày anh khí bức người trên khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt sâu thẳm phẳng phất như muốn chảy huyết, răng bởi cắn chặt môi mà hơi lộ ra. Võ Kinh phẳng phất như không nhận ra người trước mắt là đại thiếu gia, hay như thấy được đại thiếu gia năm xưa. Y nhớ tới cảm giác kinh diễm khi lần đầu gặp mặt, vẻ mỹ lệ thuần nhiên này, không hề có dấu vết của con người, phẳng phất trời sinh hẳn đã mỹ lệ lại đã tính như vậy, một loài dã vật mang tên con người.

Võ Kinh giật mình, tại dưới tầng phong thụ như huyết kia, tại ánh bình minh như mộng thu kia, đến tận khi đại thiếu gia nhảy lên chạy về phía đình viện, Võ Kinh mới kịp phản ứng, nhanh chóng chạy theo bắt được tay đại thiếu gia.

Càng ngày càng khó khống chế, Võ Kinh gắt gao từ phía sau ôm chặt lấy đại thiếu gia đang liều mạng giãy dụa vào lồng, muốn đưa hắn trở lại các lầu. Đại thiếu gia vẫn đang cố gắng giãy dụa, từ trong lồng ngực hắn phát sinh thanh âm khàn khàn. Hắn trưởng thành quả rất nhanh, tứ chi rắn chắc mà thon dài, vốn trước thấp hơn ta nửa cái đầu mà giờ đã cao bằng ta, da hắn đúng hoàng sắc, chính đồng sắc khỏe mạnh, cơ thể thon thả mà rắn chắc, Võ Kinh nhớ tới thân thể đại thiếu gia mỗi khi y giúp hắn thay y phục mà nhìn thấy, hắn sắp như ấu ấu bay khỏi ôm ấp của ta.

“Đại thiếu gia, không nên cử động. Ta là Võ Kinh, sẽ không thương tổn ngươi.” Vừa cố sức đè lại đại thiếu gia đang loạn động, lại vừa phải trấn an hắn, Võ Kinh cảm thấy như đã vô pháp khống chế. Sức lực của đối phương quá lớn, hắn có thể cảm thấy cơ thể rắn chắc kia đã bắt đầu khởi động để chuẩn bị bộc phát ra sức mạnh cực đại, rốt cuộc Võ Kinh khống chế không nổi, bị đẩy ra.

“Đông!” Cái trán bị đụng vào thân cây là suy nghĩ cuối cùng y nhận biết được, mà trong mắt tối hậu xuất hiện chính là đôi mắt đại thiếu gia đã xuất hiện tia mờ mịt.

Lo lắng, Võ Kinh từ trong bóng tối tỉnh lại, ánh vào trong mắt là lá phong hồng sắc, sau vài giây trì độn, bởi đau đầu nhức lăm y nhớ lại chuyện vừa phát sinh. Nguy rồi, đại thiếu gia. Cố gắng đứng dậy, đầu vầng mắt hoa, Võ Kinh vội vàng đỡ lấy thân cây, nhắm mắt lại thích ứng, lại nghĩ trời vẫn còn chưa sáng, chắc chính cũng hôn mê không quá lâu.

Cảm thấy chính đã khá hơn, Võ Kinh mở mắt, lập tức giật bắn người. Đứng trước mặt hắn cư nhiên lại là đại thiếu gia hắn đã sớm tiêu thất, mang theo ánh mắt kỳ quái như đang suy ngẫm nhìn y. Theo ánh mắt hắn, Võ Kinh sờ vào trán mình: “Chảy máu rồi.” Nhìn vào máu trên tay, Võ Kinh vô ý tứ thuyết.

Đại thiếu gia tới gần, biểu tình trên mặt đúng một loại nhiệt thành, lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa trán Võ Kinh, nhắc lại: “Chảy máu rồi.” Hắn hiểu kỳ nhìn máu Võ Kinh dính trên tay, sau đó bỏ vào miệng mình.

Võ Kinh sợ ngây người. Khi đại thiếu gia tương máu của y vào trong miệng liếm, y cảm thấy chính đây lòng có một nơi bị đứt đoạn, như bị bỏ bùa, y nhìn đại thiếu gia liếm sạch máu trên tay hắn, như cảm thấy chưa đủ liền cầm tay Võ Kinh bắt đầu liếm bàn tay dính máu. Y cảm thấy bàn tay trong miệng đại thiếu gia đang run run, tim đập nhanh hơn, đại não phẳng phất như muốn nổ tung.

“Ngọt!” Nhìn thấy đôi môi đại thiếu gia mang theo tơ máu thuyết như vậy, Võ Kinh lập tức mất đi khống chế, trong buổi sáng hỗn loạn này, tại bầu không khí mê loạn này, tại mối quan hệ bí hiểm này, y hôn lên đôi môi người trước mắt.

Võ Kinh hai tay cố sức ôm chặt người trước mắt, khinh duyên (mút nhẹ) đôi môi dính nhàn nhạt tơ máu, môi ôn nhu bao trùm lấy môi đại thiếu gia, nhiều lần khinh duyên. Đại thiếu gia đứng đó, không hề phản ứng, thân thể cứng ngắc run run, nhưng Võ Kinh đã không còn chút lý trí nào, y muốn tìm ra vị ngọt mà đại thiếu gia thuyết. Đầu lưỡi chạy trốn vào trong, say sưa tại trong miệng đại thiếu gia tìm kiếm, quả rất ngọt. Chính huyết cùng nước bọt đại thiếu gia đan xen vào nhau, tựa như mật đường ngọt nhất y từng hưởng qua, ngọt lăm y tưởng muốn khóc. Nụ hôn vong tình, cuồng nhiệt giảo động trong khoang miệng đại thiếu gia, thẳng đến khi đầu lưỡi y đau đớn cùng mùi máu tanh tỏa ra nhượng y đẩy đại thiếu gia ra, Võ Kinh biết đầu lưỡi y đã bị cắn.

Nhìn đại thiếu gia vẻ mặt đồ bưng, trong ánh mắt đúng hỗn loạn cùng cuồng dã đang oán hận nhìn y, Võ Kinh cuối cùng cũng thanh tỉnh. Ta đang làm gì vậy, trời ạ! Ta đương nhiên cưỡng ép hôn một người, mà người đó chính là nam nhân, còn là đại thiếu gia của ta nữa, ta vừa trúng tà gì vậy? Võ Kinh còn chưa kịp

chính cấp cho mình một câu trả lời, đại thiếu gia bỗng nhiên hành động triệt để hách sỏ y. Võ Kinh bị dùng sức đẩy ngã trên mặt đất, đại thiếu gia nằm ép trên người y, liều mạng cắn môi y.

“Không phải như vậy.” Cổ sức tương thân thể đại thiếu gia rời khỏi chính, Võ Kinh thở phì phò nhìn người phía trước, nhân thần hắc ám cuồng dã thị huyết cùng biểu tình hoang mang vô tội, Võ Kinh nhẹ nhàng cười, ôn nhu ôm đại thiếu gia thuyết: “Phải làm như thế này.”

Dưới phong thụ hỏa hồng, hai người gắt gao ôm nhau, nộ hôn mang theo vị máu, nộ hôn tinh khiết. Một bí mật không thể tiết lộ với bất cứ ai, nhưng mang lại hạnh phúc cho hai người.

“Đây là cái gì?”

“Đây là hôn.”

“Ta còn muốn.”

“Vậy ngài phải đáp ứng ta, không được nói với người khác, cũng không được làm như vậy với người khác, chỉ khi nào hai chúng ta ở một mình mới được làm như vậy.”

“Ta không nhớ được.”

“Không được nói với người khác, nhắc lại.”

“Ngoài ta không được làm cùng kẻ khác, nhắc lại.”

“Chỉ khi có hai chúng ta mới được làm, nhắc lại.”

“Hiện tại nhớ kỹ mạ?”

“Àn, ta muốn hôn.”

Từ buổi sáng hôm đó, Võ Kinh cảm giác phẳng phất như có mọi việc đều thay đổi mang theo hạnh phúc, Võ Kinh thưởng thức niềm hạnh phúc bị ngăn cấm kia. Nộ hôn dưới phong thụ nhượng y cảm nhận được nguyên lai hai người thân thiết là như vậy, một loại ngọt ngào mê thất lý trí. Từ hừng sáng đến đêm khuya mọi chuyện sẽ bắt đầu, khi chỉ còn hai người, bọn họ sẽ thân thiết, đó là lần đầu tiên hai người cảm nhận được hạnh phúc khi tương hồ.

Dần dần, đại gia bắt đầu cảm thấy bệnh tình đại thiếu gia càng ngày càng ổn định, biểu tình điên cuồng mà hung tàn trước kia đã giảm dần, đại thiếu gia hiện tại càng ngày càng tượng sơn miêu vui vẻ, đại gia đều hiểu được, chính Võ Kinh đã thuần phục được đại thiếu gia.

Đêm đã khuya, người cũng say giấc mộng.

“Àn. Nhẹ thôi.”

Bị đại thiếu gia áp đảo trên giường, Võ Kinh cau mày kêu lên. Như là vẫn chưa học được cách hôn, mỗi khi hôn y, đại thiếu gia luôn hết gặm lại cắn, như là muốn ăn hấn vào trong bụng.

Ngừng động tác, vẻ mặt phi thường mất hứng cùng nhân thần tức giận, nhìn chằm chằm vào Võ Kinh. Võ Kinh biết đại thiếu gia không hề tức giận y, mà hấn tức giận chính mình.

Như muốn an ủi đại thiếu gia, Võ Kinh ngồi dậy, môi nhẹ nhàng lướt qua môi đại thiếu gia, đại thiếu gia vô ý thức khẽ nhếch môi, thừa cơ, Võ Kinh tương đầu lưỡi vào, tượng như không nhượng đối phương hô hấp, bả đầu lưỡi tiến vào, làm sâu sắc nộ hôn này, cảm giác được thân thể đại thiếu gia nhuyễn ra, y áp đảo đại thiếu gia trên giường, nộ hôn sâu làm kích thích mãnh liệt hai người. Đầu lưỡi hai người bắt đầu chủ động giao triển, tại trong khoang miệng mềm mại đan xen, triển miên. Dần dần Võ Kinh cảm thấy thân thể phát nhiệt, y cảm thấy tiếp xúc hiện giờ vẫn chưa đủ, cảm thấy cảm xúc mạnh mẽ đến dọa người, máu trong cơ thể y như bùng cháy, sôi trào, như muốn đại não cùng tứ chi cũng bùng cháy, muốn ôm chặt lấy người trước mặt, không để bất luận kẻ nào chạm vào, chỉ muốn một mình độc chiếm người này, đó chính là ái tình cùng dục vọng.

Nhìn đại thiếu gia đang trừng mắt nhìn chính, đôi môi bị chính giảo hồng khẽ nhếch, thở hổn hển, thanh âm rên rỉ mê người, vẻ mặt tà mị cùng hoang dã nhân tình dục mà trở nên quyền rũ diễm lệ, cảnh tượng này sao có thể không làm huyết mạch y sung huyết.

Võ Kinh nhẹ nhàng thuyết: “Đại thiếu gia, ta muốn gọi ngài là Phiêu Thịnh. Người gọi ta là Võ Kinh được không? Người biết không, Phiêu Thịnh, Phiêu Thịnh, Phiêu Thịnh”. Võ Kinh nhẹ giọng nỉ non, kêu tên người mình yêu.

Nhìn nhân thần mê loạn cùng mờ mịt đang nhìn chính, Võ Kinh nhẹ nhàng cười. Y rốt cuộc đã minh bạch, tình cảm này, tình cảm phảng phất như ngay lần đầu gặp mặt đã bắt đầu, cảm tình không yêu cầu kẻ khác đáp lại, cảm tình đã định trước chỉ mình y minh bạch.

Đại thiếu gia dưới thân lại đỏ mặt, dùng sức kéo đầu Võ Kinh lại gần.

“Người muốn bao nhiêu, ta sẽ cho người bấy nhiêu. Như là khẳng định, lại như là thệ ngôn, Võ Kinh nhẹ nhàng nói.

Người biết không, phong thụ. Ta cuối cùng cũng minh bạch tâm tình của hải âu mẹ, cũng minh bạch tâm tình của ta.

10. Quyển 1 - Chương 9

“Tiểu Võ, không ngờ con đã lớn đến vậy, lớn đến... khải... khải...”

Võ Kinh nhẹ nhàng xoa xoa lưng Trương bà bà: “Trương bà bà, bà đừng nói chuyện nữa, nằm xuống nghỉ ngơi một chút ba.” Nghe tin Trương bà bà bị bệnh nằm liệt giường, Võ Kinh vội xin phép về thăm, mã bắt đĩnh để chạy về nhà Trương bà bà.

“Không có việc gì hết. Chỉ là tuổi đã cao, thân thể cũng chỉ có bệnh của người già thôi, bà có thể thấy tiểu Võ lớn đến thế này là bà đã yên tâm lắm rồi. Ngồi xuống để bà ngắm con chút nào!”

Võ Kinh ngoan ngoãn ngồi xuống bên giường, nhìn Trương bà bà gương mặt càng ngày càng già cỗi cùng thân thể suy yếu, trong lòng cảm thấy một trận đau xót cùng thê lương.

“Hắc, con đã lớn quá rồi. Tiểu Võ nhà ta càng lớn càng khôi ngô, nhất định có rất nhiều nữ hài tặng con khăn tay ba. Con sống tại Trần phủ thế nào?”

“Trương bà bà, con sống rất tốt, đợi đến khi bà khoẻ lại, khoảng hai năm nữa, con sẽ tới đón bà, hai bà cháu ta sẽ sống thật hạnh phúc.”

“Tiểu Võ thật hiếu thảo. Không uống bà yêu thương con a.”

Nhìn đôi tay vô lực đầy nếp nhăn đang nắm chính tay mình, Võ Kinh cảm thấy từng cơn chua xót khổ sở, cúi đầu, một câu cũng không thể nói ra lời.

“Làm sao vậy? Sao không nói gì, tiểu Võ? Nhân sinh vốn có sinh có tử, Trương bà bà có thể sống tới bây giờ, thấy được con trưởng thành, bà đã rất thoả mãn rồi, bà đã sống quá lâu rồi, đã nếm đủ vui buồn, con có biết không?”

“Ân.”

“Tiểu Võ, Trương bà bà không có việc gì đâu. Con mau trở lại làm việc đi. Công việc của con quan trọng hơn. Yên tâm đi, Trương bà bà không chết ngay được đâu, bà còn phải chờ hưởng phúc của con chứ.”

“Con muốn ở cùng bà một chút nữa.”

“Trở về đi. Con phải đi hơn nửa ngày nữa, trời đã tối lắm rồi. Bà sẽ lo lắng.”

“Con... Được rồi, vậy con đi đây, bà nhớ nghỉ ngơi thật tốt nha.”

Dừng ở cửa, Võ Kinh ngưng mắt nhìn gian phòng như muốn ghi tạc trong lòng.

“Bà bà, nếu con yêu thương một người, nhưng tình yêu của bọn con không thể nói ra hay không được thế gian cho phép, con phải làm thế nào?”

“Người đó có yêu con hay không?”

“Con không biết. Nhưng có lẽ là có.”

“Đời người cũng chỉ có vài thập niên thôi, mọi quyết định cũng chỉ là tương đối, không có tuyệt đối, vậy hãy để trái tim con quyết định. Tuy con không thể nào vượt qua số mệnh, nhưng ít nhất cũng có thể cải biến tha.”

“Bà bà, ý của bà là?”

“Đừng bao giờ hối hận về những việc đã làm, cũng đừng bao giờ hối tiếc vì mình đã không làm việc đó. Đừng nên giống Trương bà bà, cuối cùng mới thấy hối tiếc.”

Võ Kinh ngẩng đầu nhìn đại môn Trần phủ, hít một hơi thật sâu, bước nhanh tới hậu môn. Sau cuộc nói chuyện với Trương bà bà, y có một loại xung động cường liệt, muốn thật nhanh được nhìn thấy đại thiếu gia. Còn chưa kịp tới hậu môn, cửa bỗng nhiên mở ra.

“Ai, Võ Kinh, người cuối cùng cũng về rồi à. Chúng ta đều đang đợi người đây.” Người mở cửa chính là tiểu Trần, mang theo vẻ mặt lo lắng.

“Chuyện gì vậy? Lê nào... đại thiếu gia đã xảy ra chuyện gì?” Tâm căng thẳng, Võ Kinh vừa hỏi vừa hướng Hiên Viên các bước vội tới.

“Không có việc gì xảy ra. Bất quá, nếu người về muộn một chút nữa chắc sẽ có chuyện. Đại thiếu gia từ sáng sớm đã không chịu ra khỏi cửa phòng, cứ âm ỉ đòi tìm người. Nếu người còn chưa trở lại, chắc phải... phải người đi tìm người mất.” Theo bước chân Võ Kinh, tiểu Trần thở mạnh nói: “Hiện tại lão gia cùng phu nhân đang ở Hiên Văn Các.”

Trong Hiên Văn Các, phu nhân đang trong đại sảnh bước đi thong thả, thấy Võ Kinh trở về, biểu tình nôn nóng cũng hoà hoãn xuống hẳn.

Võ Kinh nhìn thấy lão gia cùng phu nhân tại đại sảnh, vội vã kêu: “Võ Kinh cấp lão gia...”

“Miễn lễ, miễn lễ. Hiện giờ không cần phải khuôn phép như vậy. Người mau mau vào trong xem đại thiếu gia đi.” Nhíu mi một chút, lão gia thuyết.

“Vâng. Võ Kinh lập tức đi.”

Ngoài cửa phòng đại thiếu gia tại lầu hai, Lục Châu nôn nóng đứng ở ngoài. Võ Kinh vừa thấy liền hỏi tha tình hình trong phòng đại thiếu gia.

“Đại thiếu gia không có phát bệnh, nhưng có vẻ như đang cáu kỉnh. Từ sáng đến giờ không ai có thể lừa hấn rời khỏi phòng, bất cứ ai vào hấn cũng đánh người đó. Người mau mau vào xem một chút ba. Một lát nữa ta mang thức ăn khuya tới.” Lục Châu nhỏ giọng nói với Võ Kinh.

Võ Kinh khê đẩy cửa, cau mày nhìn những mảnh sứ nhỏ, cơm, thức ăn vứt đầy trên mặt đất, trong phòng một mảnh bừa bộn, không còn ngăn nắp như mọi khi.

“Đại thiếu gia, Võ Kinh đã trở về rồi, người mau ra đây đi.” Quan sát xung quanh, Võ Kinh tìm nơi đại thiếu gia đang ẩn nấp, biết rõ hấn chỉ trốn trong phòng. Trên giường không có, tủ quần áo không có, đằng sau y liêm cũng không có nốt.

Người ở đâu vậy? Đứng ở trong phòng, Võ Kinh nghĩ, quanh cửa sổ đã được bao bọc bởi lưới sắt, đại thiếu gia không thể từ đây nhảy ra ngoài được, ngoài cửa luôn có người đứng cũng không chạy ra được, lộ ra tiểu ý, Võ Kinh ngẩng đầu lên, hướng xà nhà nói: “Đại thiếu gia mau xuống đi, ta thấy người rồi. Người nếu không xuống đây, ta trở về phòng nghỉ ngơi đây.” Vừa dứt lời, một bóng người từ trên xà nhà nhảy thẳng xuống Võ Kinh.

Nằm trên mặt đất, Võ Kinh chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể đều đau nhức. Tuy xà nhà không cao, nhưng phải đỡ một người lớn như vậy từ trên cao nhảy xuống, lực sẽ cực kỳ mạnh. Cố gắng khởi động thân thể, nhìn người trên thân vừa có ý nhảy vào chính.

Thân thể cứng ngắc toả ra một hoả diễm hồng sắc, môi mím chặt, đôi mắt đầy tức giận cùng sắp sửa bạo loạn hung hăng trừng Võ Kinh, nhưng bởi hơi đỏ lên làm vẻ uy hiếp cùng khản trương hầu như tiêu thất.

“Để người đợi lâu. Ngô.”

Đôi môi băng lãnh dính sát vào nhau, mang theo xâm lược điên cuồng, lại mang theo cướp đoạt đau nhức. Võ Kinh ôm chặt lấy thân thể bởi chỉ mặc một chiếc áo mỏng mà băng lãnh, nhiệt tình đáp lại, thẳng đến khi có tiếng phu nhân hỏi tiểu Trần từ ngoài cửa truyền vào, làm Võ Kinh chợt tỉnh táo lại, vội vã cố sức đẩy đại thiếu gia ra.

Tức giận, nghi hoặc, bị phần đan xen trong đôi mắt đại thiếu gia.

“Đại thiếu gia, mặc y phục vào đã, lát nữa chúng ta lại tiếp tục, được chứ?”

Như nghe hiểu Võ Kinh, hần ngoan ngoãn đứng dậy để y an bài.

“Lão gia, phu nhân. Đại thiếu gia đã bình tĩnh rồi, không cần phải dùng được nữa. Lát nữa chỉ cần ăn chút gì là được.” Võ Kinh cung kính cúi đầu nói với lão gia, không dám ngẩng đầu. Hiện tại, Võ Kinh không dám đối mặt với người trước mắt, nội tâm hần trần ngập lo âu, thấp thỏm, cùng hổ thẹn sâu xa. Nhưng Võ Kinh minh bạch, mọi việc không thể trở lại như trước đây nữa, y đã sa vào tình yêu cấm kỵ vi phạm luân lý này, không thể tránh thoát được.

“Ăn từ từ thôi, cẩn thận kéo sặc.” Ôn nhu nhìn chính nhi tử lang thôn hổ phế, Trần phu nhân thương tiếc nói: Võ Kinh, mấy năm vừa qua, nhi tử ta bám lấy người còn chặt hơn so với ta.”

“Phu nhân, nếu không phải ngài thu lưu ta, Võ Kinh làm sao có ngày hôm nay.” Vừa nói vừa tách ra ánh mắt đại thiếu gia ngày từ khi ăn đã nhìn chăm chăm mình.

Gian phòng cuối cùng cũng an tĩnh. Phu nhân sau khi dặn dò vài câu liên ly khai. Võ Kinh cũng thuyết phục những người khác trở về phòng. Hiện tại trong phòng chỉ còn y cùng đại thiếu gia.

“Không tìm thấy người.” Khẩu khí như lên án lại mang theo oán giận, đại thiếu gia nhìn người đang nằm dưới thân mình. Nhìn đại thiếu gia đang áp lên mình, Võ Kinh nở nụ cười.

“Ta sau này sẽ không đi đâu nữa.” Hôn môi đại thiếu gia, Võ Kinh khe khẽ thuyết. Ta đã buông tha tất cả. Không còn muốn suy nghĩ tới tương lai, dù chính có vật lộn thống khổ đến mức nào, y chỉ muốn hiện tại.

“Ăn, hô.” Hôn môi qua đi, Võ Kinh cảm thấy thiếu, thiếu một thứ gì đó, dù chúng ta đã thân mật như vậy, nhưng vẫn như thiếu một thứ gì đó. Cúi đầu nhìn người trong lòng đã mê loạn, trong ngực cường liệt đập phồng, hầu như đứng không hề do dự, Võ kinh cúi đầu, đôi môi theo hầu kết trượt đến trong ngực, ta muốn hần thuộc về ta, ta cũng muốn thuộc về hần, ta muốn hiến cả bản thân, hiện tại là mãi mãi, mang theo kính nể thần thánh, Võ Kinh thành kính nhìn thân thể trước mặt y.

Thân thể hần hảo ngọt, như hương vị của gió thổi qua ruộng lúa mì, thân thể hần cùng ta niên kỷ như nhau, sao lại ngây ngô mà mỹ lệ như vậy, hần khe khẽ run, đây chính là đồng cảm của chúng ta, ta đã trầm luân, ta đã quên hết thế tục, ta chỉ muốn hần khoái nhạc. Hần đang khoái nhạc, nếu không vì sao hần lại phát sinh ra thanh âm mê người mà ngọt ngào như vậy. Võ Kinh ngẩng đầu nhìn đôi mắt si dại kia đang nhìn y kia. Đôi mắt bởi bịt kín một tầng hơi mỏng tình dục mà đặc biệt động nhân.

Quay cuồng, thăm dò, bọn họ đang tiến hành hành động thần bí nhất của nhân loại.

Nhượng chúng ta trầm luân trong địa ngục ba. Ta cam tâm bị ma quỷ bắt làm tù binh.

Trong tiếng thét chói tai chưa hoàn toàn rời khỏi miệng của đại thiếu gia, Võ Kinh đã phá khai cấm môn đóng chặt của hần, nhưng thân thể chưa từng mở ra phải thừa thụ kích thích quá mức chịu đựng, liều mạng cự tuyệt dị vật xâm lấn, thân thể giãy dụa muốn trốn khỏi đôi tay đang mạnh mẽ chế trụ chính.

Toàn thân đầy mồ hôi lạnh, nhìn đại thiếu gia biểu tình thống khổ: “Phiêu Thịnh, xin lỗi, xin lỗi, chút nữa là tốt thôi.” Võ Kinh có chút vô thố, cả hai chưa từng làm lần nào, đại thiếu gia đứng lần đầu tiên, mà Võ Kinh cũng vậy.

Nhìn xuống nội bích bởi y xâm lấn mà chảy máu, Võ Kinh luống cuống, muốn thoái lui, nhưng lại bị đại thiếu gia bắt được, “Người phải ly khai ta sao?”

Nhìn cặp mắt rừng rực lửa kia, Võ Kinh lắc đầu, cười xán lạn, đại thiếu gia chăm chú nắm chặt lấy tay Võ Kinh, rất chặt, rất chặt.

Nóng chảy, từ thân thể tới ý thức, nóng chảy trong biển lửa, nóng chảy trong đại dương. Võ Kinh thở dài, nhìn đại thiếu gia khuôn mặt nữ khúc. Xin lỗi, ta đã vô pháp dừng lại. Không thể nhẫn nại được nữa, bắt đầu dùng đũa nhẹ nhàng, máu theo cử động ra vào, như là thuốc kích thích tốt nhất, Võ Kinh cảm thấy điên cuồng, vì chịu đựng đại thiếu gia thích ứng mà điên cuồng, vì tình cảm mãnh liệt theo máu lưu động mà điên cuồng, động tác bắt đầu tăng lên, theo mỗi lần ra vào làm giường rung chuyển, linh hồn như đang kêu gào, ngay cả lá cây bay tán loạn bên ngoài cũng đang rít chói tai.

Tại thông đạo chật hẹp bởi cọ sát kịch liệt mà trồi động, thân thể kề sát làm mồ hôi như trộn lẫn. Chúng ta đúng nhất thể, lúc này chúng ta đúng nhất thể, không ai có thể làm chúng ta lỵ khai.

Dần dần ánh mắt đại thiếu gia từ thống khổ biến thành tán loạn, thân thể theo luật động của Võ Kinh mà kịch liệt đong đưa, máu làm Võ Kinh điên cuồng, cũng làm nhuật hoạt đại thiếu gia, dần dần tập quán tiếp nhận khí quan không thuộc về chính, mỗi một lần tiến vào đều như muốn cướp đi sinh mạng hắn, linh hồn hắn. Muốn la hét, muốn rên rỉ, muốn kêu gào, nhưng chính ôm chặt mồm tương mọi thanh âm nuốt vào trong lòng, khắc tại chính sinh mạng.

Sau tiếng gào của Võ Kinh khi đạt cao trào, tất cả lại một mảnh tĩnh lặng.

Phong thụ, ta đã chiếm được hắn, hắn cũng chiếm được ta, chúng ta giờ chính là một.

11. Quyển 1 - Chương 10

Khi tỉnh lại, ý thức được chính vừa làm gì, nhìn đại thiếu gia thân thể đầy huyết cùng tinh dịch, vô lực nằm trên giường, Võ Kinh bị hù dọa. Ta đã làm gì? Ta cưỡng gian một người, một người toàn tâm toàn ý dựa vào chính mình, một người mới chỉ là hài tử, chỉ vì ta thương hắn, ta dĩ nhiên lấy điều đó ra làm cái cớ để làm chuyện này. Ta đã làm gì chứ? Võ Kinh dùng hết sức đánh chính đầu mình, bồng một đôi tay giữ tay y lại, đại thiếu gia nghi hoặc nhìn y.

“Xin lỗi, ta đã làm chuyện xấu. Dù ngươi không hề biết chuyện ta làm xấu xa đến thế nào, nhưng sự thật vẫn là sự thật, mọi việc đều không thể cải biến được.” Đối mặt với đại thiếu gia ngây thơ đang nhìn chính, Võ Kinh thì thảo nói.

Đại thiếu gia gắt gao nắm chặt tay Võ Kinh: “Không muốn không gặp.”

Dưới tàng cây phong kia chôn giấu một bí mật, một bí mật chỉ có hai người biết, y phục cùng khăn trải giường dính máu và tinh dịch của thiếu niên được chôn sâu dưới lòng đất. Chỉ có đại thụ kia mới biết được niềm hạnh phúc nhưng mang theo u buồn của hai thiếu niên, giúp họ bảo vệ bí mật đó, một bí mật cấm kỵ.

Ngày mai là một ngày đáng mừng, nhị thiếu gia rời nhà học võ đã lâu cùng với nhị thiếu gia buôn bán bên ngoài cuối cùng cũng trở về, tiểu thư đã giả nhập ngoại hương cũng trở về thăm người thân. Trần phủ tam hỉ lâm môn, mỗi người khuôn mặt đều rạng rỡ, khoe miệng tươi cười. Trừ phòng từ sớm đã vô cùng bận rộn, khói nhẹ toả ra, rất xa cũng có thể thấy được. Hồng đăng lung treo cao, câu đối hỉ khánh dương dương, người người quần áo tiên diễm, biểu thị một ngày vui mừng, mà tại Hiên Văn các cũng náo nhiệt phi phàm.

Xoa xoa thất lưng, Lục Châu đứng trong phòng khác chỉ đạo việc quét tước.

“Nhân dịp ngày vui này, chúng ta cũng nên hảo hảo dọn dẹp một chút. Tiểu Diệp, bên kia, đúng rồi, phía trên ấy, sang bên một chút.”

“Đại Sinh, người đâu rồi?”

Trong phòng ngủ đại thiếu gia cũng đang ồn ào.

“Không muốn, ta không muốn mặc.” Đại thiếu gia gắt gao gạt đi Võ Kinh đang muốn giúp hắn mặc đồ mới. Võ Kinh tay cầm hoa y bằng tơ lụa, biểu tình xấu hổ đứng ở trong phòng, nhìn đại thiếu gia đang cúi gập, trên người chỉ mặc đúng một bạc y hai lớp màu tro nhạt, cổ áo mở rộng ra, trên da hiện lên chút hồng ửng, làm y nhớ tới thần mê tình loạn đêm qua, cười khổ nói: “Đại thiếu gia, người không thích bộ này, ta lập tức đi lấy giúp người một bộ y phục khác, người không thể cứ mặc mỗi bạc y đó chạy khắp nơi.”

Từ sau đêm đó, giống như hải tử ăn vụng trái cấm, chỉ hôn môi đã vô pháp thỏa mãn hai người từng thưởng thức tư vị hoan ái. Đại thiếu gia mê loạn, mà Võ Kinh cũng chìm đắm trong tình yêu làm thể xác và tinh thần như bay bổng, mọi trói buộc, mọi đạo đức thế tục, mọi tôn ti chỉ phân đều tiêu thất trước Võ Kinh, duy nhất lưu lại chính là khuôn mặt đại thiếu gia, nụ cười của đại thiếu gia, còn có thân thể ôn ái mà mỹ lệ của hắn.

“Không muốn, mặc vào như trứng gà ấy.” Cau mày, cặp mắt sắc bén mà đã tính kia giờ mang theo khó chịu nhàn nhạt.

“Phốc, Phiêu Thịnh, ly khai lâu như vậy, trở về gặp người, người vẫn y như trước đây.” Một thanh âm sang sảng từ ngoài cửa truyền vào, Võ Kinh quay đầu lại, thấy người vừa tới khoảng ba mươi tuổi, mi rậm mắt to, ngũ quan tuấn lãng, đôi mắt lấp lánh có thần, cùng Trần đại lão gia có bảy phần tương tự, chỉ là hơn ba điểm tuấn lãng.

Võ Kinh cung kính hô: “Nhị gia.” Ngực nhưng âm thầm kỳ quái, đều không phải ngày mai mới về mạ?

“Công việc xong sớm, đặc biệt trở về gấp. Võ Kinh, ta từ Hàng Châu mang về y phục cùng y liệu tằm loại tốt nhất, người đi xem xem, chọn cho đại thiếu gia hai kiện y phục, thêm vài y liệu để may thêm vài kiện y phục nữa.” Vừa nói vừa đi vào phòng.

Võ Kinh có chút hoảng hốt, nhớ tới trên người đại thiếu gia có hồng ửng, hầu như cấp tốc vọt tới trước mặt đại thiếu gia, y phục trong tay khoác vội lên người đại thiếu gia, giữ chặt vạt áo. Mà đại thiếu gia đang muốn giãy dụa, nghi hoặc nhìn Võ Kinh sắc mặt tái nhợt, nhãn thần bất an, ngón tay trắng bệch nắm chặt chính bạc y, cuối cùng đại thiếu gia cũng không giãy dụa nữa, mặc cho Võ Kinh an bài.

Sau khi mặc y phục cho đại thiếu gia, Võ Kinh mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người nhìn nhị gia ánh mắt hiếu kỳ đánh giá chính, Võ Kinh lúc này mới ý thức được hành động vừa rồi của mình kỳ quái đến thế nào, thần tình bất an giải thích: “Ta sợ đại thiếu gia cảm lạnh.” Ngay chính y cũng cảm thấy lời giải thích này không hợp lý, chứ chưa nói đến nhị gia vốn rất sắc sảo lại miễn duệ. Nhị gia cảm thấy hai người có điểm kỳ quái, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ quan sát hai người một lát, sau đó ly khai.

Võ Kinh tim đập loạn, không biết nhị gia có phát hiện ra điều gì hay không, không biết có nhìn thấy hồng ửng trên người đại thiếu gia hay không?

Võ Kinh mang theo tâm tình thấp thỏm lo âu, nghênh đón ngày hôm sau.

Hơn mười người già trẻ Trần gia đều tại yến hội ở đại đường, vui vẻ không gì sánh được.

Ngày hôm nay đại thiếu gia càng an tĩnh, ngoan ngoãn ngồi ở ghế trên, không hề hồ nghi loạn động như mọi khi, nhưng Võ Kinh đứng phía sau yên tâm phần nào. Ngơ ngác đứng sau nhìn đại thiếu gia, Võ Kinh nhớ tới khi thấy đại thiếu gia mặc vào tân y hồng hoa bằng sa tanh, chính đã kinh ngạc đến mức nào, bốt đi đã tính, có thêm phần ổn trọng, khuôn mặt tinh khiết như ngọc, mục nhưng lạnh lùng, long lanh bức người, lại có một tia hoảng loạn, môi như đỏ hơn, Võ Kinh biết do chính vừa hôn thiếu gia. Đại thiếu gia trước mặt, phong thần bất tục, mỹ lệ làm kẻ khác sợ hãi. Võ Kinh tâm nhộn nhạo, sinh vật mỹ lệ mà thuần khiết này chính là bảo vật của ta. Võ Kinh bỗng nhiên muốn hét lên, muốn cho tất cả mọi người biết, các người thấy không? Hắn là của ta.

“Võ Kinh, Võ Kinh.” Đột nhiên có người kêu Võ Kinh, cắt đứt hồi tưởng của y, định thần lại, nguyên lai là Trần phu nhân vừa gọi mình.

“Phu nhân, thỉnh phân phó.”

“Người xuống phía dưới ăn đi, ở đây không cần người nữa.” Trần phu nhân nhẹ giọng thuyết.

“Nhưng...” Võ Kinh chần chờ liếc nhìn đại thiếu gia. Đại thiếu gia vẫn đang chuyên tâm ăn, không để ý y.

“Xuống phía dưới ba.” Trần phu nhân khẩu khí lớn hơn.

Võ Kinh đành chậm rãi cáo lui. “Đặng... Nga, ta... Diêu... Chu” Tay bị nắm, quay đầu nhìn lại, đại thiếu gia trong miệng đầy thức ăn, nói không rõ lời.

Không biết phải làm gì, Võ Kinh nhìn lão gia phu nhân một chút, tất cả mọi người đều bắt đầu nhìn Võ Kinh, không nói gì. Võ Kinh biết ý tứ đại gia. Bọn họ không muốn trong lễ mừng năm mới, bởi vì không theo ý đại thiếu gia mà không khí bị phá hủy. Võ Kinh chỉ phải đối bụng theo đại thiếu gia hồi Hiên Văn các.

“Người thì tốt rồi. Ăn cũng ăn no, lời ta hồi các. Ta nhưng bị đói a.” Nhìn chính bị đại thiếu gia kéo đi, Võ Kinh oán giận nói.

“Cầm đi. Của ta.”

Nửa con gà xuất hiện trước mắt Võ Kinh, ngơ ngác nhìn con gà từ trên trời giáng xuống, Võ Kinh chậm rãi ngừng đầu, nhìn đại thiếu gia bên mép còn dính hạt cơm, mang theo biểu tình tranh công nhìn chính.

“Ở đâu ra?” Võ Kinh hoài nghi hỏi.

“Ở đây.” Đặc ý cười cười, đại thiếu gia chỉ chỉ vào chính y phục: “Vẫn còn.”

Không đợi đại thiếu gia chính bả thứ khác lộ ra, Võ Kinh đã mở y phục đại thiếu gia, vài miếng thịt khô, còn có một chai rượu nằm trong lòng đại thiếu gia.

Võ Kinh không thể tin nổi nhìn đại thiếu gia phi thường đặc ý, nghĩ tới cảnh đại thiếu gia vừa ăn vừa giấu trong lòng, lại nghĩ tới người nhà nhìn thấy hành động của đại thiếu gia muốn cười mà không dám, cảnh tượng đó quả rất khôi hài. Võ Kinh chỉ vào đại thiếu gia cười sung sướng, cười đến đại thiếu gia không biết phải làm sao.

“Cảm tạ. Chúng ta trở về phòng ba.” Một tay cầm tay đại thiếu gia, một tay cầm gà, Võ Kinh mang theo biểu tình nhân nhật hạnh phúc.

Tại đại đường.

Nhìn bóng hai người ly khai, nhị gia nhíu nhíu mày. Cảm giác kỳ quái ngày hôm qua lại xuất hiện.

“Lão nhị, lai lai. Đã lâu không cùng người sướng ấm, lai lai.” Trần lão gia tay nhất phách trọng trọng đánh vào trên vai nhị gia.

“Hảo, ngày hôm nay chúng ta phải uống đến say mới thôi.” Nhị gia hào sảng giơ lên chén rượu.

“Ta cũng muốn cùng ly.” Nhị thiếu gia kêu lên, bưng chén.

“Hảo. Có khí phách.”

Chỉ chớp lát, nam nhân đã chệnh choáng say. Nhìn nam nhân, nữ nhân Trần gia cười ngọt ngào.

“Xá Lan, hôm nay dừng lại đây thôi, các người đỡ lão gia, thiếu gia trở về phòng rồi nghỉ ngơi đi. Đã hơn nửa đêm rồi.”

“Vâng, thưa phu nhân.”

“Đúng rồi, đại tẩu, Phiêu Thịnh những ngày này sao rồi, còn bị...” Đột nhiên nhị gia hỏi.

Trần phu nhân có chút kỳ quái, nhưng chính trả lời: “Không có, nó đã lâu không phát bệnh. Những ngày gần đây đặc biệt an tĩnh, không ồn ào ầm ĩ.”

“Di, kỳ quái. Vậy hồng điểm trên cổ nó ở đâu ra?” Nhị gia nhẹ giọng tự hỏi.

“Nhị đệ, người nói cái gì?” Nhìn nhị gia đỡ cảm tự nói, Trần phu nhân hỏi.

“Không có, không có gì.”

12. Quyển 1 - Chương 11

“Nâng cốc vắn thanh thiên, há ở tại cổ hương.”

Võ Kinh chuẩn choáng say, ngồi chính trong phòng ngâm nga. Y đã say. Có lúc dù không say nhưng người vẫn chuẩn choáng. Bên cạnh, đại thiếu gia vẻ mặt mê man nhìn Võ Kinh, hấn cũng say.

Nhìn Võ Kinh uống cao hứng như vậy, đại thiếu gia hăng hái nhào tới. Trong phòng, dưới ánh nến, một người đuổi theo đòi uống, một người cười không đồng ý, cả hai cùng ngã vào giường.

Võ Kinh thấy đại thiếu gia đôi mắt bốc hỏa, như ma quỷ yêu hoặc trong bóng tối, dùng đôi mắt mỹ lệ của hấn dụ dỗ lữ khách, mà chính lại cam tâm tình nguyện bị mê hoặc, hai người chậm rãi ôm nhau.

Đái vẽ dụ hống lười biếng, Võ Kinh chậm chậm di động đôi môi, dùng đầu lưỡi kiên định thăm dò khoang miệng đại thiếu gia, chậm rãi, vững vàng ôm chặt lấy thân thể hấn. Đại thiếu gia đúng vội vã dùng đầu lưỡi đáp lại, thân thể hướng trong cái ôm của y, tay không tự chủ ôm chặt lấy cổ y.

“Hô, hô.” Sau cái hôn nồng cháy vừa rồi, cả hai hầu như muốn nghẹt thở, trong ánh sáng lơ mơ, Võ Kinh nhìn đôi mắt đen nhảy mang về tình dục kia đang nhìn chính, mí mắt hơi buông, trong mắt tràn ngập tình cảm mãnh liệt, tay nắm chặt chính tay.

“Đại thiếu gia, trời đã tối lắm rồi, mau về phòng đi.”

“Không muốn.” Hơi bữu môi, đôi môi ẩm áp của đại thiếu gia lướt nhẹ qua hai gò má của Võ Kinh, nhẹ nhàng học theo động tác của Võ Kinh đối với hấn, khẽ liếm vành tai y, thanh âm vẫn còn thiếu niên tiến vào trong tay y: Ngày hôm qua không ngủ cùng nhau.”

Võ Kinh đầu như bị đánh một quyền, cấp tốc đặt đại thiếu gia dưới thân, thở dài thuyết: Người cái tên yêu tinh chuyên môn mê hoặc người này, ta thật sự thua người rồi.”

Nhẹ nhàng cởi y phục đại thiếu gia, nhìn đôi mắt hấn, nhìn đôi môi bị chính hôn mà hồng nhuận, nhìn thân thể thon dài mà rắn chắc, da dẻ mềm mại mà trắng kiết làm người say mê, tay chân thon dài, vòng eo tinh tế rắn chắc, ngực tuy vẫn còn vẻ ngây ngô đơn bạc của thiếu niên nhưng cũng đã dần dần thành thực.

Nhẹ nhàng tương hai chân đại thiếu gia mở thật to, đặt tại trên vai mình, Võ Kinh tương cự đại đang chờ phát động của mình từ từ tiến nhập vào hậu huyết đại thiếu gia, như bất tập quán, đại thiếu gia đột nhiên hút một ngụm lạnh khí, hai chân giãy như muốn lùi về phía sau, tay nắm chặt lấy vai Võ Kinh. Không hề quan tâm, Võ Kinh gắt gao đè lại mộng đại thiếu gia, phần eo tăng lực về phía trước, hung khí cứng rắn mà nóng cháy rất cuộc cũng tiến nhập trong cơ thể nóng rực của hấn. “A!” Đại thiếu gia hét chói tai, đôi mắt như chảy lệ.

“Yên tâm, một lát nữa sẽ tốt thôi, nga. Người không nên dùng lực. Trời ạ.” Võ Kinh dừng lại bất động, cảm thấy hung khí cự đại trong cơ thể đại thiếu gia bị nội bích gắt gao trảo trụ, Võ Kinh tái dùng chút lực, làm đại thiếu gia không dám động đậy, đại thiếu gia thở hổn hển, hai chân liên tục run run.

“Ngô, ngô.” Bởi vì hôm nay các nội không có người, Võ Kinh tự để đại thiếu gia kêu rên.

Thân thể cúi xuống, Võ Kinh chậm rãi ôn nhu ra vào, đại thiếu gia thất lực nhuyển nhuyển, như miếng vải tối nhuyển, nhâm Võ Kinh thao túng. Nhìn đại thiếu gia biểu tình mê say hưng phấn, Võ Kinh một tay trêu chọc phân thân đại thiếu gia đang chậm rãi ngẩng lên, một tay chậm rãi xoa lên đầu vú đại thiếu gia đã ẩm hồng sắc.

“Ngô, ngô.” Đại thiếu gia kinh luyên, thân thể run run, thất lực mềm mại cổ sức dưỡn về phía trước, “Không nên, buông tay, muốn ra rồi.” Đại thiếu gia làm nũng thét chói tai, nhưng Võ Kinh vẫn nắm chặt phân thân sắp bạo phát. Nóng quá, hạo chặt. Cơ thể ta nóng quá, ý chí ta cũng không còn rõ ràng nữa, chỉ muốn ở sát bên hấn, làm tan chảy hấn, cả hai trở thành một, phân không ra, không ai có thể tách rời, tại hoảng hốt, hưng phấn, kinh hãi, hai người cùng tới thiên đường.

Kích tình chưa kịp trôi qua, đại thiếu gia lại nói: “Ta còn muốn.” Đại thiếu gia hứng thú cùng thể lực còn rất lớn, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, lao tới trên người Võ Kinh, vẻ mặt cấp thiết, trên người đầy những vết hôn mới cũ, bàn tay đang định lộng chính phân thân, nhưng Võ Kinh một cổ nhiệt khí lại muốn toát ra, phân thân đã suy thoái dần dần lại sống dậy.

“Xem ra hôm nay người thật tận hứng, chính người tổ ba.” Nhìn đại thiếu gia đang ngồi trên người, Võ Kinh cười khê, nhìn đại thiếu gia tay chân luống cuống không biết phải làm gì.

Cảm giác chính hạ thể dưới đường nhìn của đại thiếu gia càng ngày càng trưởng đại, Võ Kinh thầm thở dài một hơi, nằm trên giường, nhẹ nhàng ôm lấy eo đại thiếu gia, đưa hậu huyệt của hắn nhằm ngay chính mình, cố sức án hạ.

“A!” Khối thịt nóng rực cứng rắn như thiết côn tiến nhập hậu huyệt, bởi vì tư thế này mà thận thể tiến thẳng vào nơi sâu nhất trong cơ thể đại thiếu gia, Võ Kinh buông eo đại thiếu gia, làm chính hưng khí càng xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

“A!” Đại thiếu gia đứng kêu thất thanh, nhưng máu của Võ Kinh trong nháy mắt sôi trào, vươn tay cầm thắt lưng đại thiếu gia nhẹ nhàng hoảng động, Võ Kinh cảm giác được cơ thể đại thiếu gia đột nhiên co rút nhanh, nội bích chăm trú hấp lấy chính, điên cuồng. Vì sao trên đời lại có chuyện làm cho chính điên cuồng đến vậy? Hít sâu một hơi, Võ Kinh thả tay.

Vô thố nhìn Võ Kinh đột nhiên đình chỉ, đại thiếu gia đôi môi diễm hồng, cơ thể đỏ ửng, ngoại trừ thở dốc không còn sức để làm bất cứ điều gì nữa.

Võ Kinh nhẹ nhàng thuyết, “Chính người học động.”

Ngồi ở trên cơ thể Võ Kinh, nhìn chăm chăm vào nơi cả hai tiếp xúc, đại thiếu gia chậm rãi lay động thân thể. “Đúng, đúng, cứ như vậy.” Cảm giác được ma sát cường nhiệt làm cơ thể càng ngày càng nóng lên, hô hấp gấp, trong khi đại thiếu gia đang hoảng động, y bỗng đánh về phía trước một phát. Đại thiếu gia thét chói tai, nội bích co rút cường liệt, một cổ nhiệt tuôn ra. Võ Kinh ngay khi đại thiếu gia hét lên cũng đạt được cao trào.

Kích tình qua đi, Võ Kinh nhẹ nhàng nhắc thắt lưng đại thiếu gia, tương hưng khí vẫn chôn chặt trong cơ thể đại thiếu gia chậm rãi rút ra, lúc này...

“Các người đang làm gì?” Một tiếng hét chói tai trong phòng nồng nặc mùi tanh vang lên.

Võ Kinh vẻ mặt xám xịt, Trần phu nhân đứng ngoài cửa vẻ mặt sợ hãi, ngón tay run run chỉ vào đại thiếu gia thân thể xích loã ngồi trên người Võ Kinh.

Võ Kinh đã bị hách đến nói không ra lời, chuyện vừa phát sinh làm sắc mặt y tái nhợt, chân tay luống cuống, nhìn đại thiếu gia từ trên người mình xuống giường, Võ Kinh vội cầm lấy chăn khoác lên người đại thiếu gia.

Trần phu nhân cước bộ phiêu phù bất ổn tiến tới, con mắt trừng đặc thật to, khuôn mặt nhăn nhó hét hỏi: “Các người đang làm gì?”

“Chúng ta đang chơi trò ngủ cùng nhau.” Đại thiếu gia giọng nói đắc ý cùng hưng phấn, sau khi nói xong đột nhiên nhớ tới ước định của hắn cùng Võ Kinh, len lén nhìn thoáng qua Võ Kinh.

Lúc này thần sắc Võ Kinh đã hoảng loạn, không hề để ý chính chỉ mặc mỗi một chiếc áo, “Đông” một tiếng, đã quỳ rạp trên mặt đất.

“Phu nhân, tha cho chúng ta ba.”

“Cái gì, các người các người...” Hầu như đứng tay chân tê rần, Trần phu nhân lùi về phía sau ngã xuống, được Hồng Ngọc vẫn đi theo phía sau đỡ lấy, cố sức gạt tay Hồng Ngọc, Trần phu nhân hướng về phía Võ Kinh.

“Ba, ba, ba.” Nhắm mắt lại, Võ Kinh đã không còn biết chính bị tát bao nhiêu cái, quỳ trên mặt đất, y không hề giãy dụa, ngay từ đầu, y đã biết chính sẽ gặp phải tình cảnh này, chỉ là không nghĩ tới mọi việc sẽ bị phát hiện sớm như vậy. Bạt tai có làm sao? Chỉ cần có thể ở bên đại thiếu gia, dù bị tát trăm cái,

ta cũng có thể chịu được... Đột nhiên nghĩ tới đại thiếu gia, Võ Kinh mở mắt, mới phát hiện hắn đã bị đại thiếu gia ôm chặt từ lâu.

“Không được, không được đánh.”

Té trên mặt đất, Trần phu nhân không thể tin được, nhi tử tha thương yêu cư nhiên đẩy ngã chính để bảo vệ một tên hầu. Hít một hơi thật sâu, Trần phu nhân cố nén bi phần cùng tức giận, bình tĩnh lãnh khốc nói: “Người đâu, nhốt đại thiếu gia vào phòng, không cho phép ra ngoài. Đem tên lang tâm khẩu phệ này ra ngoài cho ta, đánh chết y đi.”

Võ Kinh cảm thấy chính đang mơ, nhìn đại thiếu gia liều mạng giãy dụa bị tha khỏi phòng, như đột nhiên tỉnh giấc, Võ Kinh từ trên mặt đất nhảy lên, cảm giác thân thể đau đớn kia không phải của chính, vùng vẫy chạy về phía đại thiếu gia.

“Đại thiếu gia, ta ở đây. Phu nhân buông tha chúng ta ba. Ta thương hắn. Ta thương hắn.” Tay đã bị người bắt được. Nhìn tay đại thiếu gia hướng chính chỉ cách trong gang tấc, nhưng chính không cách nào bắt được, vô pháp tiếp xúc với ôn độ cơ thể. Nhìn đại thiếu gia dần dần bị lôi đi khỏi phòng, Võ Kinh cảm thấy sức lực trong người tựa mất hết. Chỉ một chút nữa thôi, ta chỉ muốn chạm vào tay hắn một chút, chỉ muốn ít nhất cũng một lần có thể gọi tên hắn: “Phiêu Thịnh.”

Đầu, lưng, bụng, tay bị gậy hung hăng đánh vào, không còn chút sức lực để phản kháng, bụng như muốn nứt ra, toan dịch liên tục từ trong miệng chảy ra, thân thể cuộn tròn trên mặt đất, Võ Kinh đã không còn khí lực để đứng lên. Cảm giác thân thể chính mình đang di động trượt trên mặt đất, Võ Kinh phát hiện chính bị người kéo lê ra khỏi phòng.

13. Quyển 1 - Chương 12

“Dừng... dừng... lại... một... chút... ba... cầu... xin... các... người...” Hầu như đúng van xin, Võ Kinh nhìn phòng đại thiếu gia càng ngày càng xa, nghe thấy trong phòng hắn truyền ra thanh âm hỗn loạn cùng tiếng gào thét điên cuồng. Võ Kinh dùng toàn lực kêu to: “Đại thiếu gia, yên tâm đi, ta sẽ không sao.” Gian phòng đột nhiên tĩnh lặng, nhưng chỉ một lát sau lại bắt đầu ảm ỉ. Nhưng lúc này Võ Kinh đã không còn biết chuyện gì đang xảy ra trong phòng đại thiếu gia nữa, y đã bị những kẻ tàn nhẫn không để tâm đến sinh mạng y lôi xuống dưới lầu.

Đau quá, lưng ta đã gãy rồi ư? Hạ thể xích loã cùng lưng bị kéo đi, ma sát trên mặt đất cứng ngắc, cảm giác như da bị tróc những mảng lớn, đau đớn đến xương tuỷ. Nhìn những người xung quanh cảm thấy nhìn chính, đang cố sức dậm đá chính, phảng phất như họ đang nhìn một đại ma đầu đại gian đại ác, một tên ác nhân không đáng sống. Võ Kinh cảm thấy hoang mang. Ta có phải đã làm sai việc gì không? Rõ ràng ta rất hạnh phúc, đại thiếu gia cũng rất hạnh phúc, nhưng sao bọn họ lại không cảm thấy được nỗi lòng của chúng ta?

“Ngô.” Cấn rặng nhịn xuống đau nhức toàn thân khi cơ thể bị kéo va vào tảng đá trên mặt đất, Võ Kinh không dám kêu to, sợ đại thiếu gia trên lầu có thể nghe thấy. Đau quá. Đau đớn này so với những gì trước đây từng trải qua quả thật quá ác liệt. Gió bắc lướt qua thân thể, làm cơ thể hoàn toàn đông cứng, nhưng cơn đau nhức này phải cố nhịn, phải cố nhịn. Cố gắng nén nhịn xung động gào thét, Võ Kinh ngẩng đầu, thấy đứng ở ngoài các lầu, Lục Châu đang nhìn y, vẻ mặt chán ghét. Võ Kinh cảm thấy run sợ. Vì sao các người hận ta. Ta chỉ đứng yêu thương một người, kẻ đó là chủ nhân của ta, làm nam nhân như ta. Chẳng lẽ thế gian này không thể cho phép ta yêu thương hắn, hay đây chính là tội nghiệt của ta, ta đã phạm vào vọng ái chi tội. Nhưng xin đừng chán ghét hắn. Hắn vô tội, bởi ngay từ đầu hắn chưa từng yêu thương ta. Võ Kinh cố gắng ngẩng đầu, nhìn căn phòng của đại thiếu gia càng ngày càng xa. Phải nhớ thật kỹ nơi đây. Chính nơi đây chôn dấu nhiệt tình cùng điên cuồng của ta.

Đột nhiên nhân thân Võ Kinh trùng lớn, một bóng người bỗng từ lầu hai nhảy xuống, biến cố vừa xảy ra làm mọi người sợ ngây người, hò hét, tay buông khỏi Võ Kinh, đại gia liều mạng kéo đại thiếu gia vừa từ

lầu hai nhảy xuống đang muốn tới bên Võ Kinh.

Đôi mắt hắn vẫn mỹ lệ như vậy, một cảm giác thanh liệt như huyết tinh của dã thú, chính nhân thần đó đã cầm tù ta, một đôi mắt dã tính mà mỹ lệ như vậy, đôi mắt ta vẫn luôn bảo hộ. Giờ ta đã bị cưỡng bách ly khai, xin người đừng oán hận ta.

“Vô...” Một tiếng hét chói tai, nhượng huyết Võ Kinh như muốn sôi sục, tim đập rất nhanh. Ta vừa nghe thấy gì? Ta như nghe thấy đại thiếu gia gọi tên ta. Nhìn đại thiếu gia đang bị ép buộc trở về trong phòng, Võ Kinh dùng toàn lực giãy dụa muốn đứng dậy, trợn to mắt nhìn, lệ chậm rãi chảy xuống. Khi phong hồng nổ rộ chúng ta lần đầu gặp nhau, nhưng lúc này đây, phong hồng tiêu thất chúng ta phải chia lìa, nhưng xin người hãy lưu lại cho ta một thứ gì đó thuộc về riêng hai chúng ta, thanh âm người gọi tên ta.

Đến cuối cùng, Võ Kinh chính tuyệt vọng. Đại thiếu gia đến tận khi bị kéo vào các lầu vẫn không gọi nổi chữ cuối cùng. Như vậy cũng tốt, lưu lại một chữ cho ta, lưu lại một chữ cho người, hai chữ hợp lại tên ta, Võ được người gọi, còn Kinh sẽ mãi lưu trong lòng ta.

“Phiêu Thịnh. Phiêu Thịnh. Phiêu Thịnh. Phiêu Thịnh. Phiêu Thịnh.” Như phát điên, Võ Kinh liều mạng kêu, một tiếng bĩ một tiếng lớn, một tiếng bĩ một tiếng cao, như cương đao tối sắc trong đêm đen, cắt đứt trần trần màn đen.

“Nhanh lên, mau che miệng y lại.”

“Ngô, ngô.” Phá bố bịt miệng Võ Kinh. Vô dụng thôi. Ta cuối cùng cũng đã ở trước mặt các người gọi tên hắn. Thân thể bị hung hăng giẫm đạp lên, thân thể như vỡ vụn, Võ Kinh nằm trên mặt đất mặc kệ kẻ khác tùy ý dẫm dẫm, cảm giác thân thể chính lại bị lồi đi, Võ Kinh trặc trở mở mắt, nhìn phong thụ trong gió vẫn sừng sững như cũ. Phong thụ, ta phải ly khai người.

Ngay trước khi rời khỏi Hiên Viên các, Võ Kinh quay lại phong thụ nói ra nguyện vọng cuối cùng: Xin người hãy bảo vệ tốt màu hồng của chúng ta được chôn dấu dưới tàng cây người.

Bọn họ có thể xóa bỏ tất cả của ta, nhưng bọn họ vĩnh viễn không thể biết được bí mật dưới tàng cây kia, nơi đó chôn dấu bí mật về mong muốn và hạnh phúc của ta, bí mật không ai có thể xóa đi được. Đó là màu hồng tối mỹ lệ trong sinh mệnh ta.

Nơi hắc ám nhất tại Trần gia, vang lên tiếng roi, tiếng gậy gộc, cắt đứt bầu trời đêm.

“Mẫu thân, dừng lại đi, đánh tiếp sẽ chết người đấy. Phụ thân, cha cũng mau kêu mọi người dừng tay lại đi.”

“Tỷ tỷ không nên nhẹ dạ. Cái loại người không biết liêm sỉ, tâm tư độc ác này không đáng để tỷ đồng tình.” Oán hận nhìn người xa xa đã không còn ra hình người, nhị thiếu gia lạnh lùng nói.

“Đều không phải mẫu thân tâm lãnh, nhưng ta chỉ vừa nghĩ tới những chuyện y đã làm với đệ đệ con, ta tự hận không thể đưa hắn bầm thây vạn đoạn, ngô. Nhi... tử... của ta... vốn... không biết... gì hết...” Tựa trong lòng trượng phu, phu nhân đã khóc bất thành ngôn.

Trần gia lão nhị lạnh lùng nhìn người xa xa, toàn thân không còn một nơi nào lành lặn, huyết chảy ra như suối, gậy cùng roi hạ xuống, cả người toàn huyết cuộn tròn trên mặt đất.

Ta có đúng hay không nên chết đi? Vô pháp mở mắt, trên trán bị đánh, máu đang chảy từ vết nứt tiến nhập trong mắt làm mắt ta đau nhức. Nội tạng ta có phải đã bị phá hủy hay không. Võ Kinh cảm giác bên trong huyết khí cuộn cuộn, cổ họng phát điêm, một ngụm tiên huyết từ trong miệng chảy ra, nhiễm đỏ miếng vải che miệng.

Roi ngâm trong nước ớt tiếp tục đánh lên người Võ Kinh, da thịt nứt ra, y cảm giác như chính đang ở trong một chảo nóng, vừa nóng vừa đau nhức, cái loại đau nhức toàn thân này nhượng Võ Kinh rất cực không chịu được lăn lộn trên mặt đất.

Gậy cổ sức đánh mạnh vào hai chân Võ Kinh, đôi mắt không còn chút thần thái nào của y bỗng nhiên mở trừng trừng, toàn thân co quắp. Võ Kinh biết chính khớp xương đã bị đứt gãy, ngay sau đó một cơn đau

cường liệt xuất hiện, Võ Kinh con mắt tối sầm, lâm vào trong bóng tối.

Hoàn hảo những việc này không diễn ra tại Hiên Văn các. Đây là suy nghĩ cuối cùng của Võ Kinh trước khi y mất đi ý thức.

Một cỗ nước lạnh làm Võ Kinh giật mình tỉnh giấc, hầu như đúng đau khổ mà giãy dụa, Võ Kinh tỉnh tỉnh nhìn mọi phía, thấy bầu trời vẫn tối đen như trước, nhìn những người cầm đèn đang nhìn chính, Võ Kinh biết lại tiếp tục một đợt thống khổ mới.

“Ta đập chết người, giẫm chết người, người cái tên không bình thường, tên điên, người là kẻ không có đạo đức, vô liêm sỉ.” Hầu như đúng nỗi điên, nhị thiếu gia vọt tới, cổ sức dẫm nát người Võ Kinh, nhìn khuôn mặt còn trẻ con cùng biểu tình thâm độc không tương xứng với tuổi tác của nhị thiếu gia, Võ Kinh cũng không còn cảm thấy gì nữa.

“Nhị đệ, dừng tay, không nên.” Tiểu thư liều mạng kéo tay nhị thiếu gia, không dám nhìn Võ Kinh toàn thân đúng huyết.

Nhị gia tỉnh tỉnh tiêu sái tới trước mặt Võ Kinh, nhìn xuống Võ Kinh, bình tĩnh mà lãnh khốc nói: “Không ai có thể khi dễ Trần gia. Ta cũng không cho người vũ nhục hài tử của Trần gia, đặc biệt là Phiêu Thịnh. Việc này đều là do người tự tìm đến.” Võ Kinh lúc này mới nhìn thấy, trong tay nhị gia chính là một que hàn hồng quang, hầu như đúng kinh hoàng không ngớt, Võ Kinh giãy dụa muốn cử động thân thể, nhưng chút nào bất năng.

“Ngô, ngô, ngô, ngô.” Tương miếng vãi trong miệng cắn chặt, Võ Kinh cắn chặt răng, con mắt trừng đặc cực đại, tại ánh nền đỏ như máu. Que hàn phóng trên cơ thể, da lập tức bị thiêu cháy, phát sinh vị đạo gay mũi. Ta thật sự sẽ chết mạ? Thật sự sẽ chết mạ? Được rồi, cuối cùng cũng được giải thoát.

“Ta mặc kệ người sau này sống hay chết, nhưng ta muốn người cả đời phải nhớ kỹ tội lỗi người đã phạm phải, vĩnh viễn vô pháp đối kẻ khác lặp lại việc này. Từ nay về sau trong trăm dặm Trần phủ, ta nếu thấy người sẽ lập tức giết người.” Đó là câu nói cuối cùng Võ Kinh còn có thể nghe được.

Nhìn Võ Kinh bị bọc chiếu ném lên mã xa, nhị gia phân phó: “Bả hấn đưa đi càng xa càng tốt.”

Chi ~ hậu môn Trần phủ nhẹ nhàng đóng lại, như chưa hề có chuyện gì phát sinh.

“Chuyện ngày hôm nay nếu kẻ nào dám nửa điểm tiết lộ ra bên ngoài, kết cục của các người cũng sẽ giống Võ Kinh, đã nghe rõ chưa?” Ngồi trong phòng khách, Trần phu nhân lớn tiếng nói.

“Được rồi, đại ca, lần này trở về đệ còn có việc muốn cùng đại ca thương lượng, đều suýt bởi chuyện này mà quên mất.”

“Chuyện gì?” Trần lão gia dường như đúng ử rữ thờ dài hỏi.

“Bằng hữu của đệ nhận thức một thần y đã quy ẩn, nhờ hấn dẫn kiến, đệ đã gặp được vị thần y kia, có kể cho hấn nghe bệnh tình của Phiêu Thịnh, hấn phi thường có hứng thú. Sở dĩ lần này đệ trở về, đã nghĩ nói với huynh mang Phiêu Thịnh đi gặp vị thần y kia.

“Ai, xảy ra việc này, thật không biết Thịnh nhi có chịu nghe lời hay không? Cái tên thần y kia thực rất lợi hại mạ? Dù sao...”

“Yên tâm đi, đại ca, người nhất định từng nghe qua cái tên y ma rồi.”

“Cái gì? Đúng y ma? Dịch Phỉ Văn? Nếu như là hấn, vậy bệnh của Thịnh nhi...” Trần lão gia trên mặt rớt cuộc cũng lộ ra điểm vui mừng.

“Như vậy cũng tốt. Vài ngày nữa đưa Thịnh nhi tới gặp hấn, nhượng Thịnh nhi đổi nơi ở, nói không chừng có thể quên được việc này.” Trần phu nhân u buồn nói.

Vào một buổi sáng sớm, một chiếc xe ngựa từ Trần phủ ly khai, trên xe có nhị gia cùng đại thiếu gia bị trói hôn mê.

Sấm sét trên bầu trời âm âm vang lên, tuy chỉ là mưa nhỏ ngày đông, nhưng mỗi hạt mưa đều mang theo giá lạnh đến buốt xương, rơi xuống mặt đất tạo nên những vũng bùn. Tại vùng hoang vu này, một người

toàn thân đầy máu, bản thủ bắt kham đang gian nan bò trên mặt đất, nửa khuôn mặt bị đất đá cọ sát nhiễm huyết làm nhìn không rõ mặt, tay gắt gao trảo trụ mặt đất di chuyển về phía trước, hạ thể xích lô vô lực theo thân thể di động về phía trước. Những nơi y bò qua đều động lại vũng nước nhàn nhạt do máu bị pha loãng, máu theo nước chảy thật lâu không tiêu thất.

14. Quyển 1 - Chương 13

“Quân bắt kiến, đương niên thanh tảo Dạ Sát môn, gây nên ít nhiều ân oán giang hồ, lại càng không biết, thiếu niên anh hùng cũng đã là mười năm trước...”

“A Thổ chết tiệt, ngươi còn không mau làm việc.” Xa xa lão bản nương đứng dựa tại điểm, thấy điểm tiểu nhị A Thổ đang cùng người ngoài tán gẫu.

A Thổ lười nhác đáp lời: “Đã biết. Tới ngay đây.” Thờ ơ đi vào điểm, lấy khăn lau bàn: “Lau cái gì lau a, bây giờ còn chưa tới giờ mở cửa. Mà khi mở cửa cũng đâu có mấy người vào a.”

“Thối đời hiện giờ thật không chịu nổi, không có mấy kẻ chịu khó làm việc. Uy, A Nê, ngươi chết ở đâu rồi hả? Gánh có chút nước sao lâu thế? Uy, ngươi phải đi cửa sau biết không hả? Khách nhân nhìn thấy ngươi sẽ ác tâm mất.” Lão bản nương chỉ vào một nam nhân trước cửa, quần áo rách rưới, tóc tán loạn không nhìn rõ mặt, khắp khiêng gánh nước.

Nghiêng người nhìn lão bản nương hôm nay tự xưng sinh khí, A Thổ lẩm bẩm: “Người ta vốn què đương nhiên phải đi chậm rồi, còn đòi người ta đi nhanh. Hôm nay làm sao chứ, xem ra nghen đã lâu, không có nơi phát tiết a.”

“Ngươi đang nói gì hả? Cái tên vẹo cổ mắt lé kia.” Lão bản nương hung tợn nhìn chằm chằm A Thổ vừa nói bậy, bỗng nhiên biến sắc, mặt như khai hoa bần phiếm, cười nịnh nọt: “Khách quan thật anh tuấn, phu nhân cũng thật xinh đẹp, mời vào đây. Nghỉ ngơi chút đã. Hôm nay trời rất nóng, giờ đi sẽ rất mệt mỏi, chỉ bằng ngồi lại đây uống chút nước, ăn gì đó đã. Giờ đã hoàng hôn rồi, khách quan nên nghỉ lại đây một hôm, ngày mai khỏe lại hăng đi, cũng không chậm trễ gì.”

A Thổ kỳ quái nhìn đại bản nương, nhìn theo hướng tha, không biết từ bao giờ đã xuất hiện hai người như tiên nhân.

Nữ tử một thân bạch y bằng lụa mỏng, khuôn mặt trái xoan, dù đã hơn hai mươi tuổi, nhưng một đôi mắt sáng sâu thẳm như nước mùa thu, ánh vẽ bướng bỉnh cùng thông tuệ.

Tái nhìn sang bên cạnh, yêu! Thực sự là thiên tiên xứng đôi. Nam tử bên cạnh khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, cao cao trắng trắng, một thân nho y đậm lam sắc, nhưng yếm không được anh tư sinh lực sung phái, mày kiếm lẳng tĩnh, da màu đồng, lộ ra màu sắc trắng kiết hồng hồng, một đôi mắt mang theo vài phần dã tính, vài phần nhanh trí, vài phần nhạy bén, nhìn biểu tình A Thổ, khoé miệng mỉm cười, hiện lên má lúm đồng tiền nhàn nhạt, nhất thời nhượng A Thổ cảm thấy thân thiết hoà ái, lần này không đợi lão bản nương gọi, A Thổ vui vẻ hướng tới, nhanh nhẹn chuẩn bị.

Nữ tử sau khi ngồi xuống liền cười nhẹ, nhẹ nhàng lấy khăn tay lau mồ hôi, nhãn châu nhất chuyển liền hỏi: “Tiểu nhị ca, ở đây cách Bình An trấn còn xa lắm không?”

“Vị cô nương... không... nữ khách quan, ngài hỏi đúng người rồi đấy, nơi đây cách Bình An trấn hơn trăm dặm đường, nếu hôm nay các ngài còn muốn tiếp tục, sợ là không còn kịp nữa. Từ đây tới Bình An trấn không còn một quán trọ nào nữa. Không bằng nhị vị hôm nay nghỉ ngơi tại đây, sáng mai thời tiết mát mẻ, đi cũng dễ chịu.”

“Vậy được rồi! Vị tiểu ca này, cảm phiền ngươi mang chút gì cho chúng ta ăn, dọn giúp chúng ta hai gian thượng phòng, thuận tiện chăm sóc giúp hai con ngựa của chúng ta.” Nam tử đặt hành lý xuống, duỗi thẳng chân, tùy ý ngồi xuống.

Nhìn biểu hiện A Thổ, lão bản nương mới mỉm cười bưng nước lên rồi xuống trù phòng chuẩn bị thức ăn.

“Uy, A Nê, mau rửa sạch chỗ rau này, rồi lên dọn dẹp sạch sẽ hai gian thượng phòng, lát nữa sẽ có khách tới nghỉ a.” Nhìn A Nê ngồi trong phòng đun nước, lão bản nương cau mày, vừa nói vừa đặt thịt xuống bàn, chuẩn bị làm món ăn.

A Nê im lặng đứng lên, rửa tay rồi lau ngay trên áo, cầm chổi hướng phía hậu viên.

Giờ đang mùa hè, bên ngoài vẫn lờ mờ sáng, A Nê một tay cầm chổi, một tay cầm thùng nước đi về phía khách phòng, vừa tới bên cửa sổ, một thanh âm vang lên, như bị sét đánh, A Nê toàn thân run run, chậm rãi quay đầu, qua ô cửa sổ nhìn vào phòng khách.

“Tiểu nhị ca, Bình An trấn có nơi nào hảo ngoạn không vậy?” Thanh âm trong trẻo như tiếng chuông bạc vang lên.

“Hắc, người vì sao không hỏi ta. Ta vốn lớn lên ở đây mà.”

“Hỏi người cũng uống công. Dù sao trí nhớ người cũng chỉ có tới năm mười tuổi.” Nữ tử xinh đẹp nói.

“Nga, thì ra vị này vốn là người của Bình An trấn.” A Thổ nghe hai người nói chuyện, bỗng nhiên hiểu ra.

Là hắc. Hầu như vô pháp tin tưởng, A Nê nhìn bóng người quen thuộc cách đó không xa, nhân thần tham lam nhìn chăm chú. Rốt cuộc ta cũng lại được nhìn thấy người một lần nữa. Người đã lớn lên. Thân thể mảnh mai mà rắn chắc giờ đã trở nên cường tráng mà mạnh mẽ. Người cũng cao lên, giờ có lẽ đã cao hơn ta một cái đầu. Cũng đã... A Nê nhắm mắt lại, nước mắt làm đường nhìn mờ ảo, vô pháp thấy rõ phía trước.

Trong lòng không tin, A Nê gắt gao giữ chặt khung cửa sổ, chống đỡ cơ thể hầu như sắp ngã của chính, chậm rãi mở mắt. Hình ảnh ta vừa thấy là sự thật ư? Hình bóng kia không phải bởi vì tuyệt vọng mong đợi mà hư tạo ra ư? Mang theo tâm lý sợ hãi, A Nê lại một lần nữa nhìn qua song cửa vào trong phòng.

Đúng vậy. Đó là hắc. Phiêu Thịnh. Tim đập nhanh hơn, cảm giác vui mừng khôn xiết dần lan toả khắp các bộ phận. Cuối cùng ta cũng đã gặp lại được người. Từ mùa đông lạnh lẽo đó, chín năm sau, vào một ngày hè, cuối cùng ta cũng gặp lại người. Rốt cuộc ta cũng đợi được tới ngày này.

A Nê chính là Võ Kinh năm xưa. Năm đó, sau khi bị vớt tại dã ngoại, Võ Kinh tưởng chính sẽ chết, may mắn y được người tương cứu, đại nạn không chết. Khi Võ Kinh từ cửu tử nhất sinh trở lại nơi dung thân duy nhất của y, trong nhà Trương bà bà, nghênh tiếp y chỉ là một bài vị. Võ Kinh hầu như vô pháp tin tưởng, người vốn như thân nhân của y, chính vừa mới gặp, chỉ trong giây lát đã biến thành một khối mộc đầu lạnh như băng. Gào khóc, đại khóc, ngất đi. Đến khi Võ Kinh tỉnh lại, chỉ thấy lảng giềng vốn trước đây luôn tươi cười chào đón y, giờ nhìn y đầy khinh bỉ.

“Cút ngay. Trương bà bà không có thân nhân như người. Trương bà bà suốt đời hảo tâm, không nghĩ tới lại nuôi dưỡng một đứa xấu xa như vậy. Người ta cho người cơm ăn cho người tiền tiêu, người cư nhiên còn dám trộm cắp của họ. May Trương bà bà chết sớm, không biết người là một kẻ như vậy. Không phải...” Lảng giềng vừa giận dữ vừa nổi điên, đuổi Võ Kinh cực kỳ mệt nhọc, vết thương bị mưng mủ, hai chân cử động bất tiện ra ngoài. Sau những ngày tha hương xin ăn nơi phố chợ, Võ Kinh vô pháp chịu đựng khổ sở tưởng niệm người yêu, có một ngày, Võ Kinh len lén trở lại Bình An trấn, lúc này y mới biết được đại thiếu gia đã không còn ở Trần phủ, viễn khứ tha hương.

Tuyệt vọng, lại muốn được nhìn thấy đại thiếu gia, Võ Kinh đổi tên thay họ, sau ba năm hành khất, y cuối cùng được lão bản nương của lữ điểm cách Bình An trấn một trăm dặm nhận vào làm, làm vài việc nặng nhọc. Y đã nghĩ lẽ nào nguyện vọng của chính suốt đời sẽ không được thực hiện. Nhưng đây là điều duy nhất y có thể bầu vùi vào để duy trì chính mạng sống. Mà hiện tại, sau chín năm thống khổ, cuối cùng y cũng đã đợi gặp được người đó.

Ta muốn nhìn gần một chút, nhìn hắc một chút, nhìn xem đôi mắt hắc còn mỹ lệ như trước kia không, đôi mắt đơn giản bắt ta làm tù binh. Nhưng vì sao ta không bước đi nổi. Trái tim ta không nên đập nhanh đến vậy, ta sẽ không thể nghe thấy thanh âm hắc, giọng nói từ tính mà ngây ngô kia.

“A! Đó là ai vậy? Hảo dọa người a!” Nữ tử mỹ lệ nhìn ra ngoài cửa sổ, kêu lên.

Đọa người, đâu? Võ Kinh mơ hồ, nhìn nhìn nữ tử, bỗng áo y bị kéo mạnh, quay lại, một đôi mắt thâm động mà mê người đang nhìn y, đôi mắt đã hàng nghìn lần xuất hiện chính trong mộng. Võ Kinh say, say bởi đôi mắt thâm toại lại mang theo hoả quang. Ta không phải đang nằm mơ ba. Chủ nhân ánh mắt kia cư nhiên từ trong mộng bước ra, đứng ở trước mặt ta. Ta có thể phảng phất như nghe thấy tiếng tim đập bình ổn cùng tiếng hít thở trầm trầm của hắn.

Nhưng thanh âm lạnh lùng mà lạt cốt lập tức cắt đứt tâm tình vui sướng cùng ảo tưởng đáng thương của Võ Kinh: “Người là ai? Trốn tại đây nhìn lên làm gì? Nói mau. Nếu không nói, chớ trách ta không khách khí với người.”

Ai đang nói vậy? Sao khuôn mặt kia quen thuộc mà xa lạ đến vậy? Đôi môi chính đã từng hôn nghìn vạn lần, nhưng giờ lại nói ra những lời băng lãnh tối tàn khốc trên đời. Đôi mắt luôn mê luyến nhìn chính, giờ đây vẫn nhìn ta, nhưng tựa như một bả cương đao, tàn khốc đâm vào trái tim ta, làm ta đau đến không còn cảm giác. Lẽ nào hắn đã quên ta, quên tên nam hài đã từng ôm chặt hắn dưới phong thụ?

“Ta...” Võ Kinh nói không ra lời. Hắn không phải là người kia. Hắn chỉ lớn lên giống người kia mà thôi. Nghĩ vậy, Võ Kinh liều mạng giãy dụa, muốn thoát khỏi bàn tay đang càng ngày càng nắm chặt chính kia.

“Vị khách quan này, không có việc gì, không có việc gì. Hắn chỉ là một kẻ giúp việc nhỏ bé trong điểm của chúng ta mà thôi, không phải kẻ xấu đâu.” Lão bản nương bởi nghe thấy nữ tử kêu lên mà chạy ra, nhìn thấy chuyện vừa phát sinh mà xấu hổ giải thích.

“Đúng vậy, khách quan. A Nê chỉ là người làm ở đây thôi.” Từ trong phòng khách, A Thổ vội phụ hoạ lão bản nương, nhân thần sùng bái nhìn nam nhân. Thật là lợi hại, chỉ trong nháy mắt đã bay tới ngoài cửa sổ.

Nghe lão bản nói, nam nhân buông tay ra. Về chẳng đáng nghiêm mặt nhìn Võ Kinh sắc mặt trắng bệch, vỗ vỗ vai y: “Vậy hôm nay ta sẽ tha cho người. Nếu nhượng ta còn thấy người dùng ánh mắt ác tâm như vậy nhìn Lan tỷ tỷ, ta sẽ lập tức móc mắt người.”

Nhìn bàn tay vừa phóng chính, nhìn biểu tình bốn người xung quanh mỗi người một kiểu đang nhìn chính, Võ Kinh đứng hầu như chặt vật bất kham chạy khỏi phòng khách, khắp khiêng hướng chính gian phòng, không hề cẩn thận, mất mặt ngã xuống đất.

15. Quyển 1 - Chương 14

“Đáng ghét, Phiêu Thịnh. Làm gì mà hung dữ với người ta vậy chứ?”

Không! Máu trong nháy mắt đông cứng lại. Võ Kinh ngã trên mặt đất vô pháp đứng dậy. Ta vừa nghe thấy điều gì? Đây không phải là sự thật. Hắn không phải là Phiêu Thịnh, không phải đại thiếu gia. Hắn chỉ là một người xa lạ không nhận ra ta. Ngực bên trái như đang có tảng đá đè nặng lên, đau nhức, đau nhức. Tại sao mắt ta không nhìn thấy gì nữa? Mưa sao? Đứng lên. Ta phải đứng lên. Ta còn phải quét dọn gian phòng, ta còn phải thanh lý vườn, ta còn phải chờ Phiêu Thịnh đến. Cho dù giờ chúng ta đã vô pháp đối mặt, ta cũng hi vọng có thể liếc nhìn hắn một cái, chỉ muốn nhìn đôi mắt thuần khiết cùng dã tính của hắn, chỉ trong nháy mắt cũng đủ rồi. Kẻ kia không phải là Phiêu Thịnh, không phải là bảo vật tối trân quý trong lòng ta, bảo vật duy nhất trong cuộc đời ta.

Một đôi tay duỗi ra trước mặt Võ Kinh, phải mất rất lâu Võ Kinh mới có phản ứng, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên. Lão bản nương thường ngày ngôn ngữ không tốt, giờ lại mỉm cười đồng tình nhìn chính: “Lai, ta giúp người đứng dậy.”

Không có để ý tới lão bản nương, Võ Kinh hầu như dùng toàn bộ khí lực của bản thân, chặt vật đứng dậy.

“A, tái nói như thế nào người cũng là một nam nhân.” Lão bản nương nhìn Võ Kinh một chút: Ngày hôm nay người đừng làm việc nữa. Ta đã kêu A Thổ đi quét dọn rồi, sau này nhớ phải chú ý đấy. Trở về phòng đi, một lát nữa ta bảo A Thổ mang chút gì tới cho người ăn.”

Võ Kinh bước đi nhanh hơn, lão đảo trở về phòng, đóng cửa lại.

Chuyện gì vừa mới xảy ra? Ngồi bên giường, Võ Kinh hồi tưởng lại. Ta hình như vừa gặp một người giống như Phiêu Thịnh tên là Phiêu Thịnh. Biểu tình cùng động tác của hắn đều hơi giống Phiêu Thịnh, ngay cả nhân thần cũng giống hắn. Đáng tiếc hắn không phải là Phiêu Thịnh. Phiêu Thịnh, lúc nào ta mới có thể gặp lại người? Nheo mắt lại, Võ Kinh như nhìn thấy trời thu năm ấy, dưới tàng phong thụ, nam hài tử làm kẻ khác kinh diễm, còn có chính đang mỉm cười, nụ cười hạnh phúc nhất suốt cuộc đời.

Đột nhiên Võ Kinh mở mắt, nhìn vào gương. Tóc tán loạn, nào giống như khi còn ở cùng Phiêu Thịnh. Đôi mắt đục ngầu, nào có thanh lãnh như đương niên. Khuôn mặt đầy sẹo, đâu còn có da thịt nhẵn nhụi mà khoẻ mạnh. Thân thể đầy vết thương, đâu còn rắn chắc cùng cân xứng. Thanh âm khàn khàn, đâu còn thanh thúy cùng từ tính. Đôi chân ta giờ cũng đâu còn linh hoạt cùng mạnh mẽ như xưa.

“A!” Hầu như hét thốt thanh, Võ Kinh dường như nhìn nữ khúc. Tên dã quỷ trong gương kia, người vì sao nhìn ta? Võ Kinh đang nhìn chính trong gương. Điên cuồng hầu như vô pháp ức chế, Võ Kinh ném vỡ gương. Ha ha, ta đâu có còn là Võ Kinh nữa, vì sao ta còn muốn soi gương? Ta là tên điên, ta là kẻ điên, ta là người tàn tật. Ta còn chờ đợi điều gì? Ta còn trông mong điều gì? Ta ngày ngày nhìn gương, có phải đang mong chờ một ngày chính phát hiện, ta vẫn còn là Võ Kinh năm xưa, dù cho chỉ có một điểm tương đồng.

Cái người tên Phiêu Thịnh kia, cái kẻ giống Phiêu Thịnh kia, hắn là Phiêu Thịnh. Hắn là Phiêu Thịnh chân chính. Hắn là Phiêu Thịnh hiện tại, là Phiêu Thịnh thuộc về nữ nhân kia. Thế giới của hắn đã không còn kẻ tên là Võ Kinh. Hắn đã quên cái tên Võ Kinh kia, mà dù cho hắn có nhớ rõ Võ Kinh, cũng không phải ta hiện giờ.

Phiêu Thịnh của ta đã không còn tồn tại trên thế giới này nữa, hắn chỉ ở trong tim ta, chỉ ở trong ký ức ta. Ngoài ta ra, hắn không còn ở bất kỳ nơi nào nữa.

Mà ta cũng không còn là ta trước kia nữa. Ta sợ có một ngày, Phiêu Thịnh trong lòng ta cũng sẽ tiêu thất, bởi vì hắn thuộc về nam hài tên Võ Kinh, chứ không phải thuộc về nam nhân tên A Nê.

Tâm như bị đao xé thành ngàn mảnh, dạ dày sôi trào, Võ Kinh ôm đầu, từ từ nhắm mắt lại, trên mặt đất đầy mảnh thủy tinh, cắn chặt môi đến chảy máu. Nuốt tại cổ họng là tiếng gào thét của Võ Kinh, từ đôi mắt nhắm chặt chảy ra huyết lệ của Võ Kinh.

Vì sao ông trời đối với ta tàn khốc đến thế, nếu đã như vậy, thà rằng không gặp lại.

Cái tên nam hài dưới phong thụ ôm hôn ta đã theo gió tiêu thất, vĩnh viễn không còn xuất hiện nữa.

Đêm hè, không khí hanh khô, thỉnh thoảng lướt qua chút gió mát mang theo cảm giác mát mẻ nhẹ, làm cho tâm tình sáng khoái. Ngồi dưới mái hiên, Lan Tử liên tục quạt: Nóng, thực sự là quá nóng.”

“Đương nhiên.” Phiêu Thịnh vừa mới đặt hành lý vào phòng, đứng ở cửa, nhìn Lan Tử nóng tới mức sắp thè lưỡi ra hà hơi, cười cười thuyết: Ai kêu người muốn theo ta tới đây. Nếu người cứ ở Phong Hoa sơn trang, thư thư phục phục tổ phụ nhân, so với việc đi theo ta bây giờ, khá hơn rất nhiều.”

“Hừ, đừng hòng bắt ta ở đó đợi người. Theo người đi...” Nhân châu nhất chuyển, đứng cười chế nhạo: Ta còn muốn xem cha mẹ người đã kiếm cho người vị hôn thê nào chưa?”

Võ Kinh cắn răng đứng xa xa nhìn hai người đang cười đùa, hài hoà mà thân thiết như vậy. Vốn tâm đã kinh tuyệt tử bàn hoang lương, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười kia lại kịch liệt nhảy lên, mang theo vớ vụn thống khổ. Khuôn mặt đã lâu không thấy, vì sao hắn có thể cười như vậy đối với người khác, nhưng chính trước mặt lại không thể. Vô pháp dời đi hai mắt của mình, di động chính cước bộ, tay run run hầu như nhượng ý vô pháp giữ chặt thứ đang nắm trong tay, đôi mắt lại bắt đầu nhật nhòe. Cái nữ nhân kia là ai? Tha có phải là ái nhân hiện giờ của Phiêu Thịnh không?

Võ Kinh khó khăn bước tập tễnh tới bên hai người, ép buộc chính không chú ý tới nhân thân hai người đang nhìn chính, tương đương hầu được ướp lạnh trong giếng đặt vào phòng Phiêu Thịnh.

“Vị phụ nhân này nhất định rất nóng ba. Ta đã bảo A Nê mang dưa ướp lạnh suốt một ngày đêm trong giếng đặt ở đây. Thứ nhất đứng để hai vị giải nhiệt, thứ hai xem như đây là A Nê muốn xin lỗi thất lễ vừa

rồi với phu nhân.” Lão bản nương tại khách phòng nói vọng vào: A Nê, còn không ra xin lỗi.”

Tương đưa hấu đặt ở trên bàn, Võ Kinh hít một hơi thật sâu. Không có gì, chúng ta đứng hai người xa lạ. Ta đã không còn thấy đau lòng nữa. Ta chỉ cần đứng trước mặt bọn họ, giống như Võ Kinh năm xưa, cung kính nói một tiếng phu nhân ta sai rồi, xin lỗi, vậy mọi việc sẽ như gió bay mất. Đúng, cứ làm như vậy.

“A Nê, người ở bên trong ngơ ngác cái gì vậy? Người để đưa hấu trong phòng làm gì? Mang ra ngoài này để hai vị khách nhân giải nhiệt. Nhớ mang theo nhị phiến đấy.”

N“ga, lập tức mang tới đây.” Tiếng nói khô khốc như phá tan màng nhĩ, Võ Kinh cầm lấy nhị phiến cùng đưa hấu, tập tễnh bước vào phòng khách. Không dám nhìn Phiêu Thịnh, Võ Kinh cúi đầu đưa đưa hấu tới trước mặt hần.

Rất đẹp. Võ Kinh len lén tỉ mỉ nhìn nữ tử đi cùng Phiêu Thịnh. Lúc này y mới nhìn rõ mặt nữ tử, xinh đẹp như tiểu thư năm xưa. Như phát hiện ra ánh mắt Võ Kinh, Lan Tử thoáng nhìn Võ Kinh, cười cười. Sợ hãi, Võ Kinh lập tức thu hồi đường nhìn, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm dưới đất.

“Uy, tử nhân. Ta bảo người tới làm gì? Ngẩng đầu lên, mau xin lỗi vị phu nhân này đi.”

“Quên đi, cũng là do ta quá ngạc nhiên.”

“Vâng...” Võ Kinh ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Lan Tử chói sáng trước mắt, đột nhiên cảm giác chính như con chuột hèn mọn trong bóng tối, tự ti mặc cảm. Đối mặt với người như vậy, Võ Kinh có muốn thổ cũng không được. Vì sao? Ta đâu có bao giờ làm gì sao? Sao suốt đời ta luôn phải xin lỗi?

Chuyển ánh mắt sang Phiêu Thịnh đứng bên cạnh, nghiêng người tựa cạnh cửa, mang theo dáng tươi cười uể oải nhìn mọi việc phát sinh, lạnh lùng như vậy, sắc bén như vậy. Phiêu Thịnh của ta không có nhân thần như thế. Đôi mắt hần trong suốt sáng long lanh hơn nghìn loại trân châu, không phải là nhân thần thâm toại, vô pháp thấy rõ như thế này. Phiêu Thịnh của ta không có biểu tình này. Hần muốn cười tộ cười, muốn khóc tộ khóc, muốn giận tộ giận, không phải biểu tình như thần thiết nhưng lại xa cách này. Ta quả thật nực cười. Rõ ràng biết hần không nhận ra ta, rõ ràng hần đã quên Võ Kinh, quên tên nam hài vẫn luôn trong mộng đợi hần dưới táng phong thụ.

“Chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu chưa?” Phiêu Thịnh nhìn Võ Kinh, đột nhiên có chút suy nghĩ nói: Ta cảm thấy nhân thần của người rất quen thuộc.”

“Không... không.” Thanh âm khỏ sấp mà bất ổn, Võ Kinh ép buộc chính cổ cười nhưng bất lực: Ta sao có thể nhận thức đại thiếu gia của Trần phủ chứ?”

Phản ứng như đột nhiên trở lại, Võ Kinh nhìn ba người trước mặt đang mở to mắt kinh ngạc nhìn mình, vô ý thức sờ sờ mặt, Võ Kinh mới phát hiện chính đã sớm rơi lệ đầy mặt. Vô pháp giải thích được lời nói cùng nước mắt, Võ Kinh vội vã rời đi, để lại ba người nghi hoặc đánh giá hần.

Qua một lát, lão bản nương mới phản ứng được, vẻ mặt xấu hổ giải thích: Cái kia, có thể là do chân A Nê bị đau ba. Nhị vị mạn dùng, ta xuống phía dưới có việc.”

Nhìn lão bản nương ly khai, Lan Tử nghiêng nghiêng đầu, nhìn Võ Kinh liếc mắt thuyết: Điểm này làm ta có cảm giác kỳ quái, đặc biệt là tên điểm tiểu nhị A Nê, nhân thần hần nhìn người rất kỳ quái. Hơn nữa, chúng ta vẫn chưa nói người họ Trần...”

“Người hoài nghi bọn họ đúng...” Phiêu Thịnh thanh âm trầm thấp, lượng quang trong ánh mắt vụt sáng.

“Chỉ là hoài nghi. A! Nếu có Phỉ Văn ca cùng Lâu đại ca tại đây, bọn họ chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là giải quyết xong việc này.”

“Lẽ nào ta không được sao?” Rất không vui, Phiêu Thịnh nhú nhú mày.

“Phốc. Thịnh lão đệ, nhân mặt nữa là người trở thành tiểu lão đầu đấy. Kẻ khác nhìn người sẽ nghĩ người là người thâm trầm, từng trải, nhưng làm sao lừa được tỷ tỷ ta. Tuy thân thể người hai mươi lăm tuổi, nhưng thực sự chỉ sống mười tám năm. Bất quá người cũng rất nỗ lực, mấy năm nay theo Thế Trần ca cùng Phỉ Văn ca học võ công, còn theo Viên Dương ca học thương nghiệp. Uy, tỷ tỷ ta muốn hỏi người, người quyết định sau này làm gì?”

“Không biết. Dù sao ký ức sáu năm kia cũng chỉ là những mảnh vỡ nhỏ bé, ta cần phải dùng nhiều tinh lực so với những kẻ khác để bù đắp sáu năm kia. Thật không biết sao ta có thể vượt qua sáu năm đó.” Nhìn những ngôi sao trên bầu trời, Phiêu Thịnh thở dài. Bảy năm trước như từ trong mộng chậm rãi tỉnh lại, từ điên cuồng dần dần thanh tỉnh, mới phát hiện cư nhiên mơ mơ màng màng vượt qua sáu năm.

“Trở lại chẳng phải sẽ biết mẹ? Được rồi. Cũng đã ba năm không gặp phụ mẫu người ba. Ta nhớ kỹ lần cuối gặp họ cũng đã tháng tư ba năm trước.”

“Àn.” Bầu trời điểm điểm tinh quang mỹ lệ động nhân, bảy năm trước chúng cũng lóe sáng như vậy mẹ? Tuy rằng sau khi khỏi bệnh, phụ mẫu đã nói cho hắn biết sinh hoạt sáu năm qua, nhưng trực giác Phiêu Thịnh luôn nói cho hắn, phụ mẫu hắn về mặt tự nhiên chính đang che giấu, đang ẩn tàng một điều gì đó. Bảy năm trước phải chăng ta đã gặp phải chuyện gì, nhận thức người nào mẹ? Những hình ảnh không hề liên quan, không có thứ tự chợt vụt qua lễ nào chính là đoạn ký ức phụ mẫu đang che giấu.

Phiêu Thịnh ngẩng bầu trời, nhưng không hề biết rằng, xa xa có một đôi mắt thâm tình đang nhìn hắn, chưa từng dời quá nửa phân.

16. Quyển 1 - Chương 15

Vì sao? Ta vốn đã hiểu mọi chuyện chỉ còn là quá khứ, tại sao ta vẫn vô pháp khắc chế chính tâm cùng ánh mắt, luôn dõi tìm hắn, vô pháp dời đi. Ta chỉ có thể trốn trong bóng đêm, dơ mắt nhìn trộm người dưới ánh dương quang. Hắn vẫn như xưa, tối loá mắt. Hãy để ta nhìn hắn thêm vài lần nữa. Chỉ đến mai, suốt đời này, chúng ta sẽ mãi mãi không gặp lại nhau nữa. Đây chính là giấc mộng mỹ lệ mà tàn khóc cuối cùng ông trời dành cho ta.

Nhìn Phiêu Thịnh về tới phòng, Võ Kinh mới thu hồi đường nhìn. Chặt vật tương những mảnh thủy tinh nhỏ trên mặt đất dọn sạch sẽ, sau đó ngồi tại bên giường. Cởi y phục, nhìn những vết thương vừa mới xuất hiện, dùng nước sạch lau qua. Mỗi khi tình cảm giấu kín vô pháp ức chế, Võ Kinh lại tự hại mình để phát tiết tình cảm đang bị kiềm hãm trong lòng sắp sửa bạo phát, dùng đau nhức của cơ thể để giải quyết thống khổ của tâm linh. Từ đêm đó, lưu lại không chỉ một cơ thể tàn tật, mà tâm linh y lại càng khiếm khuyết. Từ đêm đó, y chỉ có một khao khát cháy bỏng. Từ đêm đó, y định chỉ trưởng thành, dù về sinh lý hay chính tâm lý.

Chân lại bắt đầu đau nhức. Cơn đau từ khớp xương lan tỏa khắp cơ thể làm Võ Kinh cực kỳ đau đớn. Y cố sức đánh mạnh vào chân, đây là căn bệnh đêm đó đã lưu lại. Cảm giác đau nhức còn chưa thuyên giảm, y kéo cao gấu quần, lộ ra một đôi chân đầy những vết thương xấu xí, hầu như không còn một nơi nào lành lặn.

Đau quá. Lại bắt đầu rồi. Cái loại đau nhức từ trong xương tủy truyền tới, đau đến cắt da cắt thịt, khiến ta oán hận không thể chặt bỏ đôi chân này đi. Cúi người, Võ Kinh dùng ranh cắn mạnh vào bắp chân, cắn đến chảy máu, lúc này mới ngừng cắn. Nhìn đôi chân chảy máu, y lạnh lùng kéo lại quần, đứng dậy tập tễnh vào trù phòng.

Có lẽ ngày mai lại mưa đây, Võ Kinh nghĩ.

Đầu nặng trĩu, Võ Kinh nằm trên giường chỉ cảm thấy mệt mỏi, dần dần đi vào giấc ngủ.

Nửa đêm, đùi đau nhức như bị vô số con kiến cắn xé, Võ Kinh bị đau nhức làm tỉnh dậy. Mở mắt, đột nhiên cảm thấy đầy khói tỏa trong phòng làm y khó thở, trong đầu chợt lóe lên, có chuyện xảy ra. Võ Kinh vội vàng từ trên giường ngồi dậy, xuyên qua cửa, phía ngoài, ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt.

Sáng hôm sau.

Lão bản nương mặt xám ngoét, vô pháp tin tưởng nhìn hơn phân nửa điểm đã bị đốt thành tro tàn. Nếu Võ Kinh ban đêm không giật mình tỉnh giấc, sợ rằng năm người bọn họ đã táng sinh nơi biển lửa.

“Sao động tĩnh lớn như vậy mà chúng ta không hề phản ứng, thái kỳ quái.” Lan Tử nhìn y phục ám khói, nhúu mày suy nghĩ.

“Đều do ta. Ta đã không cẩn thận chú ý tới.” Phiêu Thịnh khuôn mặt bị khói ám hơi hơi đen, bất mãn nói.

“Phiêu Thịnh, chúng ta không phát hiện ra cũng là chuyện bình thường, người nói đúng ba? Ngay cả lão bản nương võ công tốt như vậy cũng không phát hiện ra, phần lớn chúng ta đã bị kẻ nào đó hạ mê dược.” Lan Tử lời nói mang theo thâm ý nhìn lão bản nương.

Nhìn Phiêu Thịnh cùng Lan Tử một lúc, lão bản nương mới nói: “Vốn trượng phu đã tạ thế của ta từng đắc tội một đại ma đầu, tên ma đầu kia biết trượng phu ta đã qua đời, lương tương cứu báo tại ta cùng nghĩa đệ đệ, từ đó hai người chúng ta đành lang bạc kỳ hồ, sống những ngày cư vô định sở. Chúng ta đã có mấy năm sống yên ổn, không nghĩ tới giờ hắn lại tìm tới, làm liên lụy tới các vị. A Thỏ, tỷ tỷ có lỗi với người.”

“Tỷ tỷ.” Hàm chứa lệ, A Thỏ nhìn lão bản nương kêu lên đau đớn.

“Nha! Không nghĩ tới kẻ kia lại hung ác đến thế. Lão bản nương, hôm nay người gặp được ta, toàn người vận khí tốt. Hừ, dám đối với Lan Tử ta hung ác như vậy, vậy đừng có trách ta. Đi theo ta đi, yên tâm không có việc gì.” Cầm lấy tay lão bản nương, Lan Tử quay đầu nhìn Phiêu Thịnh nói: “Ta sẽ không đi cùng người nữa.”

“Biết rồi.”

Lão bản nương vốn đang không hiểu gì hết, vừa nghe thấy Lan Tử nói rõ chính thân phận, trên mặt liền lộ vẻ vui mừng, thiên tạ vạn cảm, sau đó liền theo Lan Tử rời đi.

Vô Kinh sau khi thấy Lan Tử nói rõ thân phận, tâm tự thở phào nhẹ nhõm. Nguyên lai bọn họ đều không phải quan hệ như vậy. Ngẩng đầu, thấy lão bản nương đang nhìn chính lo lắng, Vô Kinh khóe miệng nhếch lên: “Lão bản nương, người không cần phải lo lắng cho ta, thiên hạ lớn đến vậy, chẳng lẽ lại không có chỗ cho ta dung thân? Cầm ta mấy năm qua người đã chiều cổ ta.”

Nhìn tỷ đệ lão bản nương cùng Lan Tử cười hai con ngựa dần dần tiêu thất, Vô Kinh giờ mới thu hồi ánh mắt, tâm cả kinh, chỉ thấy Phiêu Thịnh đang dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá chính.

“Người từ giờ sẽ thế nào?”

“Đi?” Không nghĩ tới đối phương tự nhiên lại quan tâm hỏi chính như vậy, Vô Kinh hầu như không biết phải làm thế nào, một cảm giác kinh hỉ nhược cuồng bất ngờ đánh tới, cố gắng ổn định tâm tình, Vô Kinh hít sâu một hơi, nói: “Ta có một đôi tay, còn sợ không có cơm ăn?”

“Nga, được rồi. Người thế nào biết ta họ Trần? Ta vốn chưa từng nói ra.” Cẩn thận đánh giá Vô Kinh, Phiêu Thịnh hỏi thẳng.

“A!” Mở miệng, Vô Kinh nói không nên lời, trong đầu liên tục suy nghĩ: “Cái kia, cái kia, bởi vì rất lâu trước đây, ta đã từng đi qua Bình An trấn, lúc đó vô tình thấy đại gia gọi người là Trần đại thiếu gia.” Quả thực là lời giải thích không có tính thuyết phục, xem ra dù có qua bao nhiêu năm, ta vẫn không được ban cho thiên phú nói dối.

“Nga!” Không hề vạch trần lý do nông cạn, Phiêu Thịnh cười cười. Nhất thời, Vô Kinh phảng phất như thấy mình trở về những ngày trước đây. Hắn rốt cục cũng cười với ta. Lệ vô pháp ức chế tràn mi, Vô Kinh cố gắng nhắm chặt mắt, nghẹn ngào miễn cưỡng nói: “Thật là, khói làm cay mắt quá!”

Tuy hành vi Vô Kinh rất kỳ quái, Phiêu Thịnh lại cảm thấy có gì đó quen thuộc, cảm giác như trước đây đã từng quen biết. Nhìn người đang đứng trước mặt hắn che chính mắt, nước mắt từ kẽ tay chảy ra, nhìn nam nhân đang cố sức cắn chính môi, hầu như đứng thốt ra: “Người thật đúng là dễ rơi lệ. Nếu không, người theo ta đi.” Lời vừa thốt ra, hai người đều kinh ngạc đến ngây người.

Vô Kinh buông lỏng tay, bất khả tin tưởng quan sát nam nhân trước mắt. Hắn vừa nói gì đó? Ta không phải vừa nảy sinh huyền thính ba? Cái người trước đây từng muốn ta nắm chặt tay hắn, hiện tại lại nói với ta: Người... cùng... ta... đi... ba.

Phiêu Thịnh cũng không hiểu chính vì sao lại nói như vậy, phảng phất như đó là việc đương nhiên, hoặc như thuận lý thành chương. Đây là lần đầu tiên, hắn không muốn có người ở trước mặt hắn tỉnh tỉnh khốc. Phiêu Thịnh lập lại lần nữa: “Hiện giờ ta phải về nhà, nhưng ta đã ly khai nơi đây chín năm, không quen đường. Người có thể dẫn đường giúp ta mạ? Hơn nữa người đã cứu mạng ta, khoản đãi một chút ân nhân cứu mạng cũng không có gì là quá đáng ba?” Hắn cười lớn.

Vô pháp chống cự nụ cười như vậy, cũng vô pháp chống cự kẻ kia, Vô Kinh sỗ lẳng lẳng gật đầu. Lúc này, y đã quên cái nơi đáng sợ kia đã từng mang lại cho y điều gì. Y cũng không còn tâm trí để lo lắng nếu bị người phát hiện, y sẽ lại bị hành hạ như thế nào. Hiện giờ, y chỉ thầm nghĩ phải nắm thật chặt cơ hội ông trời ban cho này, cơ hội duy nhất trong cuộc đời để y có thể được ở bên người mình yêu. Cần gì để tâm đối phương đã quên chính, đâu cần để ý tới đối phương đã không còn giống năm xưa, chẳng màng thời gian ngắn hay dài, cũng không lo lắng nếu y bị kẻ khác phát hiện sẽ lại phải trải qua những hành hạ đương sơ. Những điều này đều không thể so sánh với ba chữ “theo ta đi”.

“Được rồi. Tôn tính đại danh của người?”

“A Nê. Chỉ có tên không có họ.”

“Vậy ta gọi người A Nê huynh ba. Ta là Trần Phiêu Thịnh. Người cứ gọi ta Phiêu Thịnh là được rồi.”

Người chính gọi A Nê ba. Phiêu Thịnh. Phiêu Thịnh. Vô Kinh phân không rõ tâm tình hiện tại đúng kinh đúng hỉ. Trải qua bao nhiêu năm, y cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại, không hề bị trở ngại gọi tên này, cái tên đã được giấu kín trong lòng bao năm qua.

Rạng sáng, thái dương chậm rãi nhô cao. Trên đường lớn hai người bước tới, không nhìn thấy khuôn mặt họ, chỉ thấy người phía trước bình ổn tiêu sái, người phía sau khập khểnh theo sau, cố gắng đuổi kịp, theo sát phía sau. Bóng dáng hai người chậm rãi cách xa rồi lại đột nhiên sát cạnh.

Cận hương tình khiếp, người bất đồng tâm tình cũng bất đồng. Phiêu Thịnh đúng tâm tình vui sướng mang theo hưng phấn trở về Bình An trấn, mà Vô Kinh ngoài sợ hãi, còn có nhàn nhạt vui sướng trở về. Nhìn thân ảnh cao ngất phía trước, Vô Kinh trong lòng khe khẽ cười, chỉ cần chút hạnh phúc này cũng đủ để xóa bỏ toàn bộ bất an cùng sợ hãi của y.

Nhìn đại môn chu hồng sắc sùng sùng trước mặt, vốn đã sớm chuẩn bị tâm lý, bỗng cảm giác hoảng sợ không biết từ đâu kéo tới, buổi tối như cơn ác mộng đó lại phảng phất trước mặt Vô Kinh. Toàn thân như bị vô số lãnh đao chém vào, vô số lãnh khí tiến nhập trong cơ thể, cường liệt sợ hãi, cảm giác nôn mửa chính cố gắng ức chế bỗng hướng thẳng tới yết hầu. Dùng hết toàn lực ức chế xung động muốn chạy trốn, thân thể Vô Kinh liên tục run rẩy. Tất cả đã qua rồi, đều chỉ còn là quá khứ. Không có gì đáng sợ hết. Nơi đây chỉ có thanh xuân như người mong muốn, còn cả thời niên thiếu vui tươi.

Phiêu Thịnh không hề chú ý tới Vô Kinh khuôn mặt hầu như đúng thăm đạm mà cứng đờ, tới trước đại môn, đập mạnh môn hoành.

“Chi.” Cửa mở.

Hai mắt Vô Kinh hầu như muốn trợn trừng, tim như muốn từ trong lồng ngực nhảy vọt ra. Mở rồi, cửa lại một lần nữa mở trước mặt ta. Lần đầu đúng một sáng mùa thu, khi ta mười bốn tuổi. Lần thứ hai đúng ngày hè, ta giờ đã hai mươi sáu tuổi, cái cửa có liên quan chặt chẽ tới sinh mệnh ta.

Phía sau cửa bỗng có người ngó đầu ra dò xét, Vô Kinh hầu như ngừng hô hấp nhìn người kia. Tâm liền an tâm, đúng người không nhận ra.

“Người là?” Một thanh niên ôn tồn hỏi.

“Ai nha?” Một thanh âm lão luyện vang lên. Cửa hơi mở ra, một người bước ra, ngay người nhìn Phiêu Thịnh, sau đó hét to : “Đại thiếu gia, đại thiếu gia, người... người đã... lại, A Phúc, còn không mau vào bẩm báo cho lão gia thái thái biết, đại thiếu gia đã trở về.”

“Cáp, ta đoán người là Tăng quản gia ba.” Phiêu Thịnh sang sảng cười.

“Vâng ạ. Nhìn đại thiếu gia đã trưởng thành, Tăng quản gia hỉ cực mà khóc. Nhanh lên, đại thiếu gia, mau vào ạ. Lão gia phu nhân mong ngài đã lâu.”

Theo Tăng quản gia vào cửa, Phiêu Thịnh như chợt nhớ ra, quay hướng Võ Kinh thuyết : “A Nê, mời tiến vào.”

“Vị này?” Biểu tình mang theo nghi hoặc, Tăng quản gia nhìn từ trên xuống dưới nam nhân đứng ngoài cửa dưới thềm đá, toàn thân rách mướp, vẻ mặt bụi bặm.

“Nga, đây chính là ân nhân cứu mạng của ta. Nếu không có y, ta có lẽ đã không trở về được. Thịnh tiến vào. Đây là quản gia Tăng thúc, y là A Nê. Ta mời y tới nhà chơi.”

Máu như đông cứng lại. Võ Kinh hầu như vô pháp nhúc nhích thân thể. Hắn đã nhìn ra mạ ? Hoảng sợ làm Võ Kinh cảm giác đã qua nhiều năm, Tăng quản gia bỗng cười cười, vẻ mặt vui mừng nói: “Đã là ân nhân của đại thiếu gia, cũng là ân nhân của Trần phủ chúng ta. Nê thiếu gia, mời vào.”

Bước đi cứng ngắc, Võ Kinh chậm rãi tập tễnh bước lên bậc cầu thang, chậm rãi vượt qua đại môn, hầu như đứng nháy mắt, một trận gió bỗng thổi qua bên tai Võ Kinh, thanh âm ầm ầm xuất hiện bên tai y.

“Tiểu Võ, hảo hảo sống.”

“Người còn nhỏ như vậy, thật là tội nghiệp.”

“Từ nay về sau, hắn sẽ ở Hiên Văn các.”

“Ngày hôm qua không cùng nhau ngủ.”

“Người đâu, đem đại thiếu gia nhốt vào phòng hắn, không cho phép ra ngoài. Tha tên lang tâm cầu phế này ra ngoài cho ta. Đánh chết y đi.”

“Ta đập chết người, giẫm chết người, người cái tên không bình thường, tên điên, người là kẻ không có đạo đức, vô liêm sỉ.”

“... Ta muốn người cả đời phải nhớ kỹ tội lỗi người đã phạm phải, vĩnh viễn vô pháp đối kẻ khác lặp lại việc này. Từ nay về sau trong trăm dặm Trần phủ, ta nếu thấy người sẽ lập tức giết người.”

“Phiêu Thịnh. Phiêu Thịnh. Phiêu Thịnh. Phiêu Thịnh. Phiêu Thịnh.”

Hơi dừng lại trước cửa, quá khứ toan điềm khổ lụt, quá khứ mỹ lệ cùng xấu xí lại tái hiện trước mặt y. Như bị điện giật, Võ Kinh cả người run rẩy, một lát mới khôi phục được bình tĩnh, nhìn nhân thân thần thiết của Phiêu Thịnh, khàn khàn nói: “Trần phủ quả nhiên rất lớn.” Liền bước qua quản gia.

Hắn không nhận ra ta. Đúng rồi. Hiện tại không ai có thể nhận ra ta. Ta sớm đã hoàn toàn thay đổi. Chỉ cần không nhìn kỹ, sẽ không ai phát hiện ra được. Dù sao cũng không có kẻ nào nghĩ tới cái tên Võ Kinh kia cứ nhiên lại trở lại đây, hơn nữa còn theo đại thiếu gia trở về.

“Đông.” Thanh âm đóng cửa từ phía sau vang lên, Võ Kinh nhẹ nhàng rung động, không có quay đầu lại, theo Phiêu Thịnh đi vào đình viện của Trần Phủ.

17. Quyển 1 - Chương 16

Thần sắc hoảng hốt đi qua con đường đã đi qua hàng nghìn lần, Võ Kinh phân không rõ hiện giờ chính là tên nhóc Võ Kinh mười bốn tuổi, hay cái tên A Nê hai mươi sáu tuổi, mỗi nhánh cây mỗi ngọn cỏ, mỗi hòn núi mỗi viên đá trong đình viện chưa từng thay đổi, chưa từng phai màu, chính vẫn tiên linh mà rực rỡ được khắc sâu trong trí nhớ. Có khi dùng hết sức lực để quên một thứ gì đó, trái lại càng nhớ kỹ hơn. Tại Trần phủ này, Võ Kinh chính vẫn nhớ rõ Phiêu Thịnh, nhưng y cũng như đang khước từ sự thay đổi của hắn.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia. Đúng là ngài. Trời ạ! Ngài có nhớ tôi không, Xá...” Chưa kịp tới phòng khách, một nữ tử khoảng bốn mươi tuổi đã chờ trên đường.

“Nhớ chứ, Xá nhị dì. Hồi còn nhỏ, ta thích nhất món ngọt người làm cho ta.”

Châu quan cao cao, y phục bằng tơ lụa màu sắc diễm lệ, một đôi mắt sắc sảo, một đôi môi đỏ tươi, tay cầm quạt, Xá nhị dì vẫn như lần đầu hai người gặp mặt, ánh mắt sắc sảo nhìn Phiêu Thịnh, rồi lướt qua Võ Kinh.

Miệng khô khốc, đầu choáng váng, đây là khảo nghiệm đầu tiên, Võ Kinh ám chỉ chính, đứng thẳng lưng, nắm chặt tay, mắt nhìn thẳng Xá nhị dì.

“Vị này là?” Lại câu hỏi vừa rồi.

“Hắn là A Nê, là ân nhân cứu mạng của ta. Vị này là Xá nhị dì.”

“Nga, sao chúng ta lại đứng đây nói chuyện thế này? Mau mau. Lão gia phu nhân đang chờ.” Hầu như không hề để ý, Xá nhị dì nắm tay áo Phiêu Thịnh kéo đi.

Không biết đạo môn có còn như xưa hay không? Theo Phiêu Thịnh bước qua môn khảm của phòng khách, đột nhiên một người lao tới, ôm Phiêu Thịnh, khe khẽ khóc: “Nhi nha, làm nương nhớ đến chết. Để nương xem con có gầy đi không.”

Đoàn người nối đuôi nhau lao tới bên Phiêu Thịnh, tiếng cười tiếng khóc ồn ào tràn ngập khắp căn phòng, thờ ơ lạnh nhạt nhìn đám người kia, Võ Kinh tĩnh tĩnh đứng cạnh cửa. Chín năm đã trôi qua, nơi đây vẫn không hề cải biến, vẫn cái cảm giác cao nhã mà bất phàm kia. Bình phong được làm bằng đá có khắc hình hoa thủy tri rất độc đáo, tọa y bên cạnh cũng được trạm trổ rất cầu kỳ, chính giữa là phương án bằng gỗ mun, chỉ mỗi bức tranh trên phương án là thay đổi.

Sau một hồi âm ỉ, đại gia cũng đã bình tĩnh trở về chỗ ngồi, lúc này mới phát hiện ra Võ Kinh vẫn đứng tại cửa. Thấy đại gia đều nhìn chính, biểu tình hữu hảo hơi ngạc nhiên, Võ Kinh nhất thời thấy an tâm. Bọn họ cũng không phát hiện ra bí mật của ta.

“Vị này nhất định là ân nhân cứu mạng con ta. A Nê, Nê hiền chất ba. Lai, ngồi xuống đây.” Trần lão gia sáng khoái nói.

“Vâng, Trần...” Võ Kinh dừng lại. Lúc này, y không biết phải xưng hô với người trước mặt như thế nào.

“Cáp, lai lai, ngồi cạnh ta, Nê hiền chất nếu không chê vậy gọi ta một tiếng Trần bá phụ, coi như là ta trèo cao ba.”

Câu nói kế tiếp, Võ Kinh hầu như nghe không vào, đại não chưa kịp thích ứng liền ngồi xuống, cười có lệ, mắt nhưng len lén nhìn những khuôn mặt quen thuộc nhưng xa lạ xung quanh. Nếu không có đêm hôm đó, bọn họ vẫn sẽ như trước đây, tại trong lòng Võ Kinh mỹ hảo mà thiện lương như vậy. Mẫu thân cao quý mà hiền từ, phụ thân dũng cảm mà chân thành, thúc thúc cơ trí mà chững chạc, đệ đệ bướng bỉnh mà cởi mở, nhưng đêm đó qua đi, Võ Kinh mới chân chính nhận ra, ngoài cái bề ngoài đẹp đẽ kia, bọn họ còn một con người khác, cố chấp tin tưởng cái tín ngưỡng mà bọn họ tôn thờ, tin tưởng thể tục đạo đức bọn họ tuân theo, nếu có kẻ nào làm trái với điều bọn họ tin tưởng, thậm chí nếu kẻ đó làm bọn họ nghĩ gây tổn thương cho người thân của họ, họ sẽ không ngại ngần gì, cởi ngay tầng da hoa lệ, quang thải ra, lộ ra hàm răng thèm khát máu thịt, hung hăng tiêu diệt kẻ không vừa mắt kia, tên bọn họ khiêu vô tình.

“Đại ca, không phải người viết thư nói tháng sau mới quay về mạ? Thấy chưa? Hiện giờ tỷ tỷ còn chưa có trở về.”

“Nga, vốn tưởng mọi việc xong xuôi mới trở về, nhưng trên đường sự tình có biến, sợ dĩ hôm nay trở về luôn. Thái tướng các người, rất nhiều người ta nhận không ra luôn.”

“Đương nhiên, ai kêu người vừa đi tỵ...”

“Được rồi. Thịnh nhi mới trở về, xuống dưới tắm rửa, thay y phục, nghỉ ngơi chút đi, ban đêm chúng ta sẽ cho người gọi các con tới tiếp phong tẩy trần.” Trần phu nhân ôn nhu nhìn nhi tử, thương tiếc nói.

Phiêu Thịnh đứng dậy, đi tới trước mặt Trần lão gia cùng phu nhân đang ngồi chính giữa, trọng trọng quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái, giọng nói tràn đầy tình cảm, cung kính nói: “Phụ thân, mẫu thân, nỗi chua xót

suốt mấy năm qua đa nường phải chịu đựng con suốt đời cũng không thể báo đáp được. Từ giờ, xin cũng đừng bắt nạt lão phải vì con mà vất vả nữa.”

“Đứng lên đi. Nhìn con kìa. Vừa mới về... Ngô, đứng lên, đứng lên.” Phu nhân vừa dùng khăn xoa lệ, vừa nâng nôi tử trên mặt đất đứng dậy.

Nhìn đám người nhân Phiêu Thịnh trở về mà nhiệt lệ tại khóe mắt, Võ Kinh đột nhiên thấy một cổ hàn ý. Quả nhiên Phiêu Thịnh của ta, sinh vật mỹ lệ kia đã bị thể tục này tiêu diệt, Phiêu Thịnh hiện tại đã bị nhân loại thuần phục, sợ rằng hắn đã trở thành một kẻ chỉ có vẻ ngoài mỹ lệ, nhưng lại có một hàm răng khát máu.

Kỳ thật ta đã sớm minh bạch, nhưng tại sao ta vẫn muốn theo hắn trở về đây? Phải chăng ta đang chờ một ngày nào đó, Phiêu Thịnh có thể trở về, mong chờ hắn nhớ lại cái tên Võ Kinh đã tiêu thất kia, mong chờ hắn... nhớ... lại... ta?

“Xuân Thanh.”

“Vâng, phu nhân.” Một nữ hài xinh xắn đáng yêu bước tới.

“Đưa thiếu gia hồi các lâu của hắn. Còn vị hiền chất này...”

“Mẫu thân, để A Nê theo ta ở lại Hiền Văn các ba.”

Vừa đi, Võ Kinh vừa cảm thấy có điểm không đúng.

“Di, ta nhớ mang máng Hiền Văn các không phải ở hướng này.” Phiêu Thịnh hỏi ra nghi hoặc của Võ Kinh.

Xuân Thanh dừng bước, xoay người cúi đầu nói: “Hồi đại thiếu gia, Xuân Thanh một năm trước mới tới đây, không biết Hiền Văn các ban đầu như thế nào, chỉ biết bảy năm trước một trận đại hỏa đã thiêu mọi thứ thành tro bụi. Hiện tại chỗ Xuân Thanh dẫn thiếu gia tới chính mới được xây dựng lại.”

“Nga, thì ra là vậy. Xuân Thanh, ngươi cũng đừng câu nệ nữa, chúng ta thoải mái tâm sự ba.”

Bị thiêu rồi? Không nghĩ tới tha cư nhiên đã không còn nữa. Võ Kinh phía sau thất hồn lạc phách. Na các lâu nắm giữ rất nhiều hồi ức của y, còn cả phong thụ, phong thụ cất giấu chính bí mật thể nào rồi? Võ Kinh tâm như bị bóp chặt. Chẳng lẽ tha đã không còn tồn tại nữa?

“Đúng rồi. Ta nhớ rõ ta vẫn luôn được Lục Châu hầu hạ ba. Hiện giờ tha ni?”

Võ Kinh đôi tai như dài ra, người có thể phát hiện ra thân phận y, vốn không phải chủ nhân Trần gia, mà chính là những người hầu đã cùng y sinh hoạt. Vừa nghe thấy Xuân Thanh thuyết, Võ Kinh thở phào nhẹ nhõm. Lục Châu cùng Đại Sinh sớm đã ly khai Trần phủ ra ngoại trấn mở một tiểu điểm, mà tiểu Diệp đã bị nhị gia phái tới miền nam làm việc, còn tiểu Trần sớm đã giá đáo tha hương làm thiếp, những người trước đây từng hầu hạ đại thiếu gia sớm đã rời khỏi Trần phủ, mỗi người một nơi. Mà chính Võ Kinh, cái tên luôn luôn ở cùng đại thiếu gia suốt ba năm kia, lại không hề thấy bất cứ kẻ nào nhắc tới, phẳng phất như y chưa từng xuất hiện.

Chỉ chớp lát đã tới cửa đình viện, ba bốn nha hoàn sớm đã tắt cung tắt kính đứng ngoài cửa nghênh tiếp đại thiếu gia trở về.

Tắm rửa xong, tương quần áo mới được đưa tới trên giường từ lúc trước mặc vào, Võ Kinh cẩn thận đánh giá căn phòng, vẫn là phong cách vốn có của Trần gia, lịch sự tao nhã cùng sạch sẽ. Nhưng vừa nhớ tới Phiêu Thịnh thuyết để chính ở tại gian phòng cạnh phòng hắn, Võ Kinh ngạc nhiên nói không nên lời. Không chỉ Võ Kinh cảm thấy kỳ quái, liên chính Phiêu Thịnh cũng cảm thấy kỳ quái. Rõ ràng A Nê chỉ là một kẻ xa lạ, nhưng chính đối với y lại có cảm giác nhàn nhạt quen thuộc không hiểu rõ, đặc biệt hôm nay khi đi đường, cảm giác này lại càng cường liệt, Phiêu Thịnh mơ hồ cảm thấy như trước đây cũng từng có người luôn theo chính phía sau như vậy. Xuân Thanh vừa hỏi an bài tại gian phòng nào, Phiêu Thịnh cũng buột miệng nói, tại gian phòng cạnh phòng ta.

Võ Kinh cảm thấy có điểm mất tự nhiên. Y chưa từng mặc qua y phục tốt như vậy, nhe y bằng lụa màu xanh nhạt, mặc trên người vừa mát mẻ lại mềm mại, nhìn chính mình trước gương, y cảm thấy có thêm tinh thần. Dùng đai màu xanh nhạt tương đồng với y phục buộc lại tóc, tóc rơi lả tả xuống mặt che khuất

một bên mắt, vô ý thức, Võ Kinh tương chính nửa bên mặt thụ thương lộ ra, tương nửa khuôn mặt không bị thương dấu dưới tóc.

Đi tới phòng Phiêu Thịnh, cửa không khép hoàn toàn, khe khe bước vào, nhìn thấy hai nha hoàn chân tay vụng về hầu hạ hần mặc quần áo, thấy Võ Kinh đi đến, Phiêu Thịnh cười khổ một chút.

“Quên đi. Ta đã tập quán tự mình mặc quần áo, các người xuống phía dưới ba.” Thực sự không thể chịu đựng nổi nữa, Phiêu Thịnh nói thẳng.

“Thiếu gia, để chúng ta làm ba. Nếu không, phu nhân mà biết sẽ trách cứ chúng ta không chịu làm việc.” Vừa giải thích, vừa luống cuống tay chân giúp Phiêu Thịnh mặc đồ.

Nhìn Phiêu Thịnh chịu thua cùng Xuân Thanh cố sức giúp Phiêu Thịnh quần áo chỉnh tề, Võ Kinh như bị ma xui quỷ khiến bước vào.

“Phải làm thế này.” Hầu như thành thạo bất khả tư nghị, Võ Kinh tương y phục mặc trên người Phiêu Thịnh nhẹ nhàng xả chính giữa, ôm lấy hông Phiêu Thịnh, tương đai lưng được thêu tinh xảo buộc chặt lại. Giật mình, Võ Kinh ngừng lại, chậm rãi ngừng đầu, xuyên qua tóc thấy Phiêu Thịnh vẻ mặt kinh ngạc cùng hoài nghi nhìn chính.

Ngạnh sinh sinh lùi lại mấy bước, Võ Kinh xấu hổ thuyết: “Được rồi. Cứ làm như thế này. Ta... Ta xuống... phía dưới trước ba.” Vừa nói vừa xoay người vội vội vàng vàng tập tễnh ly khai gian phòng.

Phía sau mơ hồ truyền tới thanh âm: “Oa, Nê thiếu gia quả thật lợi hại.”

“Khieu thập yêu khieu. Không biết lễ nghĩa gì hết. Làm thêm vài lần nữa, chúng ta cũng có thể làm được.”

Đứng trong đình viện của Hiên Văn các, Võ Kinh cảm thấy mặt mình đỏ bừng nóng rực, tim không ngừng đập loạn nhịp. Đã lâu rồi không có gần gũi đến như vậy, Võ Kinh nhìn chính tay, cảm giác như còn cảm nhận được cơ thể rắn chắc, tinh tế cùng thể ôn nóng bỏng của Phiêu Thịnh. Còn thiếu chút nữa tương mặt tiếp lên bộ ngực, y như có thể nghe thấy tiếng tim đập cường liệt có lực từ trong cơ thể Phiêu Thịnh truyền tới.

“Đi thôi.” Thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền tới. Bình ổn chính tâm tình, Võ Kinh xoay người, không chú ý tới cặp mắt vẫn như đương niên, mang theo chút hoang mang kia, rất trấn định thuyết, “Hảo.”

18. Quyển 1 - Chương 17

“Trước đây vốn chỉ là người hầu, giờ lại là thượng khách.” Nhìn những người kia, Võ Kinh đột nhiên nghĩ tới, nếu bọn họ phát hiện ta là Võ Kinh, chẳng biết biểu tình của bọn họ có nam kham, xấu hổ hay không ?

Đồ ăn chưa được bưng ra, tất cả mọi người đều ngồi trên ghế tán gẫu.

“Nê hiền chất, người nhất định phải ở Trần phủ ngoạn vài ngày ba. Mai để bọn chúng đưa người ra Bình An trấn xem phong cảnh nơi đây.” Trần phu nhân không hề thành kiến cùng khinh thị, ôn nhu mà đoan trang nói với Võ Kinh.

“Đúng đấy. Thịnh nhi có rất ít bằng hữu tuổi tác không cách xa hần” Võ vỗ vai Võ Kinh, Trần lão gia nói.

“Thịnh nhi, hôm nay còn hai vị khách nhân khác tới, xem ra bọn họ đã tới rồi.”

Võ Kinh nghiêng đầu nhìn, thấy một nam tử tầm bốn mươi tuổi trang phục quân nhân, phía sau có một thiếu nữ, ngay khi Võ Kinh vừa thấy thiếu nữ, y bỗng cảm thấy một dự cảm chẳng lành.

“Ha ha, đến chậm, đến chậm, Trần huynh.” Ôm quyền, nam tử sang sảng cười to nói.

“Lý huynh, quý khách tới chơi, chưa từng viễn nghênh. Lại lại, Thịnh nhi, mau tới gặp Lý bá bá người.”

“Lý bá bá hảo.”

“Vị này hay Phiêu Thịnh hiền chất? Quả là một nhân tài ba.” Tỉ mỉ đánh giá thanh niên trước mặt, trên mặt lộ ra dáng tươi cười thỏa mãn. “Lai, đây là tiểu nữ, Ý Như. Mau tới bái kiến Trần thúc thúc, Trần di di đi.”

Không hề chú ý tới câu chuyện của bọn họ, Võ Kinh vẫn nhìn thiếu nữ. Kia có phải thê tử quá môn của Phiêu Thịnh hay không? Quan sát thiếu nữ một thân y phục vàng nhạt, dáng đi thướt tha, khuôn mặt như ngọc, khe cười đầu, lộ ra cái gáy trắng mịn, đôi mắt đen tròn như nai con động lòng người, thường ngượng ngùng len lén quan sát Phiêu Thịnh đứng cạnh Trần phu nhân.

Tâm lại bắt đầu quặn đau, Võ Kinh cảm giác ngực lạnh lùng, chú ý tới sắc mặt Võ Kinh, Phiêu Thịnh len lén hỏi: “A Nê, người không sao chứ? Sắc mặt trông không tốt.”

“Không... không. Hình như là cửu tật phát tác, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi. Các người cả nhà đoàn tụ, ta ngoại nhân ở đây cũng không tiện, chính xin cáo lui trước.” Không đợi Phiêu Thịnh trả lời, Võ Kinh cũng bất chấp kẻ khác nói gì, hướng Trần lão gia phu nhân giải thích, liền vội vã ly khai gian phòng.

Giống như có thứ gì đuổi tại phía sau, Võ Kinh vội vàng chạy trốn, thân thể lắc lư không ổn định. Về tới Hiên Văn các, chạy vào phòng, đóng chặt cửa lại. Hắn muốn kết hôn ư? Ha ha. Tên nam nhân đã từng tại chính trong lòng, cư nhiên có một ngày hội kết hôn. Nắm chặt lấy chốt cửa chống đỡ thân thể khỏi ngã xuống, Võ Kinh cho rằng chính sẽ khóc, nhưng phát hiện một giọt lệ cũng không rơi xuống.

Chậm rãi hướng tới giường, ngã lên giường, nhìn trần nhà, nhĩ tới thiếu nữ vừa mới gặp, nghĩ tới Phiêu Thịnh. Đang suy nghĩ, Võ Kinh cảm giác chân lại bắt đầu đau nhức, đau nhức từ đầu khớp xương lan ra toàn thân, đau đến mức Võ Kinh lăn lộn tại trên giường. Liên tục gõ mạnh hai chân, đau đến mồ hôi lạnh chảy ra, tựa như trước đây từng làm mỗi khi đau đòn, Võ Kinh tự hại chính hai chân. Đau nhức trên da cùng cơ thể hội khả dĩ dời đi đau nhức đầu khớp xương.

“Đông, đông.” Có tiếng người gõ cửa.

“Ai?” Áp lực thống khổ, Võ Kinh bình tĩnh hỏi.

“Là ta, Trần Phiêu Thịnh. Ta nghĩ A Nê còn chưa có ăn, kêu Xuân Thanh mang tới chút cơm nước.”

Nửa người tựa trên giường, Võ Kinh một tay chống lên bàn, đang muốn đứng dậy chạy ra mở cửa, đột nhiên thấy dáng dấp của mình trong gương, tóc tán loạn, nhân thần thống khổ, khóe miệng còn mang theo tơ máu, vẻ mặt tiêu tụy, thậm chí y phục trên người cũng vô cùng nhàu nát. Không được, không thể để hắn thấy hình dáng ta hiện giờ, thái đáng sợ, rất giống quỷ.

“Cảm tạ, Trần thiếu gia. Ta hiện giờ đã ngủ. Ta không đói bụng.” Võ Kinh làm bộ buồn ngủ mông lung nói. Vô pháp thoát khỏi bóng mà cùng quá khứ, từ khi vào Trần phủ, Võ Kinh bất tự giác đã gọi Phiêu Thịnh là Trần thiếu gia.

“Nga, như vậy. Na a nê người tựa nghỉ ngơi ba.”

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, dần dần tiêu thất, Võ Kinh về tới trên giường nằm xuống.

Võ Kinh không biết mấy ngày nay đúng trôi qua thế nào. Vốn du sơn ngoạn thủy đáng ra phải là một chuyện vui vẻ làm người ta thoải mái, nhưng y lúc nào cũng thấy căng thẳng, miễn cưỡng vui cười, nhìn Phiêu Thịnh đối với Lý tiểu thư ôn nhu hữu lễ sẵn sốc chiếu cố, nhìn Lý tiểu thư ngượng ngùng mang theo tình cảm nhìn Phiêu Thịnh, y lần đầu tiên thấy chính quả thực dư thừa, cực kỳ đổ kỵ với Lý tiểu thư, ước ao, chua xót cùng đau khổ liên tục trùng kích tâm y, làm y sống một ngày bằng một năm.

Lý Ý Như không hổ là xuất thân đại gia, mặc dù chính thân tàn tật, khuôn mặt xấu xí, chỉ ngoại trừ lần đầu gặp mặt hơi lộ vẻ hoảng sợ, từ sau đó khi gặp lại tựa như người bình thường, khinh ngôn thuyết tiểu, không có chút nào khác với người thường, quả nhiên có thể trở thành thiếu phu nhân của Trần phủ. Võ Kinh nghĩ tới đây, tâm lại đau đớn. Y biết những người hầu sau lưng y luôn chê cười hắn tàn tật, chỉ cần nhìn kỹ vào mắt họ, y có thể thấy họ đang cười nhạo cùng coi thường y, y chỉ là một kẻ hạ đẳng không xứng đáng đứng cạnh thiếu gia bọn họ.

Hôm nay rất đẹp trời. Bầu trời trong xanh, thái dương cao cao, thời tiết tuy oi bức nhưng vẫn có những cơn gió mát thổi qua, chuẩn bị tốt mọi thứ để đi du thuyền, Võ Kinh rốt cuộc cũng không có tinh thần đi theo, chỉ phải dùng lý do thân thể không khỏe để từ chối.

Dọc theo đường đi, Võ Kinh đột nhiên nhớ tới Hiên Văn các trước đây, không kiềm chế được cường liệt hoài niệm, Võ Kinh thay đổi phương hướng. Dọc đường, cảnh sắc cũng không thay đổi mấy, cảnh vật đột nhiên hiện ra làm Võ Kinh dừng bước. Nhìn nơi kia, Võ Kinh bắt đầu thấy đầu óc quay cuồng, cổ sức đỡ lấy bức tường bên cạnh, mở mắt nhìn cái nơi hắc ám kia, nơi ánh dương quang phản phát chẳng bao giờ chiếu tới, nơi mà cái ác sinh sôi.

Võ Kinh nghe thấy từ trong không trung truyền tới tiếng gậy gõ, tiếng roi, tiếng chửi mắng, tiếng đầu khớp xương bị gãy, mùi thịt cháy nhàn nhạt trôi nổi trong không gian, hay đó là mùi máu của y. Võ Kinh sợ hãi nhìn cái nơi tối tăm kia, một vết máu đỏ tươi xúc mục kinh tâm chậm rãi lan tràn trên mặt đất, nghe thấy tiếng máu lưu động, thấy vết máu đang chậm rãi càng ngày càng lan tràn, như có sinh mệnh không ngừng hướng tới bên ngoài. Lại nhớ tới buổi tối đó, buổi tối làm tâm ta vỡ nát, màu đỏ kia nhìn thấy mà đau lòng, ta nghe thấy đầu đây như có tiếng ác ma đang ngâm nga khe khẽ. Không muốn nhớ lại nữa, hình ảnh rõ nét như vậy, phảng phất như ta chưa từng ly khai đêm hôm đó, thời gian của ta như dừng tại nơi đây.

Vị toan càng ngày càng nhiều, từ yết hầu lan tới khoang miệng, toàn thân gắt gao dán chặt lên tường, dòng máu có chứa sinh mệnh từ đầu ngón chân chậm rãi kéo dài về phía trước, Võ Kinh cảm thấy dù chính đang đứng dưới ánh dương quang, toàn thân nhưng lạnh lẽo đến run rẩy, cường liệt tà ác từ vết máu của chính tương chính bao vây trong đó. Đó là máu của ta tám năm trước ư? Vẫn ở nơi đây, thẩm thấu trong không khí nơi này, trong ánh dương quan, trong những bức tường, trong chính vết máu này ư? Hiện tại muốn một lần nữa trở lại trong thân thể, hiện tại muốn xua đuổi ta rời khỏi thể xác này? Ta đã buông tha tất cả, nếu người muốn trở về, vậy cứ tới lấy đi.

“Uy, ta nói cái tên A Nê thiếu gia kia, rốt cuộc là ai a, ta cứ thấy y lại thấy sợ hãi. Y như quỷ vậy. Khuôn mặt cùng chân y vì sao mà trở thành như vậy?”

“Phải chăng vì làm chuyện xấu mà bị người hủy dung? Nửa bên mặt y không che đã đáng sợ đến vậy, na nửa bên mặt bị che đi nhất định là hù chết người ba. Người nói có đúng không? Thật không biết đại thiếu gia vì sao lưu lại hân.”

“Đúng, đúng.”

“Uy, hai tên kia, các người mau lên đi. Xá nhĩ dĩ muốn chửi mắng rồi kìa.” Không xa, ba nha hoàn đang vội vã chạy dưới ánh mặt trời chói chang.

Như ảo cảnh bị phá phôi, Võ Kinh nhìn cái góc tối kia, những điều vừa nghe vừa thấy hoàn toàn tiêu thất. Điệt điệt bán bán đi qua cái góc tối mang theo nụ cười của ác ma kia, cái nơi nhượng y ném trải sự tàn khốc cùng khát máu của con người.

Chạy trốn, ngã sấp xuống, đứng lên, chạy, ngã sấp xuống, đứng lên, chạy, Võ Kinh phát hiện mình như một u linh sống nơi giáp ranh của thời gian, bị quá khứ truy đuổi, bị tương lai từ chối.

Sức cùng lực kiệt, Võ Kinh cũng thấy được phiền môn, cửa bị đóng chặt, đầy bụi bặm, tại trong Trần phủ lịch sự tao nhã cùng tươi vui kia, nơi đây lại là một thế giới khổ sắp hoang lương, bị con người vứt bỏ.

“Chi.” Cổ sức mở cửa, ánh vào trong mắt chỉ thấy quang cảnh thê lương, những viên ngói bị vỡ vụn, gỗ mục tán loạn, cỏ dại mọc thành bụi, thái dương trải dài trên phiến lục sắc làm quang cảnh càng thê lương. Cách đó không xa, phế tích của các lầu vẫn tĩnh tĩnh đứng ở đó, âm trầm thâm ám nghênh tiếp người từ viễn phương trở về.

Cảnh đã mất, người cũng không còn như xưa. Võ Kinh đứng trước phế tích, phía trước đúng mái hiên đã bị phá hủy cùng bức tường đổ liêu xiêu, dưới chân đứng cỏ dại lẫn hoa, nhìn xung quanh, tìm kiếm ảnh tử xưa kia, tìm kiếm phong thụ mỹ lệ.

Phong thụ ta trốn giấu bí mật giờ ở đâu? Diên cuồng tìm kiếm, liên tục tìm kiếm, Võ Kinh nhìn cỏ dại đầy sân, còn vài cây cối yếu ớt. Phong thụ của ta không có ở đây, tha đã đâu mất rồi? Dựa vào vị trí phế tích,

nơi Võ Kinh đang đứng phải là chỗ của phong thụ. Mờ mịt, hoảng loạn, vô thức. Phong thụ nơi lưu giữ cố sự cùng tâm tình của ta giờ ở nơi đâu, vô tung vô ảnh. Trái tim cuồng liệt đập.

Tượng như nổi điên, Võ Kinh quỳ xuống, tay cố sức đào đất. Còn ở phía dưới mạ? Phong thụ hẳn đã từng sinh trưởng tại đây, vậy thứ kia nhất định cũng ở đây, tha sẽ không bị tiêu diệt. Bí mật của ta cùng hân, sắc hồng kia, thứ duy nhất gắn kết hai chúng ta, thứ duy nhất trong cuộc đời này có ta cùng hân.

“Ừ, người đang làm gì?” Đứng cách đó không xa tại cửa viện, một lão nhân mãn kiểm hồ tử kêu to.

Như bị hù dọa, Võ Kinh nhảy dựng lên, nhìn lướt qua người vừa tới, thấy khuôn mặt quen thuộc, chính trước đây tại Trần phủ đã từng gặp qua.

“Ta, ta, ta thấy ở đây rất đẹp, bởi vậy... bởi vậy...” Võ Kinh lắp bắp giải thích.

“Nga.” Lão giả ánh mắt hoài nghi nhìn xung quanh một chút, đi tới cạnh Võ Kinh, “Đúng, đúng là rất đẹp, đáng tiếc ban đầu đẹp hơn rất nhiều, đặc biệt phong thụ kia, chính chỗ người đang đứng đó, vô cùng mỹ lệ, yêu kiều, đáng tiếc, đáng tiếc...” Không nói gì nữa, lão giả chỉ liên tục lắc đầu, khẩu khí tiếc hận nói.

“Đáng tiếc cái gì?” Võ Kinh chỉ cảm thấy yết hầu khô khốc, tròng lớn mắt nhìn lão giả.

“Xem ra người không phải người ở đây. Được rồi, ta sẽ nói cho người biết.” Lão giả nhìn ra ngoài cửa, thấy không có bóng người, rất thần bí tới trước mặt Võ Kinh, đề thấp thanh âm thuyết, “Na phong thụ thành tinh.”

19. Quyển 1 - Chương 18

“Cái gì?” Võ Kinh thanh âm lập tức cất cao.

“Nhỏ giọng thôi. Việc này Trần phủ không có mấy người biết, chuyện này kể ra cũng rất dài.” Lão giả lấy từ trong túi áo hạn yên đốt chút lửa, ngồi lên cây gỗ mục trên mặt đất, Võ Kinh cũng tự động ngồi theo xuống đất.

Hút điều thuốc, lão giả hồi tưởng lại: “Chuyện này bắt đầu từ tám, chín năm trước, từ khi một người hầu bị đuổi ra khỏi Trần phủ. Người biết nơi đây vốn ai ở không?” Quay đầu nhìn Võ Kinh, lão giả hỏi.

“Không, không biết.” Nhỏ giọng, Võ Kinh nói.

“Ở đây vốn là nơi ở của đại thiếu gia.” Thanh âm càng ngày càng nhỏ lại. “Vốn chuyện này ở Trần phủ là chuyện cấm kỵ, không nhiều người biết, những người biết tới lại không được phép nói ra, lại càng không được phép nhắc tới tên của người hầu kia. Ai, những người trước kia biết rõ việc này giờ cũng không còn ở đây nữa, bất quá, bọn họ cũng không biết ta cũng biết khá nhiều.”

“Vậy lão đại gia, người kể một chút ba.” Kiềm chế nổi thống khổ vết thương lần thứ hai bị xé mở, Võ Kinh muốn biết sau khi y ly khai, chuyện gì đã xảy ra.

“Đại thiếu gia nha, hẳn từng giống như một kẻ không hồn, phải có rất nhiều người chăm sóc hẳn. Trong đó có một nam phó, tên là... cái gì Võ ấy, đột nhiên một đêm y bị trục xuất khỏi Trần phủ, đều nói là y đã trộm đông tây gì đó, người biết thực ra vì sao y bị đuổi khỏi đây không?”

“Vì... cái gì?” Khóe miệng co quắp, Võ Kinh hỏi.

“Vì sao a, hắc hắc, đương nhiên đúng...” Thanh âm càng thấp, “Là bởi vì nam phó đã dụ dỗ đại thiếu gia. Đêm đó ta ngủ không ngon, nửa đêm dậy đi nhà vệ sinh, người biết ta nghe thấy gì không? Tiếng kêu, cái tên nam phó kia kêu tên đại thiếu gia, quả thực thảm liệt như gọi hồn vậy, nói thật, lúc đó ta bị dọa, vội chạy tới đó xem. Chỉ thấy một đám người kéo nam phó ra đình viện này, không dám chạy tới xem, ta chỉ dám đứng tại chỗ đó, đêm đó rất đáng sợ, đại thiếu gia như người điên, kêu Vô Vô Vô, gằn gằn sáng mọi chuyện mới an tĩnh lại. ”

Hồi ức lại bị người mở ra, mang theo đau nhức tới tận xương tủy, vết thương đã đóng vảy lại bị mãnh liệt xé mở, huyết ồ ồ thoát ra không có trở ngại. Nắm chặt tay, Võ Kinh cúi đầu.

“Từ ngày đó, Hiên Văn các không còn một ngày đêm an tĩnh. Đại thiếu gia nếu không liên tục tìm nam phó kia, hẳn cũng sẽ đứng dưới tàng phong thụ, chính chỗ kia...” Lão giả tay chỉ về phía trước.

Theo ngón tay, Võ Kinh nhìn qua, trong nháy mắt, Võ Kinh như thấy phong thụ, thấy lá cây rơi dưới tàng phong thụ, thiếu niên đứng dưới tàng cây ôm lấy thân cây, biểu tình vui vẻ, khe khẽ kể về cổ sự của hắn, thiếu niên kia chính là đại thiếu gia, Võ Kinh như mê muội.

“Lão hân ta vừa nhìn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đại thiếu gia luôn luôn đứng dưới tàng cây, một lúc cười một lúc khóc một lúc gọi một lúc nháo, rõ ràng là bị hồn của phong thụ mang đi. Ta đoán tên nam phó kia chính là thụ tinh biến thành, nếu không đại thiếu gia cũng sẽ không ôm cây kêu Võ Võ.”

“Phải?” Lệ sớm đã vô pháp đầy viền mắt, cố kìm chế, Võ Kinh nhẹ giọng hỏi một câu.

“Đương nhiên. Nếu không sao phu nhân phải ra lệnh cho kẻ dưới tương phong thụ kia nhổ đi, làm củi đốt liên một cành cây cũng không lưu lại?”

“Nhổ đi?!” Chợt ngừng thở, Võ Kinh bị chuyện này hách ngốc, vậy bảo vật dưới tàng cây của ta? “Vậy có phát hiện ra gì không?” Hầu như khản trương đặc Võ Kinh muốn ngắt xỉu, Võ Kinh nhẹ giọng vấn.

“Phát hiện cái gì cơ? Hình như không phát hiện ra gì hết. Sau đại thiếu gia lại được đưa đi, vốn mọi chuyện ở đây đáng lẽ phải bình tĩnh trở lại. Nhưng lại bắt đầu phát sinh chuyện ma quái.”

“Chuyện ma quái?” Võ Kinh cảm thấy có điểm kỳ lạ.

“Cái tên nam phó kia đúng đại thiếu gia làm ra sự việc này, y có thể sống sót mạ? Ta tận mắt nhìn thấy, ngay dưới tàng phong thụ kia, có một bóng người đứng đó không hề nhúc nhích. Ta biết nhất định hồn thụ tinh trở về nhưng tìm không thấy thân thể, chỉ đành phải mỗi đêm đứng ở đó tìm kiếm. Nhìn kìa, y lại xuất hiện rồi.” Thanh âm đột nhiên đề cao, tay chỉ chỉ vào khoảng không phía trước.

Võ Kinh cả kinh, mồ hôi lạnh rơi không ngừng, cắn răng quay đầu lại, dưới ánh dương chói lòa chỉ thấy một mảnh lục thảo, không hề có ảnh tử hay người nào.

“A Bá, người không uống thuốc, chạy tới đây làm gì? Ta tìm người suốt này giờ rồi.”

Võ Kinh ngẩng đầu nhìn, một nữ tử cười khổ chạy tới trước mặt lão giả, cúi người xuống, chậm rãi nâng lão nhân dậy.

“Con gái, ta chỉ đang giảng cho tên này cổ sự của Hiên Văn các thôi.” Lão giả cười ha hả, đứng dậy. Chỉ là những việc trước đây ta nhìn thấy thôi.”

“Biết, biết người thấy được.” Một bên an ủi lão nhân, một bên hướng Võ Kinh xin lỗi: “A Bá hay thích kể chuyện ma quỷ, người không nên lưu ý, đầu của hắn...” Nữ tử cũng không nói gì nữa, chỉ đỡ lấy lão nhân ly khai đình viện.

“Uy, tiểu tử, ngày mai nhớ tới đây, ta sẽ kể cho người chuyện quỷ trong phòng khách.” Còn chưa rời khỏi, lão nhân lại quay đầu lớn tiếng kêu.

Nhìn chăm chú hai người dần dần tiêu thất, Võ Kinh quay đầu lại, nhìn đình viện dưới bóng chiều tà, một tầng hơi mỏng chanh sắc bao phủ, làm đình viện thêm vài phần màu sắc, tại đình viện không người này, Võ Kinh cười lớn: “Cũng tốt, để bảo vật vĩnh viễn ở tại chỗ này, không kẻ nào biết, kể cả ta cũng không tìm được chính xác. Lão nhân, người nói đúng, người nọ đã không tìm thấy thân thể của chính mình, linh hồn du đãng khắp nơi.”

Cảm giác của Phiêu Thịnh đối với A Nê phi thường kỳ quái, chưa nói tới hắn vẫn cảm thấy y có chút quen thuộc, ngay cả lời nói cử chỉ của y cũng không phù hợp với thân phận điểm tiểu nhị, còn thân thể y chưa từng nói tới nữa. Như cốc toan mai thang hắn đang cầm trong tay, thanh đậm mà ngon miệng, uống tại trong miệng có cảm giác thanh lương mà quen thuộc nói không nên lời, hỏi Xuân Thanh người nào làm.

“Bẩm đại thiếu gia, đúng Nê thiếu gia, chính hần làm.”

Thực ra cũng không có gì, dù sao y cũng từng làm việc tại khách điểm, biết làm những việc này cũng là việc bình thường. Âm thầm suy xét, Phiêu Thịnh nhưng vẫn nghĩ có chỗ nào đó không thích hợp. Chưa từng uống qua thang y pha, lúc này uống nhưng phản phát cảm thấy thỏa mãn cùng quen thuộc như đã từng uống rất nhiều lần.

Trở lại các, Phiêu Thịnh vội vàng đi tìm Võ Kinh hỏi rõ suy nghĩ trong lòng.

“A Nê, cốc toan mai thang người làm giải khát rất tốt, cùng những lần khác ta uống có chút bất đồng.” Tỉ mỉ đánh giá Võ Kinh, Phiêu Thịnh nói bóng nói gió.

“Nga, đó là phương pháp tổ truyền mẫu thân dạy cho ta, không giống với bên ngoài.” Có chút kỳ quái câu hỏi của Phiêu Thịnh, Võ Kinh chính thành thật trả lời. Tựa như tập quán từ lúc trước, cứ tới mùa hè, Võ Kinh sẽ vì đại thiếu gia làm toan mai thang để giải khát. Ngày hôm qua nghe nói hôm nay muốn đi du thuyền, bắt tri bắt giác liền làm thang, đến khi làm xong mới phát hiện không đúng, nhưng Xuân Thanh cũng đã vui vẻ ngồi đợi, thậm chí đại thiếu gia đã không còn ký ức năm xưa, cũng rất sáng khoái đáp ứng yêu cầu của Xuân Thanh.

“Ta đây sau này sẽ không còn phúc được thưởng thức toan mai thang tổ truyền nữa.” Phiêu Thịnh đùa đùa nói.

Võ Kinh cũng không biết chính làm sao, vừa nghe Phiêu Thịnh nói, mặt nhất thời hồng: “Trần thiếu gia, người không chê ta làm khó uống là được.” Sau khi nói xong Võ Kinh lập tức hối hận, thế nào nghe như chính đang làm nũng vậy.

Phiêu Thịnh híp mắt, nhìn nam nhân phía trước đột nhiên cúi đầu, nhìn bên tai hồng hồng, Phiêu Thịnh tâm tình bỗng nhiên cảm thấy mong lung, hần tưởng nhìn mặt A Nê một cái, ngón tay như không nghe chính sai bảo, vô ý thức nâng khuôn mặt nam nhân trước mặt lên, nhẹ nhàng lấy tay phát mở tóc trên mặt y.

Võ Kinh thấy mê muội, mê mẩn nhìn Phiêu Thịnh, đôi mắt mỹ lệ lóe lên quang mang lợi hại kia, khóe miệng mang theo tiếng cười nhàn nhạt tràn ngập mê hoặc, một nam nhân đầy mị lực, hấp dẫn toàn bộ chú ý của Võ Kinh. Hoảng hốt, cảm giác như trở về đương niên, sinh vật ngây ngô kia nay đã thành thực mà ngày càng nguy hiểm.

Phiêu Thịnh như bị điện giật nhìn khuôn mặt ở trước mặt hần, ngoại trừ nửa mặt bị thương, nhưng nơi khác trên mặt A Nê đều không bị thương, không hề làm người khác hoảng sợ. Cái trán cao cao, khuôn mặt như thiếu dinh dưỡng trong thời gian dài, hơi xanh xao, lông mày nồng đậm mang theo anh khí, mũi cao thẳng, ánh mắt đặc biệt kiên định mà kiên cường, tượng như hồ nước dưới ánh dương quang, lóe lên ôn ái, quang mang động nhân không gì sánh được. Còn có đôi môi kia, Phiêu Thịnh giờ mới phát hiện ra, đôi môi A Nê rất đẹp, gợi cảm mà kiên định. Trước khi y bị hủy dung, nhất định rất tuần tú, Phiêu Thịnh hoảng hốt nghĩ, nhìn khuôn mặt trước mắt từ hồng chuyển sang trắng, lúc này mới định thần lại, vội buông tay xuống, bầu không khí xấu hổ bao phủ khắp căn phòng.

Hai người đứng đó không nói gì, cuối cùng Phiêu Thịnh mở miệng, chặt vật cười một tiếng, thuyết: “Cáp, ta phát hiện kỳ thực khuôn mặt người vốn cũng khá đẹp, không cần phải cả ngày che mặt thế. Được rồi, ta nhớ ra còn có chút việc phải làm, chúng ta một hồi tái kiến.”

Tiếng tim đập thùng thùng, liên chính lỗ tai cũng có thể nghe thấy, Võ Kinh đứng ở trong phòng, rất lâu cũng không động đậy. Trên mặt vẫn còn dư ôn vừa tiếp xúc, Võ Kinh nhẹ nhàng vuốt lên nơi Phiêu Thịnh vừa chạm vào, mặt lại lần nữa đỏ ửng

20. Quyển 2 - Chương 19

Thái dương dần dần hạ xuống, Trần gia đang tiễn Lý gia, từ một nơi bí mật gần đó, Võ Kinh như âm hồn xuất hiện khi đêm xuống âm thầm nhìn bọn họ rời đi. Cuối cùng bọn họ cũng đã đi. Nếu còn tiếp tục như thế này, ta sẽ không thể chịu đựng nổi nữa, chính ta sẽ phải rời đi. Sao có thể kể tục chịu đựng đôi mắt cuồng nhiệt đã từng chỉ nhìn một mình ta nay lại nhìn kẻ khác, đôi tay ta từng nắm chặt nay lại ôn nhu nắm tay kẻ khác. Cái người trước kia ta có thể nhìn thẳng vào dưới ánh mặt trời, mà nay, tại nơi tối tăm này, ta chỉ có thể len lén nhìn hắn, không dám làm kẻ khác chú ý, không mong chờ đối phương cảm nhận, không dám mong muốn ánh mắt đối phương đáp lại. Ta sao có thể chịu đựng nỗi đau này nữa.

Đêm hè buông xuống, ánh trăng thanh nhả soi sáng những ánh sao đêm, cảnh đêm bao giờ cũng là thời khắc đẹp nhất. Tiếng côn trùng lẫn trong bụi hoa rả rích, mưa nhè nhẹ rơi, ngọn cỏ vẫn còn mang theo một chút hơi nước, dưới ánh trăng như những hạt ngọc trai trong suốt, đêm như vậy làm kẻ khác mơ màng, nhưng lại chỉ làm Võ Kinh càng thêm đau nhức. Trước y đã từng tới gặp đại phu, biết chính bị hàn thấp nhập vào thân thể, vết thương lại lan tới tận xương, đại phu vốn khuyên nên trường kỳ dùng được, chậm rãi điều trị, Võ Kinh cũng đã buông tha. Vốn sống ăn bữa hôm lo bữa mai, y cũng vô pháp không có khả năng điều trị, bởi vậy, thời gian càng dài, bệnh càng ngày càng nặng, hiện giờ, những khi phát bệnh, đầu ngón tay hầu như sưng phù, vô pháp hành tẩu.

Tựa ở bên giường, đặt chân trong chậu nước nóng không ngừng đổ thêm nước sôi vào, một lúc sau, Võ Kinh cảm thấy đau nhức như đã giảm bớt. Lau khô chân, khó khăn mang chậu nước ra khỏi phòng. Nhìn đình viện im ắng, Võ Kinh nhin không được có chút thoải mái. Đã bao lâu rồi y không được bình tĩnh thưởng thức bóng đêm yên tĩnh như vậy? Lúc này, tại Hiên Văn các, có mấy người đang cùng ta thưởng thức mỹ cảnh này chứ? Không giống như Hiên Văn các trước kia luôn có rất nhiều người, hiện tại Hiên Văn các chỉ để lại bốn người, từ ngày thứ ba bọn họ trở về, Phiêu Thịnh cũng chỉ để lại hai nha hoàn để chỉnh lý sự vụ trong các.

Võ Kinh biết những kẻ khác sau lưng y nói gì. Thân phận thấp, lai lịch bất minh, dựa vào danh phận hảo khách của chủ nhân liền ở tại Trần phủ, ăn không ngồi rồi. Võ Kinh cũng không phải chưa từng nghĩ tới theo Phiêu Thịnh làm việc, nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào. Dù sao y cũng chỉ biết có vài chữ mà thôi. Nhưng Phiêu Thịnh lại mời y ở lại làm việc, cũng không phải việc gì quá khó khăn, chỉ cần giúp hắn xử lý một chút tạp vật tục sự mà thôi, Võ Kinh cũng vui vẻ đáp ứng.

Nhiều ngày theo hắn lai vãng mẽ điểm, ngân điểm, ti trừ điểm của Trần phủ, Võ Kinh nhận ra một Phiêu Thịnh hoàn toàn khác, phán đoán lãnh tĩnh, lời lẽ phong hành, tác phong cường ngạnh, vi nhân hữu lễ, một thương nhân ưu tú, một nhi tử xuất sắc. Võ Kinh lúc này như bỗng nhiên tỉnh ngộ, ngoài việc mất đi ký ức sáu năm đó, Phiêu Thịnh thực chất vẫn là Phiêu Thịnh kia, hiện giờ hắn đã trưởng thành. Trong khi hắn vẫn lớn lên, Võ Kinh nhưng lại lưu lại tại năm đó. Cái tên Võ Kinh mười bảy kia chưa từng lớn lên, khoảng cách của bọn họ không chỉ tại cái ký ức bị mất kia, mà ngay cả tư tưởng và tâm lý bọn họ cũng cách nhau rất nhiều. Đây đã không còn là nơi y có thể dung thân, nơi đây y không nên tới, hiện tại, bọn họ đang sống tại hai thế giới, y vẫn sống tại mùa đông mỹ lệ mà đáng sợ kia, mùa đông nơi vẫn còn phong thụ nơi ẩn giấu bí mật của bọn họ, mà Phiêu Thịnh sớm đã ly khai nơi nào.

Tượng du thần bàn, Võ Kinh chợt như một u hồn không có nơi trở về, đi tới phế tích kia, nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Tích nhật phần hoa lưu quang, thụ như cấm, hoa như mộng, hồng chuyên thúy ngói, mà hiện giờ chỉ còn lại ánh trăng u ám tĩnh lặng, xung quanh không hề có tiếng côn trùng rả rích, chỉ có tiếng gió thổi đang an ủi những nhánh cỏ yếu đuối, cùng tiếng bước chân đạp trên cỏ, hình bóng phản chiếu dưới ánh trăng méo mó quỷ dị, như linh hồn đang tìm cách chiếm đoạt thân xác con người. Hương vị đậm nhiên của cỏ tươi tràn ngập khứu giác làm Võ Kinh càng hoảng hốt. Tại ánh trăng nhàn nhạt trong đêm đen này, ánh trăng cũng vẫn như năm xưa, như trong hồi ức đó, như ngược dòng thời gian, Võ Kinh phảng phất như thấy một thiếu niên đang đứng tại nơi tối tăm đó, chỉ có chút lãnh quang nhàn nhạt chiếu lên người thiếu niên, còn có phong thụ phía sau hắn, hồng diệp điểm lệ bức người, chỉ là màu sắc duy nhất giữa đêm đen.

Đó là ai? Chính ta hay Phiêu Thịnh? Nhẹ nhàng chậm rãi tiến tới, thấy sắc mặt thiếu niên tái nhợt như bệnh nặng mới khỏi, chỉ có đôi môi như mang theo huyết sắc nhàn nhạt, đôi mắt cực nhiệt cực cuồng chỉ có

hàn quang lãnh liệt điểm lệ tối nay lại cao ngai mà lạnh lẽo. Hẳn là ai vậy? Là Phiêu Thịnh trong ký ức ta hay Phiêu Thịnh bị nhốt tại Hiên Văn các? Đứng nhìn nhau, thiếu niên nở nụ cười, nụ cười sáng lạn như ngày xuân, nhãn châu như ngọc lưu ly lưu chuyển, trong lúc nhất thời, Võ Kinh như bị nụ cười chói lòa đó làm không thở nổi, vừa định tiến tới trước liền bị ngã xuống, tưởng muốn bắt được thiếu niên như mộng như ảo kia, muốn giữ lấy năm tháng si cuồng xưa kia.

“Người đang làm gì?” Một tiếng gọi phía sau làm Võ Kinh giật mình tỉnh mộng, thiếu niên thanh lãnh kia như cũng bị hoảng sợ mà biến mất, cả phong thụ kia cũng không còn nữa Bàn tay Võ Kinh đưa ra vẫn tại trong không trung như đang muốn bắt giữ một vật nào đó, nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt nóng cháy như liệt hỏa, lại băng lạnh như đao nhọn, Võ Kinh cười khẽ, kia là ma lực của ánh trăng, chỉ trong nháy mắt, thiếu niên đã thành thanh niên, nguyệt quang như nước, người như hỏa. Nguyệt quang kia chính là nước thánh thiên niên nhẹ nhàng chảy xuống như sải như phiêu, người nọ như hỏa như yên đứng chính trong mộng đã mơ thấy vạn lần, đôi mắt hung ác lạnh lùng sắc bén như dã thú, thị huyết nhưng ôn nhu, đôi môi hơi mở mang theo mùi máu tươi không biết chính đã bao nhiêu lần mút vào, sinh vật mỹ lệ tưởng như đã phục tùng loài người nhưng vẫn mang theo thiên tính dã thú.

Phiêu Thịnh khẽ cau mày, nhớ tới vừa từ trong mộng tỉnh giấc, nghe thấy gian phòng sát vách truyền tới tiếng kêu thống khổ cố gắng kìm chế. Hắn đã từng vài lần bị tỉnh giấc như vậy, nhẹ nhàng tiến tới cửa, dựa vào tường đứng trước cửa, nghe thấy người trên giường lăn qua lăn lại, cho tới khi thanh âm an tĩnh, hắn mới nhẹ nhàng trở lại giường. Không biết chính vì sao như vậy, vô ý thức mình bạch A Nê vốn là một người quật cường mà tự lập, bất năng vươn tay bởi biết y sẽ không nhận bố thí cùng thương hại tới từ kẻ khác.

Ngày hôm nay cũng như vậy, đợi tiếng rên rỉ thống khổ tiêu thất, Phiêu Thịnh nghe thấy tiếng cửa mở nặng nề, thấy bóng lưng Võ Kinh đang đưa dưới ánh trăng yếu ớt, như ma trôi dưới trời đêm hoang dã phiêu phù bất định. Tựa như gặp được tiên nữ lạc xuống thế gian, vô pháp khắc chế cường liệt hiếu kỳ bởi hành động của Võ Kinh, ngay khi Võ Kinh vừa tiêu thất trong đình viện, Phiêu Thịnh liền đi theo. Thấy y mở cửa Hiên Viên các trước đây nhẹ nhàng tiến vào, Phiêu Thịnh cũng vào theo. Nhìn thấy hình ảnh quỷ dị dưới bóng trăng, Võ Kinh đâm thẳng về phía vách tường đổ vỡ, Phiêu Thịnh tâm cả kinh, xông tới trước nắm chặt lấy Võ Kinh, quát to một tiếng.

Dưới ánh trăng băng lãnh, hai người đứng đối diện nhau. Phiêu Thịnh như ngây ngất dưới ánh trăng, cái tên này, như căn huyền lặng yên vô tức khe khẽ làm xúc động nơi sâu thẳm trong tâm linh, phảng phất như từ nguyệt quang hạ lạc, khuôn mặt thanh lãnh mà khiết tịnh như ánh trăng, mà bạch y trên người y theo gió khinh phất, nhu hòa mà mờ ảo, màu sắc đôi môi bởi kinh ngạc mà hơi mở phảng phất như điều xinh đẹp nhất thế gian, đỏ tươi như phong thụ vào ngày thu, trắng như tuyết, đỏ như máu, như mộng như ảo, Phiêu Thịnh hầu như tin y là tinh linh đến từ trời đêm. Nhẹ nhàng gạt bỏ sợi tóc che giấu con mắt y, dưới ánh trăng, đôi mắt kia đen như mực mà thâm toại, giống như u đàm tịch mịch trong những bức họa sơn thủy. Đôi mắt kia hơi buông xuống, đôi lông mi dài hiếm thấy hơi run run, cảm giác như sắp biến mất, hầu như nắm chặt, Phiêu Thịnh vững vàng giữ chặt lấy y, khe khẽ hỏi: “Người là ai?”

Trong lúc nhất thời, ba chữ kia như lời chú giúp thanh tỉnh khỏi cơn u mê, nguyệt quang mộng ảo bỗng tiêu thất, chỉ còn lại ánh trăng u ám, tiếng côn trùng rả rích trong không khí oi bức mang theo chút gió mát, phế tích như cự thú đứng vững trên mảnh đất hoang.

“Trần thiếu gia, người làm sao vậy? Ta là A Nê. Di, sao lại chạy tới đây? Kỳ quái.” Võ Kinh cười mất tự nhiên ngoảnh đầu nhìn xung quanh.

Nhìn Võ Kinh, Phiêu Thịnh buông tay, dùng ánh mắt sắc bén liên tục đánh giá Võ Kinh.

Miễn cưỡng cười, Võ Kinh lung lay hướng tới cửa, nhưng hai chân như lung lay sắp đổ, Phiêu Thịnh vội đưa tay ôm lấy y, bế y lên.

“Ta có thể tự đi.” Giây dụa tưởng muốn nhảy xuống, nhưng lại làm đôi phương ôm y càng chặt, cơ thể ôn ái, ôm ấp có lực, vị đạo như mùi huân thảo của thảo nguyên, tất cả đều làm Võ Kinh mê muội.

“Không nên cử động. Chân người hình như bị trật khớp.” Kinh ngạc thấy thể trọng của Võ Kinh nhẹ bỗng, cảm thấy cơ thể dưới lớp quần áo kia không hề có da thịt, song song lại có một tia nghi hoặc hiện lên, cảm giác rất quen thuộc, phảng phất như trước đây cũng từng có một người tại trong lòng chính, vị đạo nhân

nhật tươi mát, xúc cảm nơi da thịt, cảm giác quen thuộc cường liệt như vậy. Rốt cuộc đã từng có ai tại trong sinh mệnh của ta, nhưng lại bị ta hoàn toàn gạt bỏ.

Ánh trăng u tĩnh, con đường tịch tịch, hai bóng hình trùng lặp tĩnh lặng bước tới.

Nhìn chân Võ Kinh, Phiêu Thịnh vô pháp tin tưởng, vô số vết thương mới cũ che kín toàn bộ chân y. Nhẹ nhàng dùng nước thuốc lau lên mắt cá chân đã sưng phù, Phiêu Thịnh đột nhiên phát hiện một vết thương hơi nứt ra, thịt bị nứt ra, máu chậm rãi chảy ra, rõ ràng mới bị cắt không lâu.

“Đây là chuyện gì?” Nhẹ nhàng cầm lấy chân Võ Kinh bằng bó, Phiêu Thịnh cảm thấy chân Võ Kinh hơi run run.

“Không có việc gì.” Võ kinh mạn bất tại hồ đích nói.

“Vì sao?” Phiêu Thịnh thanh âm càng ngày càng thấp trầm. Lòng mày nhăn càng sâu, vuốt lên đầu ngón tay của Võ Kinh đã hơi biến hình, Phiêu Thịnh đã đoán được bệnh của Võ Kinh.

“Không vì sao hết.” Võ Kinh tâm bất đầu luồng cuồng, bí mật chẳng lẽ đã bị phát hiện? Chính đã bại lộ?

Buông ra vết thương đã được băng bó tốt, Phiêu Thịnh đứng lên, ánh mắt thâm trầm thuyết: “Người bị tỷ chứng (hiện xưng phong thấp).” Xoay người ly khai, đóng cửa lại.

Phân không rõ tâm tình hiện tại chính vui vẻ hay đau buồn, Võ Kinh đột nhiên cảm thấy một dự cảm, phải chăng hắn đã bắt đầu hoài nghi ta? Võ Kinh hoảng sợ. Một cảm giác sợ hãi trước đây từng trải qua dần dần chiếm lấy tâm y.

21. Quyển 2 - Chương 20

Đêm hôm đó, cái đêm đi theo Võ Kinh, khi đứng tại cửa Hiên Văn các cũ, Phiêu Thịnh phản phát như thấy một bóng người đứng cách đó không xa đang ôn nhu nhìn mình, đến khi kịp tỉnh lại, hắn mới phát hiện đó chỉ là bóng lưng của Võ Kinh. Phiêu Thịnh đột nhiên cảm thấy bảy năm hắn không có ký ức nhất định đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại không được bất kỳ kẻ nào nhắc tới.

Khi Phiêu Thịnh tỉnh lại, phụ mẫu đã kể lại cho hắn mọi chuyện từ khi hắn bị hạ độc, tuy mọi chuyện đều không có kẻ hở, nhưng giờ ngẫm lại, hắn vẫn thấy có vài phần kỳ quái. Sáng sớm ngày hôm sau, Phiêu Thịnh đi tới cái đình viện bị bỏ hoang kia, đi vào trong đình viện, nhìn xung quanh, mọi thứ đều rất xa lạ, chỉ có ký ức lúc mười tuổi mơ mơ hồ hồ không có mấy ấn tượng, đến khi ánh dương quang dần dần chiếu sáng khắp nơi, làm cây cỏ gỗ mục trong đình viện sáng rực bức nhân, nhượng hắn nhớ không nổi quá khứ, cũng vô pháp tưởng tượng cảnh như mộng ảo tối qua. Híp mắt lại, nhìn phế tích cách không xa, Phiêu Thịnh lại bỗng thấy kỳ quái. Nếu đã bị cháy lâu như vậy, sao phụ mẫu không tiến hành sửa sang lại nơi đây, lại để nơi đây bị bỏ hoang như thế này, quả thật phi thường kỳ quái. Suy nghĩ một hồi, Phiêu Thịnh đang định ly khai nơi đây, bỗng nghe thấy tiếng hai nha hoàn nói chuyện bên ngoài, nhượng hắn vừa tò mò lại vừa sợ hãi.

“Nha đầu chết tiết kia, còn nói bảy nữa, cẩn thận ban đêm nhốt người tại chỗ này.”

“Sợ gì chứ, đằng sau viện ta còn lớn hơn nơi này rất nhiều. Nói mau, có phải người có ý gì với tên A Ngưu bên cạnh hay không?”

“Khứ, khứ, nói linh tinh gì thế hả... Ai, ai đúng ai động tâm. Dù người không sợ, phải biết rằng nơi này....” Thanh âm đột nhiên thấp hẳn, nhưng Phiêu Thịnh vẫn có thể nghe thấy lời còn lại: có ma.

“Đừng... đừng... nói... linh... tinh...” Thanh âm đột nhiên lớn hơn.

“Có chuyện đó thật đấy. Hôm qua chính a bá ở sài phòng kể cho ta nghe, thật đáng sợ.”

A bá ở sài phòng. Ra khỏi sân, nhìn theo con đường nhỏ lát gạch, tiếng thiếu nữ hồn nhiên trong trẻo dần dần đi xa, Phiêu Thịnh quyết định tới sài phòng.

Sài phòng cách trù phòng cũng không xa, vừa đi tới liền thấy lão giả đang ngồi dưới tán cây hút thuốc.

“A bá.” Phiêu Thịnh thử khẽ gọi lão giả.

Lão nhân vẻ mặt nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Phiêu Thịnh: “Ngươi là?”

“A bá, ta nghe nói người biết rất nhiều chuyện cũ, sở dĩ hôm nay đặc biệt tới nghe người kể chuyện.” Phiêu Thịnh tự động lấy một chiếc ghế cách đó không xa, ngồi xuống cạnh a bá.

A bá vốn là người thích kể chuyện cũ, nghe thấy người muốn hẳn kể chuyện, vẻ mặt nhất thời vui mừng, trọng trọng hút thuốc, liền kể thiên nam địa bắc, thao thao bất tuyệt. Kể được một lát, Phiêu Thịnh vẫn vui vẻ nghe chuyện, rốt cuộc a bá ngừng lại, cầm lấy chén nước uống ngụm lớn.

Như vô ý tán gẫu, Phiêu Thịnh chợt hỏi: “Nghe nói a bá biết chuyện ma trong Trần phủ?”

Lau nước bọt trên miệng, a bá hắc hắc cười hai tiếng: “Ai nói thế? Ta đâu có biết chuyện ma gì chứ? Giá thanh thiên bạch nhật, an cư hưởng phúc, sao tự dưng lại có quỷ?”

“Nga, sao ta lại nghe nói cái nơi phế tích trong Trần phủ kia đã từng xuất hiện ma quỷ?” Đánh giá cẩn thận lão giả ở trước mặt.

“Di, có chuyện này ư? Ta sao lại không biết? Không có. Làm gì có chứ.” Lão giả phe phẩy tay.

“Nga, vậy chắc ta nghe lầm. A bá, ta đi trước.” Phiêu Thịnh thấy lão nhân biểu tình rất bình thường, cảm giác không hề chột dạ, cười cười, tưởng đúng chính nghe lầm liền đứng dậy cáo từ.

“Uy, tiểu tử.” Lão nhân gọi vọng lại, Phiêu Thịnh quay lại, nhìn lão nhân dưới bóng cây đang từ từ đứng dậy, nói : “Tiểu tử, trên đời này không có ma quỷ, ma quỷ chính là nhân tâm.

“Cảm tạ a bá. Chắp tay, Phiêu Thịnh xoay người ly khai.”

Nhìn bóng người dần dần ly khai, lão nhân cười ha hả ngồi lại trên ghế. Thanh thoi hút thuốc, thẳng đến khi có tiếng chân tới gần, từ từ đứng dậy, nhìn a hoàn bưng cơm đang tới gần.

“A bá, xem ra hôm nay người không chạy loạn, cũng không nói lung tung ba.”

“Không có, không có, ngày hôm nay tuyệt đối không có. Con gái, thuốc lá người đồng ý đưa cho ta đâu?”

Tuy rằng không nghe được gì ở a bá, Phiêu Thịnh nhưng vẫn bóng gió hỏi mẫu thân vì sao không tu sửa Hiên Văn các trước kia, biểu tình mẫu thân bỗng mất tự nhiên, miễn cưỡng kể lại : “Thầy tướng số bảo nơi đó phong thủy bất hảo, đối với con có ảnh hưởng, nên mới tìm một nơi mới tại Trần phủ xây lại.” Vừa nghe Phiêu Thịnh bảo nghe kể nơi đó có ma quỷ, mẫu thân khuôn mặt trong nháy mắt trắng bệch rồi lại khôi phục bình thường, trách cứ Phiêu Thịnh đi nghe những chuyện linh tinh.

Thấy phản ứng kỳ lạ của mẫu thân, Phiêu Thịnh ngoài miệng cười nói, ngực nhưng nghi hoặc ngày càng lớn.

Võ Kinh len lén nhìn Phiêu Thịnh đang ngồi bên cạnh nhưng thần phi hồn phiêu, cảm thấy rất kỳ quái. Từ đêm hôm đó, Võ Kinh luôn vô ý thức trốn tránh Phiêu Thịnh, luôn không biết vì sao làm như vậy, nhưng lại không thể ngăn cản chính không làm. Mà Phiêu Thịnh không biết làm sao, tuy biểu hiện vẫn như mọi khi, nhưng luôn luôn như đang suy nghĩ việc gì đó. Thỉnh thoảng, Võ Kinh lại phát hiện hẳn dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đánh giá chính, làm y vừa ngạc nhiên lại vừa sợ hãi.

Ngồi bên cạnh, Võ Kinh cảm thấy không được tự nhiên, tuy Phiêu Thịnh tìm đến chính, nhưng một câu cũng không hề nói, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm vào cái chén.

“Trần thiếu gia, chẳng hay có việc gì?” Võ Kinh rốt cuộc đành dò hỏi.

Như chợt tỉnh lại, Phiêu Thịnh nga một tiếng, lấy ra một túi vải đặt ở trước mặt Võ Kinh : “Lai, đây là đưa cho người.”

Nghi hoặc nhìn Phiêu Thịnh, Võ Kinh chậm rãi mở túi vải, bên trong chứa bốn gói thuốc giống hệt nhau.

“Hôm đó ta phát hiện ra người mắc bệnh thấp khớp, loại bệnh này nhìn như không ảnh hưởng tới tính mệnh, nhưng nếu để lâu nhất định sẽ làm tứ chi bất toại, ảnh hưởng tới đi lại, sau sẽ ảnh hưởng tới toàn bộ cơ thể...” Nhìn thấy Phiêu Thịnh vẻ mặt quan tâm, nghe hẳn dặn dò bình thường phải chú ý tới ăn uống như thế nào, chú ý nghỉ ngơi, giữ gìn tâm tình bình thản ra làm sao, Võ Kinh trong lòng thấy ấm áp, như thảo nguyên sau bao ngày chờ mong, cuối cùng những cơn gió cũng đã thổi tới, mang theo vị đạo của lực thảo cùng hoa thơm. Võ Kinh cảm động nói không nên lời.

“Uy, A Nê, người làm sao vậy? Thấy Võ Kinh không nói gì, Phiêu Thịnh liền hỏi.

“Nga, ta... cảm tạ.” Cảm động nói không nên lời. Trong suốt hơn hai mươi mấy năm sống trên đời, Phiêu Thịnh chính là người còn sống duy nhất quan tâm tới y, dù trong quá khứ hay chính hiện tại.

“Chúng ta cần gì phải nói như vậy. Được rồi, A Nê, người có tin ma quỷ không vậy?” Bỗng Phiêu Thịnh chợt hỏi.

Võ Kinh càng hoảng sợ, ngắc đầu, nhìn thấy Phiêu Thịnh biểu tình nghiêm túc, thanh âm khẽ run, hỏi :
“Người... có... ý tứ... gì?”

Không hề để ý tới vẻ mặt của Võ Kinh, Phiêu Thịnh đứng dậy, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, rất bình tĩnh nói : “Người có tin trên đời này có ma quỷ không? Ta vốn không tin, giờ nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy biết đâu thật có ma quỷ?”

“Ta không... biết. Nhưng ta biết trên đời này có quỷ sống. ”

“Quỷ sống?” Xoay người nhìn Võ Kinh, Phiêu Thịnh cảm thấy vô cùng kỳ quái.

“Đúng vậy. Quỷ sống. Ẩn nấp dưới da thịt con người.” Ung dung nói, bên môi Võ Kinh nhàn nhạt nụ cười nhạt.

“Ta thật không ngờ. Quỷ sống, ẩn nấp dưới da thịt con người.” Lẩm bẩm, Phiêu Thịnh như đang tự hỏi.

“Quỷ sống. Hẳn tuy còn đang sống, nhưng hồn đã tan biến, thần cũng mất. Cho dù da thịt vẫn còn, nhưng đó cũng chỉ là một cái xác không hồn, chỉ khác người chết là hẳn vẫn đang thở mà thôi.” Bàn tay Võ Kinh nắm chặt lấy cạnh bàn.

Võ Kinh thật không ngờ, ngay ngày thứ hai sau khi hẳn cùng Phiêu Thịnh nói chuyện về quỷ sống, hẳn cư nhiên chân chính gặp được quỷ.

Ngày đó trời xanh trong không một gợn mây, từ sáng đã thấy Phiêu Thịnh rất hưng phấn, hỏi ra mới biết nghĩa đệ kết bái của hẳn sắp tới đây. Thấy Phiêu Thịnh đứng trước cửa Trần phủ đợi người, Võ Kinh vẫn như trước len lén trốn nhìn trộm người nhượng Phiêu Thịnh hưng phấn đến thế kia là ai.

Xa xa nghe thấy tiếng móng ngựa bước trên đường đá, cùng với tiếng côn trùng đơn điệu vào ngày hè lại có vài phần ưu nhã cùng sinh động. Khi mã xa tới trước cửa Trần phủ, một người nhanh nhẹn từ trên xe bước xuống, thanh âm trong trẻo như tiếng địch ngày hè, ưu mỹ mà đầy sức sống : “Thịnh ca ca, ta tới rồi đây.” Cùng với thanh âm là một cơ thể linh hoạt, đôi tay lỏi kéo Phiêu Thịnh không chút nào che giấu vui sướng.

Người nọ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, khuôn mặt tròn tròn, da trơn truột mà khỏe mạnh hơi phiếm hồng, lông mi tinh tế mà hắc hắc, đôi mắt trong suốt, đôi môi hồng nhuận, vừa xuất hiện liền như quang thái, cơ thể thon dài mà rắn chắc, tràn đầy sức sống cùng thanh xuân, nhưng vẫn mang theo vài phần quý phái. Võ Kinh bị sợ đến ngây người, nhìn thấy người vừa tới, phảng phất như trở lại chín năm trước. Hẳn là ai vậy? Tưởng mạo phẫn phất như Võ Kinh, thần nhưng lại không có một tia bất đồng. Hẳn rõ ràng chính là Võ Kinh năm ấy. Sai, ta mới là Võ Kinh. Hẳn là ai vậy? Sợ hãi cùng mê muội bỗng nhiên xuất hiện. Đứng trốn trong góc, Võ Kinh run run, cảm thấy tâm mình như đang có thứ gì đó dần dần chiếm lấy. Thấy hai người đang hướng về phía mình, Võ Kinh tâm muốn bỏ chạy, nhưng y phát hiện chân vô pháp không chế, như bị dính chặt lấy không thể nào cử động.

“Cáp, không nghĩ tới A Nê ở đây. Lai lai, ta giới thiệu một chút. Niếp Nham, vị này chính là A Nê, ân nhân cứu mạng của ta.”

Đứng mặt đối mặt, Võ Kinh càng thấy mê muội. Người đứng trước mặt có bảy phần giống mình, đối mặt với cái tên nghĩa đệ mười bảy tuổi của Phiêu Thịnh kia, trong nháy mắt, Võ Kinh phảng

phát như cảm thấy chính mười sáu tuổi và hai mươi sáu tuổi đang xuất hiện trong cùng một không gian, mơ hồ như thấy cái kẻ trong chốn u minh nắm giữ sinh mạng y đang đứng đối mặt y, nhếch miệng cười dữ tợn.

22. Quyển 2 - Chương 21

Phảng phất như chưa hề thấy vết sẹo trên mặt Võ Kinh, Niếp Nham điềm điềm cười: “Nhĩ hảo, Nê ca ca.” Ánh mắt lóe lên quang thải, dáng tươi cười xán lạn, như đóa hoa tối mỹ lệ làm người cảm động. Võ Kinh nhìn đến thất thần. Dù ta mười bảy tuổi cũng không có nụ cười mỹ lệ mà sống động đến vậy.

“A Nê, người đừng để bị hấn lừa. Trông hấn thế nhưng hấn chuyên làm mấy chuyện xấu, đã có rất nhiều người bị hấn lừa.” Chỉ một lời nói đùa, Võ Kinh lại cảm thấy Phiêu Thịnh rất tự hào và yêu mến tên Nham đệ đệ này.

Ép buộc chính nặn ra một nụ cười, Võ Kinh bình tĩnh nhìn thẳng vào Niếp Nham thuyết: “Nhĩ hảo, từ sáng sớm vị Thịnh ca ca của người đã hưng phấn không ngớt, ta còn tưởng có cô nương nào sắp tới đây.”

Có thể thấy câu nói đùa vừa rồi làm Niếp Nham rất vui, mặt canh hồng, nhãn thần mang theo tôn sùng nhìn nghĩa huynh đang ôn nhu nhìn hấn, ngoan cường trát trát nhãn tình, hơi nghiêng đầu, đề cao thanh âm trong trẻo nói: “Công tử, tiểu nữ tử đã để ngài đợi lâu. Vừa nói vừa hơi cúi thấp.”

Trong lúc nhất thời Phiêu Thịnh bật cười. Cái loại ăn ý cùng hài hòa tồn tại trong không khí này làm Võ Kinh khổ sắp bất kham, miễn cưỡng tươi cười. Y cảm thấy ánh dương quang hôm nay quá chói mắt.

“Thịnh ca ca, người sẽ không tưởng ở chỗ này hấp đại địa linh khí ba.” Bĩu môi, Niếp Nham làm nũng nói.

“Biết người ngày hôm nay sẽ tới, ta đã kêu trù phòng làm món người thích ăn. Phụ mẫu ta cũng đang chờ người tới đây.”

Phiêu Thịnh cứng chiều nhìn đệ đệ trước mặt nhỏ hơn mình tám tuổi.

Võ Kinh hiện đang cười nhạo. Ngay khi Niếp Nham vừa bước vào đại đường, Trần phu nhân cùng Xá nhị dì đang ngồi trong đại đường về mặt bỗng nhiên biến hóa, ngưng trọng, khấn trương, sợ hãi, tái nhợt, kinh ngạc, mọi động tác đều dừng lại. Võ Kinh ngực âm thầm cười cười. Nhìn hấn hấn các người lại nhớ tới cái kẻ các người đã chôn sâu trong lòng ba. Nhớ tới cái đêm lạnh lẽo tàn khốc kia, trong tâm các người đứng ấy nấy, đứng vui mừng, đứng xét xử chính tán dương chính mình?

Cảm thấy bầu không khí trong đại đường rất cổ quái, Niếp Nham nhẹ nhàng kéo góc áo Phiêu Thịnh, Phiêu Thịnh cười cười an ủi Niếp Nham, không hề để ý tới xung quanh lớn tiếng nói: “Mẫu thân, đây chính là Niếp Nham ta vẫn thường nhắc tới, lai, đây chính là mẫu thân của ta.”

“Nga, là nghĩa đệ kết nghĩa của người.” Trần phu nhân sắc mặt tái nhợt đã khôi phục bình thường, ánh mắt dò xét đánh giá Niếp Nham đứng sau lưng Phiêu Thịnh, về mặt dần dần vui vẻ, không khí xung quanh cũng dần thoải mái.

“Lai, đến đây nào, nhượng ta hảo hảo nhìn một cái.” Vẫy vẫy tay, Trần phu nhân ôn nhu nói.

Cười ha ha, Niếp Nham chạy vội tới, “Trần bá mẫu hảo, ta là Niếp Nham. Bất quá Trần bá mẫu, người xác định người là mẫu thân của Thịnh ca ca mà ?

“Di?” Khó hiểu câu hỏi của Niếp Nham, đại gia khó hiểu nhìn Niếp Nham.

“Ta nhìn rất kỹ. Niếp Nham rất sâu trầm thuyết. Bá mẫu vẫn rất trẻ, mà Thịnh ca ca rất già, nhìn thế nào ta cũng thấy không thể là mẫu tử, chỉ có thể là tỷ đệ.”

“Tử tiểu tử, mới đến đã bắt đầu xuyên ta.” Võ vồ đầu Niếp Nham, Phiêu Thịnh cố nín cười.

“Người cũng không phải thịt dê, ta xuyên người làm gì?” Niếp Nham làm ra một mặt quỷ.

“Phốc, Thịnh nhi, nghĩa đệ của ngươi quả rất khả ái.” Nhị không được lời nói đùa của Niếp Nham, Trần phu nhân nở nụ cười, ngay cả Xá nhị đi ngồi cạnh sắc mặt cũng tốt hơn nhiều.

“Phụ thân ngươi cùng nhị thúc ngươi có việc xuất môn, hai ngày nữa mới trở về. Đệ đệ ngươi cũng không biết làm sao, mấy ngày nay cứ vắng ngoại bào, ngươi thân ca ca cũng phải nói một chút.”

“Đã biết.”

“Được rồi. Thịnh nhân huynh không phải còn việc muốn làm mạ? Còn không đi làm đi.” Trần phu nhân nhìn Niếp Nham đang đứng cạnh Phiêu Thịnh, yêu thương vầy vầy tay: “Ta vừa thấy ngươi đã thấy thân thiết, lai, mau cùng bá mẫu trò chuyện.”

Niếp Nham rất nghe lời đi tới bên cạnh Trần phu nhân, chủ đề đề đề nói: “Được cùng bá mẫu xinh đẹp nói chuyện phiếm, dù có trò chuyện mười ngày ta cũng nguyện ý.” Trêu chọc làm Trần phu nhân cùng Xá nhị đi cười xòa.

Nhìn lớn bé trước mặt thân thân nhiệt nhiệt, Phiêu Thịnh cười lắc đầu, xoay người ly khai. Võ Kinh cũng theo đi ra.

Hai người một trước một sau tĩnh tĩnh đi trên con đường lát đá, trong hồ, vài cành sen theo gió chập chờn, ngừng bước chân, nhìn nước hồ đang lan tỏa.

“Ngươi có biết cảm giác của ta khi lần đầu nhìn thấy Niếp Nham sư đệ không?”

Quay đầu nhìn Võ Kinh, Phiêu Thịnh hỏi, sau đó cúi người nhặt hòn đá trên mặt đất ném xuống hồ, hòn đá trên mặt nước nảy lên mấy lần rồi chìm dần, mặt nước hơi xao động cũng dần dần yên tĩnh lại. Học theo tư thế của Phiêu Thịnh, Võ Kinh cũng tìm một hòn đá trên mặt đất ném xuống nước, nhìn hòn đá mình vừa tung xuống lập tức chìm vào trong nước, Võ Kinh uể oải quay đầu nhìn Phiêu Thịnh lắc đầu.

“Ta còn nhớ rõ, ta ở tại Phong Trúc viên, trong viên còn có Phỉ Dịch ca, Thế Trần ca, Tùng bá. Khi đó đúng mùa xuân, bầu trời xanh lam, không hề có một bóng mây, nhưng ta cảm thấy rất tịch mịch. Bỗng Niếp Nham xuất hiện trước mắt ta, cầm một con diều, gọi ta ca ca, rủ ta cùng chơi diều, nhất kiến như cố.” Vừa nhớ lại, Phiêu Thịnh cao hứng nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng đều cùng má lúm đồng tiền, liếc nhìn Võ Kinh nói: “Ngươi tin tưởng sao? Một đại nhân mười chín tuổi cùng một hài tử mười một tuổi hội nhất kiến như cố không hề có chút ngăn trở nào hết. Nhưng quả thật, lần đầu tiên nhìn thấy hần, ta liền cảm thấy kiếp trước nhất định ta nhận thức hần. Nụ cười của hần lúc đó cũng rực rỡ như bây giờ, làm ta cảm động đến hầu như muốn khóc, có cảm giác như gặp lại người thân. Mà Niếp Nham càng ngày càng lớn, cảm giác này càng ngày càng mạnh, phẳng phất như chúng ta đã từng sống cùng nhau.”

Phải? Cảm giác thân nhân? Võ Kinh nỗ lực muốn chính nhìn thật ung dung, nhưng biểu tình vẫn cứng nhắc như cũ, thanh âm vẫn rất thấp trầm.

Nói ra chuyện này, ngươi có cảm thấy ta rất cổ quái không? Về mặt hơi chặt vật, Phiêu Thịnh nhìn Võ Kinh biểu tình mất tự nhiên hỏi: “Nhưng ta vừa nghĩ tới hần, ta liền không thể nào ngăn cản được cảm giác này.”

“Không có, không có. Ta có thể lý giải được cảm giác của ngươi. Bởi vì ta cũng từng có cảm giác này.” Nghĩ biểu tình của mình làm Phiêu Thịnh hiểu lầm, Võ Kinh vội vàng trả lời, tràn đầy tiểu ý.

“Cáp. Ta chỉ biết ngươi có thể lý giải. Không biết vì sao, tuy rằng ấn tượng lần đầu của ta với ngươi rất bất hảo. Nhưng hiện tại ngươi làm ta có cảm giác như một người bằng hữu có thể tin tưởng thổ lộ tình cảm. Kỳ thực hôm nay ta mới biết tại sao ta cứ có cảm giác đã từng quen biết ngươi, nguyên lai ngươi cùng Niếp Nham có ba phần tương tự.” Cười cười, Phiêu Thịnh vỗ vỗ bụi trên tay, xoay người ly khai.

Đứng nguyên tại chỗ, Võ Kinh đột nhiên đề cao thanh âm: “Cảm giác người thân là như thế nào?”

Ánh dương quang rất chói lòa, nhượng nụ cười của Phiêu Thịnh vốn đã cuồng dã lại càng lóa mắt: “Cảm giác khi ngươi vừa nhìn thấy hần, trong lòng ngươi liền nhuyễn nhuyễn, nhiệt nhiệt.”

Nguyên lai ta cùng Niếp Nham có ba phần tương tự, nhượng lòng người nhuyễn nhuyễn, nhiệt nhiệt. Thất bại.

Nguyên lai ta cùng Niếp Nham có ba phần tương tự, nhưng lòng người nhuỷ nhuỷ, nhiệt nhiệt. Chính thất bại.

Thái dương hạ xuống, nam nhân ngồi cạnh hồ, tay liên tục nhặt đá trên mặt đất ném vào trong nước. Tới khi có người gọi đi ăn, tài thông thả đứng dậy ly khai, cạnh hồ nước, những viên đá nhỏ hầu như không còn, chỉ lộ ra bùn đất mang theo vết máu.

“A Nê ca, tay người...”

Xuân Thanh kinh ngạc nhìn đầu ngón tay của Võ Kinh, dù được băng chặt bởi mảnh vải vẫn đang chảy máu. Ngay từ ngày thứ ba Võ Kinh tới Trần phủ, Xuân Thanh đã gọi Võ Kinh từ A Nê thiếu gia thành A Nê ca, từ đầu tha còn cảm thấy Nê thiếu gia thật đáng sợ, giờ tha đã hiểu A Nê ca thực ra rất ôn nhu mà cũng hay chăm sóc người khác.

Không thèm để ý tới, Võ Kinh nhìn tay một chút: “Không cẩn thận, bị cây cắt phải. Nhìn Xuân Thanh vẫn đang lo lắng cho mình, Võ Kinh cười cười nói: “Không có việc gì, chỉ là cắt vào da chút thôi.”

“A Nê ca, người vì sao không cùng phu nhân thiếu gia cùng ăn cơm?” Có chút nghi hoặc hôm qua A Nê nhẹ nhàng cự tuyệt cùng chủ nhân ăn cơm, nữ hài Thu Chanh ngồi một bên giúp Võ Kinh lấy cơm hỏi.

Cười mà không nói, Võ Kinh gấp thức ăn trên bàn: “Ta thấy ăn thanh thái tiểu chúc mới hạnh phúc.”

Hai nữ hài bên cạnh nhìn Võ Kinh đầy kính nể, nhìn nam tử xấu xí trước mắt, càng tiếp xúc nhiều với Võ Kinh, các nàng càng cảm thấy Võ Kinh là một người đầy bụng tri thức đã phải trải qua rất nhiều tang thương, tri thức của y không phải từ trong học tập mà ra, mà là sinh ra từ trong giao tiếp, từ những việc vất vả trong nhà, trong sinh hoạt, trong thái độ xử sự. Các nàng hay thấy Võ Kinh thường yên lặng làm việc, chưa bao giờ làm ồn ào, đặc biệt y cùng đại thiếu gia rất ăn ý, không, phải nói y rất thấu hiểu đại thiếu gia, bình thường đại thiếu gia còn chưa nói, y đã biết rồi.

“Được rồi, các người còn ở đây làm cái gì? Còn không đi hầu hạ đại thiếu gia?” Nhìn nữ hài ngồi cạnh bàn, Võ Kinh hỏi.

“Thiếu gia đã sớm mang Niếp thiếu gia ra ngoài du ngoạn, phải tới đêm mới về. A!” Xuân Thanh vừa nói xong liền hét rầm lên: “Xong, xong! Ta quên Niếp thiếu gia nói muốn ở Hiên Văn các, ta còn phải lên quét dọn sạch sẽ phòng ở lầu hai, toàn bộ đều phải chỉnh lý. Xong, xong!” Xuân Thanh tại trong phòng đi lại, không biết làm gì.

“Đều không phải đại thiếu gia đã sớm an bài phòng cho Niếp thiếu gia rồi sao?” Hơi nhú mày, Võ Kinh hỏi.

“Vốn định an trí Niếp thiếu gia ở Phái Âm các, nhưng Niếp thiếu gia không chịu muốn ở cùng đại thiếu gia. Sở dĩ... A, phòng chúng ta còn chưa chỉnh lý, làm sao có thể để quý khách ở được.”

Nhìn hai người trước mặt như kiến bò trong chảo, Võ Kinh cười cười, vỗ vỗ bàn: “Không cần phải hoảng. Xuân Thanh, người tới chỗ Tăng quản gia thỉnh cầu mang gia cụ tốt nhất trong phòng khách tới đây. Không cần phải trọn bộ đâu, chỉ cần giường, giá áo, bàn là được rồi. Gia cụ trong phòng trống ở đây tuy tốt, nhưng Niếp thiếu gia là khách quý, mấy đồ vật này không dùng được. Được rồi, hành lý của Niếp thiếu gia đã mang tới mà?”

“Hình như, Niếp thiếu gia không mang theo nhiều hành lý.” Thu Chanh sợ sệt nhỏ giọng nói.

“Không mang? Tuy có điểm nghi hoặc, Võ Kinh cũng không ngẫm nghĩ nhiều, hướng Thu Chanh thuyết: “Thu Chanh, người đi tìm một, hai y phục đại thiếu gia chưa mặc qua, tốt nhất nhỏ một chút, nếu không có thì đi tới kho phòng hỏi xem, y vật năm ngoái chưa mặc mà không thể mặc được nữa nếu chưa đưa ra khỏi phủ sẽ để ở kho phòng, mang về nhớ giặt lại, ngày mai có thể mặc được.”

Kinh ngạc nghe Võ Kinh lão luyện phân phó, hai nữ hài nói không nên lời trừng mắt nhìn y đầy kinh ngạc, làm y không nhận được thấp giọng quát: “Còn gốc ở đó làm gì?”

“Na, na người làm gì?” Xuân Thanh chính cũng không biết vì sao lại hỏi như vậy.

“Ta? Ta đương nhiên hiện tại phải đi chỉnh lý quét tước gian phòng, dù sao... Dù sao ta đã tập quán chỉnh lý.” Câu kể tiếp này Võ Kinh cũng không nói ra được.

23. Quyển 2 - Chương 22

Đến khi trở về đã chạng vạng tối, Niếp Nham chơi đùa đến hai má ửng hồng, vô cùng cao hứng, một tay ra sức quạt quạt, tay kia cầm các loại đồ ngọt mua tại chợ đêm, vừa đi vào Hiên Văn các, vừa không ngừng kêu to: “Nóng đã chết, nóng đã chết.” Mà Phiêu Thịnh đi ở phía sau lại vẻ mặt thanh sắc cùng ung dung.

“Vì sao ta nóng đến vậy, còn người một điểm phản ứng cũng không có?” Mang theo vẻ mặt tức giận bất bình, Niếp Nham bữu môi quay đầu nhìn Phiêu Thịnh.

“Nếu ta rảnh rồi không có việc gì chạy loạn khắp nơi trên chợ mọi người, vậy ta cũng sẽ nóng như người.” Hay nói giỡn, Phiêu Thịnh nghĩ tới biểu tình của tên hoa hoa công tử tới chợ đêm mãi hoa nữ đêm nay bị Niếp Nham trên cột, nhin không được nở nụ cười.

“Ta cũng đâu có trên chợ ai đâu. Người xem hấn cả người toàn thịt, không luyện tập một chút, ta sợ vài ngày nữa, trư còn phải sợ đã sinh hấn sao còn sinh tha.” Niếp Nham cười hì hì nhìn Phiêu Thịnh, nhưng trong nháy mắt liền tối sầm: “Thịnh ca ca, ta có chuyện muốn nói.”

“Có phải việc người lên chạy tới đây không?” Cười cười lộ ra hàm răng trắng bóng, Phiêu Thịnh hỏi.

“Di? Sao người biết?”

“Đừng quên. Người biết viết thư, chả lẽ phụ thân người lại không biết viết mạ?”

“Vậy người biết nguyên nhân ta bỏ trốn không?” Niếp Nham thanh âm đột nhiên trở nên rất nhỏ, đôi mắt nhìn Phiêu Thịnh chột mang theo quang mang dị dạng: “Ta không muốn thành thân.”

Nhìn Niếp Nham vốn luôn vô ưu vô lự hiện tại mang theo u buồn, Phiêu Thịnh thở dài: “Người dù không muốn cũng không thể rời nhà trốn đi, nếu không biết người bỏ trốn tới chỗ ta, Niếp thúc thúc không phải sẽ rất lo lắng?”

“Người cái gì đều không rõ?” Thanh âm thấp, khuôn mặt vẫn còn chút bóng dáng trẻ thơ mang theo nôn nóng cùng bất an, trong ánh mắt đúng nhàn nhạt yêu say đắm cùng thống khổ.

Không minh bạch ý tứ của Niếp Nham, Phiêu Thịnh vẻ mặt bất minh.

“Được rồi, Thịnh ca ca, ta quên nói, ta ngoài tiền cũng không mang theo bất cứ thứ gì.” Vẻ mặt như trời sau cơn mưa nhanh chóng khôi phục lại vui vẻ bình thường.

“Người nha, Xuân Thanh.” Hết cách nhìn Niếp Nham, Phiêu Thịnh gọi Xuân Thanh.

“Đại thiếu gia, có chuyện gì?” Vẫn đứng ở bên cạnh, Xuân Thanh đứng phía sau bước lên hỏi.

“Đưa tới cho Niếp thiếu gia hai y kiện sạch sẽ để hấn dùng, nhớ đun nước nữa.”

“Hỏi đại thiếu gia, y vật của Niếp thiếu gia đã được chuẩn bị xong, nước để nhị vị thiếu gia tắm rửa cũng đã sẵn sàng, được đặt ở trong phòng đại thiếu gia cùng Niếp thiếu gia, còn có nước ô mai thanh nhiệt, Xuân Thanh một lát nữa sẽ bưng lên. Không biết đại thiếu gia còn phân phó gì không?”

Xuân Thanh vô cùng cung kính đáp lời.

“Không còn gì nữa. Đưa Niếp thiếu gia vào phòng hấn.”

“Thịnh ca ca, người của người thật không giống nha, mấy người hầu của ta a, chỉ được cái to mồm, phải ra lệnh mới biết mà làm.” Niếp Nham cười hì hì, vừa nói vừa theo Thu Chanh lên lầu.

Phiêu Thịnh cũng có chút ngoài ý muốn, tưởng đúng các nàng tự nghĩ, cũng không hỏi gì nữa, chỉ hỏi một câu: “A Nê chạy đâu rồi?”

“Trần thiếu gia, ta ở chỗ này.” Một thanh âm đột nhiên từ trên lầu truyền xuống, chỉ chốc lát liền thấy Võ Kinh xuống tới.

“Tay người làm sao vậy?” Phiêu Thịnh liếc mắt liền thấy tay Võ Kinh bao chặt tựa như bánh màn thầu.

Võ Kinh cười khổ một tiếng: “Vốn cũng không có gì...”

“Cái gì không có gì, đại thiếu gia.” Không đợi Võ Kinh nói xong, Xuân Thanh đã chen vào tiếp lời: “Vừa lúc này máu lưu đầy đất a, A Nê ca còn nói không có việc gì.”

“Nga, nhượng ta xem xem.” Nắm lấy tay Võ Kinh, Phiêu Thịnh nhẹ nhàng mở ra vài bao quanh tay Võ Kinh, hít sâu một hơi, trên ngón tay vô số vết thương nhỏ, còn có hai vết nứt rất to loang lổ máu, có cả móng tay bị gãy. “Người đây là có chuyện gì?” Phiêu Thịnh nhíu mày, nhìn Võ Kinh vẻ trách cứ, quay đầu hướng Xuân Thanh kêu: “Nhanh vào trong phòng ta, lấy bọc trong tủ quần áo mang ra đây.”

Võ Kinh cúi đầu, nhìn bàn tay ôn nhu mà kiên định đang nắm tay mình, ngón tay hơi run run. Tay hắn vẫn đẹp như vậy, ngón tay thon dài, khung xương hoàn mỹ, bàn tay ấm nóng, đôi tay đã từng vững vàng nắm chặt lấy tay ta. Vô pháp tin tưởng chủ nhân của đôi tay này đã từng ở trong lòng ta, đã khóc, cười, nổi giận, la hét, chính đã từng có thể ôm chặt lấy hắn, nhưng hiện tại...

Võ Kinh như trở về đương niên, thẳng đến khi được mặt tại vết thương trên tay gây đau đớn, Võ Kinh mới đột nhiên phản ứng. Phiêu Thịnh chính đang cầm tay y tinh tế bôi thuốc, cái loại cảm giác được cẩn thận tỉ mỉ che chở nẩy lên trong lòng, tâm vừa loạn lại ngọt ngào, Võ Kinh bỗng cảm thấy đại loạn, phân không rõ bởi vì chính hạnh phúc hay sợ hãi, sợ ôn nhu bất ngờ kia, trong miệng kêu lên: “Trần thiếu gia, ta chính lai. Không nhọc...”

“Đừng nói nữa, A Nê. Người xem tay người, nếu không bôi được, hôm nay nóng thế này, vết thương không nặng thêm mới lạ. Thuốc này với ngoại thương rất có hiệu quả, đừng nhúc nhích.” Không có trả lời Võ Kinh, Phiêu Thịnh một bên nghiêm thanh nói, động tác trên tay không hề dừng lại.

Lúc này Võ Kinh mới phát hiện, Xuân Thanh đã sớm không còn ở trong phòng, giờ ở đây chỉ còn đúng hai người, thùy hạ mi mắt, len lén nhìn Phiêu Thịnh vẻ mặt không kiên nhẫn nhưng vẫn tỉ mỉ bôi được, tâm liền cười. Hắn chính vẫn như trước đây, gặp chuyện phiền phức không như ý sẽ không kiên nhẫn, bất quá nguyên lai hắn hội phát tiết ra. Nếu trước đây chính bị thương, Phiêu Thịnh hắn hội làm thế nào nhỉ... Hắn... sẽ cầm tay của ta tinh tế mát, Võ Kinh lại nhớ tới sáng hôm đó, cái buổi sáng cải biên tất cả, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc mộng ảo.

Nhưng bầu không khí yên tĩnh đó bỗng nhiên bị một thanh âm đánh vỡ: “Thịnh ca ca, các người đang làm gì vậy?”

Võ Kinh tâm run lên, nam hài từ trên lầu đi xuống, như là ngày xưa ngoái đầu nhìn lại, thời gian đảo ngược. Mặt mày tuấn tú, gương mặt hơi đỏ lên, đôi mắt vừa to vừa đen, trong ánh mắt có quang mang lóe sáng, tựa như chính hồi tưởng lại quan hệ của Phiêu Thịnh cùng Niếp Nham, tâm liền cảm thấy thống khổ cùng đổ kỵ. Chúng ta quả nhiên rất giống. Võ Kinh yết hầu khô khốc. Đặc biệt nhìn nam hài trước mắt đang mặc bộ y phục kia, tựa dường như thấy được chính đương niên, trong sạch mà nhiệt tình, một loại cảm giác đáng sợ mà lạnh lẽo đâm thấu tâm Võ Kinh.

Phiêu Thịnh buông tay Võ Kinh, run sợ nhìn nam hài vừa kêu Thịnh ca ca vừa chạy xuống lầu, quen thuộc nói không nên lời, hoảng hốt nói không nên lời, phảng phất thật lâu thật lâu, hắn cũng mặc y phục đậm tử sắc này, cũng chạy từ trên lầu xuống, gọi chính. Hai mắt đầy nhiệt huyết, nụ cười ôn nhu, vẻ mặt lo lắng, đương nhìn chính thì, vẻ mặt bỗng trở nên hạnh phúc mà u buồn, nhượng chính tâm cũng trở nên ấm áp. Phiêu Thịnh sững sờ đứng tại đó, nhìn Niếp Nham chạy tới, cảm giác tất cả đều quen thuộc mà chân thực.

“Người làm sao vậy, Thịnh ca ca?” Lo lắng nhìn Phiêu Thịnh thần sắc hoảng hốt, Niếp Nham vội kéo tay áo Phiêu Thịnh hỏi.

Đường nhìn rơi vào người phía trước, vị đạo bởi vừa tắm rửa xong mà thanh sáng, nho y đậm tử sắc phiêu dật, tóc đen vẫn còn dính nước dùng dây tơ tắm buộc lại. Đột nhiên Phiêu Thịnh cảm giác nam hài trước mặt trong sáng động nhân như vậy, thuần khiết cùng vô ưu trời sinh, đôi mắt đen như mực dịu dàng, trong mắt tràn đầy quan tâm cùng lo lắng, tâm động nói không nên lời, chưa xót trong lòng nói không nên lời, Phiêu Thịnh nỉ non thấp giọng: “Đời trước, chúng ta có đúng hay không đã gặp nhau?”

Niếp Nham mặt nhất thời đỏ bừng, tại trong mắt Phiêu Thịnh một mảnh mê ly. Đầu hơi thấp, nhỏ giọng nói: “Không biết, hay là gặp qua.”

Võ Kinh quan sát mọi việc, thân thể giật mình run rẩy, nhãn thần đột nhiên đau thương cùng âm đạm, vô pháp ức chế đổ kị từ trong lòng chậm rãi bùng lên, nắm chặt tay, không biết bởi áp lực tâm tình hay bởi đau nhức mà thân thể run rẩy. Cơ thể tại mùa hè nóng bức bỗng trở nên băng lãnh, từng tế bào trong cơ thể như đang kêu gào, khóc lóc, la hét: nhìn ta, nhìn ta, ta mới là người chân chính trong lòng ngươi, trong vận mệnh của ngươi, hắn chỉ là thể thân. Đừng dùng nhãn thần đó nhìn kẻ khác, đừng dùng giọng điệu đó nói với kẻ khác. Không muốn không muốn không muốn. Tất cả vốn thuộc về ta, ta mới là người thực sự...

Võ Kinh lão đảo chạy lên lầu, y căn bản vô pháp đứng ở nơi đó, yên lặng nhìn tất cả, sợ chính vô pháp ức chế tình tự, muốn xé rách trang giấy, muốn xé rách khuôn mặt đã từng tương tự chính, muốn triệt để hủy diệt tất cả. Nhưng sâu trong tâm khảm mình Võ Kinh biết, có những thứ một ngày mất đi, sẽ không bao giờ có thể trở lại được nữa.

Buổi tối, Võ Kinh lại như linh hồn tối phế tích kia, nằm tại nơi đã từng có phong thụ.

Mọi việc dần dần thay đổi, một loại cảm giác ám muội như có như không tồn tại giữa Phiêu Thịnh và Niếp Nham, Võ Kinh cảm thấy bị ai thống khổ, mà Trần phu nhân lại kinh hãi đảm chiến. Hải tử rất giống Võ Kinh kia, thường thường cùng nhi tử mi lai nhãn xuất, tựa như một cái gai đâm thẳng vào trong lòng Trần phu nhân, tượng một hạt bụi rơi vào trong mắt, làm tha mơ hồ phảng phất cảm thấy Niếp Nham như Võ Kinh đương niên. Sự xuất hiện của Niếp Nham làm tha cảm thấy thống khổ dẫn vật, hầu như đúng một dự cảm không rõ. Trần phu nhân cảm thấy sợ hãi. Giẫm lên vết xe đổ. Từ này liên tục xuất hiện trong ý nghĩ của tha, làm tha không thể chịu đựng nổi, buổi tối liên tục gặp ác mộng. Cuối cùng, vào một buổi sáng, tha gọi Phiêu Thịnh tới.

Nhìn sắc mặt mẫu thân tái nhợt, Phiêu Thịnh cả kinh: “Mẫu thân, chẳng hay có chuyện gì phân phó hải nhi?”

Nhìn nhi tử trước mặt lo lắng nhìn chính, Trần phu nhân cảm thấy tự hào cùng kiêu ngạo nói không nên lời. Khuôn mặt đó anh tuấn cuồng dã đến vậy, mang theo khí độ ngạo nhân không gì sánh được, còn có tự tin cùng nhiệt tình nói không nên lời. Đó chính là nhi tử của ta, đứa trẻ này đã từng phải chịu đau khổ, ta sẽ không để bất cứ kẻ nào có thể tổn thương hắn nữa!

Nhẹ nhàng cười, Trần phu nhân ôn nhu nói: “Thịnh nhi, ngươi đã gần hai mươi sáu tuổi rồi, phụ thân ngươi khi bằng tuổi ngươi đã có tỷ tỷ cùng ngươi. Mấy năm trước ngươi nói muốn tại thương trường rèn luyện một chút, hiện tại mọi việc của ngươi đều đã đạt được, nường cũng muốn ngày nào đó có thể bế tôn tử. Như Ý cô nương mấy hôm trước tới chơi, ngươi xem coi thể nào? Phụ thân tha cùng phụ thân ngươi đúng anh em kết nghĩa, mẫu thân của tha cũng xem như gia thể thư hương.” Trần phu nhân vừa nói, biểu tình rất thỏa mãn.

“Nhưng mẫu thân, hiện giờ ta không muốn lo lắng mấy chuyện này.” Cẩn rằng, Phiêu Thịnh quyết định nói ra chính suy nghĩ.

“Vì sao? Hiện tại ngươi cũng đã tới tuổi thành gia lập nghiệp. Trong nhà có thể tử, ngươi có thể không lo lắng chuyện nhà, chính chuyên tâm phát triển sự nghiệp.” Trần phu nhân không chút nào nhụt chí, khuyên bảo Phiêu Thịnh.

“Mẫu thân, hải nhi biết ngươi chỉ muốn tốt cho ta. Nhưng ta thật sự không có chút cảm giác nào với Như Ý cô nương, xin mẫu thân đại nhân nhượng ta chính làm chủ ba.” Phiêu Thịnh ánh mắt lấp lánh, ý chí kiên định.

Khẽ thở dài một tiếng, Trần phu nhân nhẹ giọng nói: “Hải tử đã lớn, không cần nường nữa. Được rồi, việc này sau chúng ta sẽ bàn lại. Đúng rồi, nghĩa đệ của ngươi có phải người Giang Nam không?”

“Đúng vậy.” Nói tới Niếp Nham, vẻ mặt Phiêu Thịnh cũng trở nên cởi mở mà vui vẻ: “Hắn là lão tam của tơ lụ Niếp phũ.”

Nhìn vẻ mặt nhi tử, Trần phu nhân càng cảm thấy lo sợ không gì sánh được.

Trần phu nhân tĩnh tĩnh đứng trong phòng viết gì đó, một lát liền kêu: “Hong Ngọc.”

“Phu nhân.”

“Hong Ngọc, người lập tức tìm người mang thư này ra roi thúc ngựa đưa tới Niếp Phủ tại Giang Nam, đừng cho đại thiếu gia biết.”

24. Quyển 2 - Chương 23

“Thật sướng khoái! Không nghĩ tới đánh tên mập đó lại sướng đến vậy. Người mới đánh hẳn có một quyền, chân hẳn đã nhuyển cả ra.” Niếp Nham thần thanh khí爽 vui vẻ nói: “Mà Phiêu Hưng ca, người cũng thật lợi hại, một đám bát nháo như vậy mà người chỉ cần phẩy tay một cái, đá một cái, tên thiếu gia cùng đám tay chân đã kêu trời gọi địa.”

“Hừ, những kẻ đó, cả ngày chỉ biết ý thế hiếp người, hôm nay cư nhiên dám trêu ta, toán bọn chúng không may.” Trần Phiêu Hưng khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ xem thường, “Bất quá, Niếp tiểu đệ, câu bát nháo kia, ta nghe sao cứ thấy có vị kỳ quái.” Nếu Phiêu Thịnh lớn lên bảy phần giống phụ thân, vậy Phiêu Hưng lại bảy phần tượng phụ mẫu, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần lại anh khí bừng bừng, đặc biệt một thân võ công, làm những kẻ ngu ngốc bởi tướng mạo hẳn tưởng trêu đùa luôn bị đánh cho cực kỳ thê thảm.

“Mùi lạ gì chứ? Đầu phải đập phụ?”

Từ ba ngày trước Phiêu Thịnh bận rộn thương sự, liền giao nhiệm vụ cho Phiêu Hưng bởi Niếp Nham vui chơi. Niếp Nham ban đầu tuy không muốn, cứ theo sau Phiêu Thịnh, nhưng được hai ba ngày liền cảm thấy vô vị. Hơn nữa Phiêu Hưng cùng hẳn đều là người thích trêu chọc kẻ khác, nhất là nhị hỉ, hai người đều vô cùng ăn khớp với nhau.

Đi vào đại môn của Trần phủ, hai người còn ồn ào, nhưng vừa tiến vào phòng khách, Phiêu Hưng phát hiện Niếp Nham lập tức ngừng nói chuyện, dừng lại trừng mắt nhìn vào phòng khách. Trong phòng khách, phu nhân đang trò chuyện cùng một nam tử hơn bốn mươi tuổi trang phục thương nhân.

“Cha.” Niếp Nham nơm nớp lo sợ kêu lên.

“Người còn biết ta là cha người.” Thương nhân vẻ mặt tức giận. “Chỉ biết mẫu thân người làm hư người, không học được gì, chỉ biết rời nhà bỏ trốn.”

“Niếp lão gia, cũng đừng trách tội hẳn. Hải tử này tuổi còn nhỏ chỉ thích chơi đùa, đây vốn là chuyện thường. Kỳ thực Niếp Nham hải tử này ta rất thích.” Trần phu nhân ngồi ở bên cạnh nói.

“Nham nhi tới quý phủ quấy rối mấy ngày, làm phiền các vị chiếu cố. Hôm nay ta sẽ đưa hẳn mang về, hảo hảo quản thúc, biệt cả ngày vô tâm vô lễ.” Niếp lão gia mỉm cười nhìn Trần phu nhân, sau đó hung hăng trừng Niếp Nham đang đứng trong phòng khách.

“Trở về cũng không sao, nhưng chuyện kia phải hủy đi.” Niếp Nham ngẩng cao mặt nói.

“Hảo hảo, còn dám đặt điều kiện với ta. Hôm nay ta...” Niếp lão gia mặt đỏ lên, từ trên ghế đứng dậy, đi về phía trước. Niếp Nham thấy tình hình không tốt, vội vàng trốn phía sau lưng Phiêu Hưng, nói: “Mọi việc khác đều được, nhưng việc này ta quyết không đáp ứng, dựa vào việc gì tuổi già ta phải cùng một người ta không thích ở cùng một chỗ.”

“Người, người...” Niếp lão gia ngón tay run run.

“Niếp lão gia, người cũng đừng nổi giận nữa, hải tử đều thế cả thôi, ngay cả Thịnh nhi nhà ta cũng vậy.” Thấy hai cha con Niếp gia căng thẳng, Trần phu nhân đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Việc này từ từ sẽ tới, vội cũng vô dụng, không bằng các người tại Trần phủ nghỉ ngơi vài ngày, Thịnh nhi cùng tiểu Nham đúng anh em kết nghĩa, tự nhiên hai nhà chúng ta cũng coi như thân thích, quý khách tới phủ, chúng ta còn chưa kịp khoản đãi, sao đã vội đi? Hơn nữa, đêm nay tướng công ta cũng trở về.”

Niếp lão gia sắc mặt thoáng tốt hơn, đáp lời: “Vậy quấy rối Trần phu nhân.”

Đúng như lời Trần phu nhân, chàng vạng Trần lão gia một mình trở về phủ, giai hào mỹ tửu khoản đãi khách. Trần gia một nhà bốn người cùng Niếp gia hai người ngồi cùng một bàn, bên cạnh chỉ để lại hai ba người hầu hạ, không khí rất náo nhiệt.

Nhất tịch rượu hậu.

“Nham nhi, còn quán quýt lấy Thịnh ca ca ngươi làm gì, còn không theo ta trở về phòng.” Nhìn nhi tử trước mặt bám lấy Phiêu Thịnh, Niếp lão gia thấp giọng gọi.

Niếp Nham khước môi cong lên, nói: “Ta không muốn ở cùng cha, ta muốn ở Hiên Văn Các, có được không Thịnh ca ca? Ngươi sẽ không đuổi ta đi chứ?” Hơi nghiêng đầu, mắt nhìn thẳng vào Phiêu Thịnh.

“Ngươi tiểu tử này.” Nhìn nhi tử làm nũng, Niếp lão gia cười khổ không biết nói gì.

“Ha ha. Trần lão đệ, bọn nhỏ tình cảm tốt thế, cứ mặc kệ bọn chúng đi. Lai lai, hôm nay nhất kiến như cố, chúng ta tái tìm một chỗ, hảo hảo uống tiếp, không nên phụ rượu ngon.” Nhìn ba hài tử, Trần lão gia cảm thán nói.

“Đúng đấy. Đi thôi. Thịnh ca ca, Phiêu Hưng ca, chúng ta đi đốt pháo hao mới mua buổi chiều đi.” Lôi kéo tay hai ca ca, Niếp Nham rất vui vẻ nhảy nhót trên đường.

Trong bầu không khí hài hòa, chỉ có Trần phu nhân sắc mặt tái nhợt nhìn Niếp Nham, như gặp quỷ.

“Phu nhân, hôm nay sắc mặt ngươi không tốt lắm.” Trong phòng ngủ, Trần lão gia quan tâm nhìn vợ.

“Phu quân lẽ nào không có cảm giác gì ạ?” Khước miệng hơi co rúm, Trần phu nhân nhẹ nhàng cởi áo khoác cửa trượng phu.

“Cảm giác gì?” Mơ hồ hỏi.

“Niếp Nham ấy? Ngươi không cảm thấy hắn giống một người nào à?”

“Ai? Quả thực, hôm nay mới gặp lần đầu, ta cũng cảm thấy có chút quen quen?” Suy nghĩ một chút, Trần lão gia hỏi: “Giống ai?”

“Nói thật, nếu phu quân không trở lại, ta...” Rốt cục không còn chịu đựng nổi loại khủng hoảng này, Trần phu nhân quyết định nói toàn bộ. Buông y phục cầm trong tay, ngồi trên ghế, chân còn hơi run.

Nhìn thê tử gặp chuyện gì cũng ung dung, hôm nay lại như vậy, làm Trần lão gia cũng cảm thấy lo lắng.

“Phu quân thật sự không nhớ rõ người kia ạ? Không nhớ chuyện kia nữa ạ? Chuyện chín năm trước.” Thanh âm như từ hàm răng thoát ra, Trần phu nhân khàn khàn nói.

“Chín năm trước... Phu nhân nói...” Hồi tưởng lại, Trần lão gia thanh âm đột nhiên cất cao, tâm hấn cả kinh, câu chuyện chính đã ép buộc quên đi giờ lại xuất hiện trong đầu.

“Đúng vậy. Khi Niếp Nham lần đầu xuất hiện trước mặt ta, ta hầu như bị dọa tới ngã người, còn tưởng đã gặp quỷ, quá giống, nhưng khi hắn đi vào ta mới phát hiện không phải người nọ, tâm mới thả lỏng. Nhưng phu quân không thấy thời gian hắn ở cùng với Thịnh nhi, cái cảm giác này, cái nhãn thần này. Phu quân nói xem có phải quỷ hồn của người nọ trở về, lại quán quýt lấy Thịnh nhi.” Trần phu nhân tay nắm chặt lấy Trần lão gia, trên mặt vừa kinh vừa sợ.

“Loạn tưởng cái gì.” Tâm Trần lão gia cũng bị Trần phu nhân làm rối loạn, an ủi thê tử đang hoảng loạn, cũng đúng thoải mái chính mình, “Gì mà quỷ với không quỷ? Trên đời này làm gì có quỷ. Hơn nữa người nọ cũng chưa chắc đã chết, mặc kệ sống hay chết, y làm gì còn mặt mũi trở về.”

“Thế nhưng y bị đánh thành như vậy...” Trần phu nhân nói không ra câu kế tiếp.

“Ngươi nha, biệt loạn tưởng nữa. Thứ nhất, Thịnh nhi đã quên chuyện này, chúng ta sao cũng không quên đi. Thứ hai, mặc kệ người nọ sống hay chết cũng không liên quan gì tới chúng ta. Thứ ba, Niếp Nham năm nay mới từng đầy tuổi, cùng người nọ vô luận niên linh, tướng mạo cùng thân phận đều không giống nhau. Đùng để kẻ khác chê cười. Niếp Nham cùng người nọ lớn lên giống nhau cũng chỉ là trung hợp thôi, mà hắn đối với Thịnh nhi cũng chỉ như hài tử tìm được đối tượng làm nũng, quan hệ hai đứa vô tư, đừng nghĩ ác tâm như vậy.” Vô vai thê tử, Trần lão gia cẩn thận khuyên giải tha.

“Ân, nghe phu quân nói, quả thực chuyện này cũng... nhưng...” Còn chưa nói xong, đột nhiên bị thanh âm huyền não bên ngoài cắt đứt.

“Hồng Ngọc, bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Trần lão gia cao giọng hỏi.

Chỉ chốc lát sau, Hồng Ngọc thở hổn hển chạy vào gian phòng, vẻ mặt lo lắng cùng khủng hoảng: “Lão... gia... Phu... nhân, ... Đại sự... bất hảo... Trong phủ... bị cháy...”

Hỏa hừng hực thiêu đốt chiếu sáng bóng đêm tăm tối, không khí nóng bức, liệt diễm như địa ngục điên cuồng thiêu đốt mọi thứ cản trở tha, hỏa hoa bay tán loạn, cây cối gào thét, gian nhà gào thét, những người xung quanh dập lửa cũng gào thét.

Đứng xa xa, hỏa quang chiếu lên những người xung quanh đầy vẻ quỷ dị như bàn tay ác ma đang vuốt ve họ. Trần phu nhân nhìn nơi đang bốc cháy, hầu như hoàn toàn rơi vào trong sợ hãi, tay nắm chặt, móng tay đâm vào trong thịt cũng không cảm thấy gì hết. Cái nơi kia luôn như một cái gai đâm vào chính trong lòng, nơi vốn toàn mùi máu tanh tươi, giờ đang bị thiêu đốt, giống như huyết của người nọ bảy năm trước, đỏ thắm mà thê liệt, còn như có thể thấy được huyết đỏ tươi trên mặt đất làm kẻ khác sợ hãi.

“Y đã trở về, y đã trở về, tên ác ma kia đã trở về.” Lãi nhải, ý thức của Trần phu nhân đã mơ hồ.

“Phụ thân, mẫu thân, chuyện gì xảy ra?”

Đúng nhĩ tử của ta, nhĩ tử khả ái mà đáng thương của ta, bất năng nhượng tên ác ma kia tìm được hãn, phải nhanh giấu hãn đi. Trần phu nhân thần sắc khẩn trương hoảng hốt xung quanh tìm kiếm thân ảnh nhĩ tử của tha.

“A!” Thét chói tai, Trần phu nhân nhìn thấy nhĩ tử từ xa xa tiến đến, phía sau hãn là ai? Kẻ kia là ai? Về mặt đáng sợ, tâm không có hảo ý. Là y, tên ác ma kia, bất năng nhượng y tái thương tổn nhĩ tử của ta.

Cử động làm mọi người xung quanh đều hoảng sợ, Trần phu nhân nhảy lên trước, hầu cố sức đẩy ngã Niếp Nham đang đi phía sau Phiêu Thịnh, nắm chặt lấy Phiêu Thịnh cố gắng kéo hãn lùi về phía sau, chỉ vào Niếp Nham còn ngồi trên mặt đất chưa kịp hiểu ra mọi chuyện: “Là người, người là tên ác ma kia, người không được phép ở lại đây, người không gạt ta được đâu, người mau ly khai đây đi, ở đây không ai nhớ kỹ người hết, nơi đây không phải là nơi người dung thân. Mau rút về địa ngục đi!”

Cảm giác được bàn tay mẫu thân đang nắm chặt lấy tay chính hầu như muốn bóp nát, từ trên người mẫu thân truyền tới cảm giác sợ hãi, nhượng Phiêu Thịnh cảm thấy kinh ngạc, ôm lấy mẫu thân đang lên cơn, gọi: “Nương, chuyện gì xảy ra? Hãn là Niếp Nham, đúng Niếp Nham.”

“Đúng Niếp Nham.” Trầm tư, hỏa quang chiếu vào trên mặt Trần phu nhân như ẩn như hiện, biểu tình khủng hoảng, nhân thần cuồng loạn như muốn xuất huyết, làm Phiêu Thịnh có cảm giác không rét mà run. Trợn to mắt nhìn nhĩ tử trước mặt, Trần phu nhân thả lỏng, nở nụ cười, lại chợt như nhớ tới việc gì, nhìn Niếp Nham từ trên mặt đất đứng dậy.

“Hãn là Niếp Nham, Niếp Nham.” Nhẹ giọng nói, hỏa quang chiếu tới góc tối trên mặt Niếp Nham, Trần phu nhân mắt đột nhiên mở to, khuôn mặt ửng khúc, thét chói tai “Hãn không phải Niếp Nham, ta biết, hãn không phải Niếp Nham, hãn là Vô... Kinh.”

Thanh âm thê liệt trong không trung như hỏa diễm xuyên thấu bầu trời đêm, cái tên cấm kỵ suốt bảy năm cuối cùng cũng được thốt lên.

Tâm Phiêu Thịnh đột nhiên như bị một tia sét đánh trúng, một cảm giác đau nhức cường liệt xuất hiện trong lòng, trong cơn hoảng loạn chợt phảng phất như nghe thấy một thanh âm, một hình ảnh: “Đại thiếu gia, ta muốn gọi ngươi là Phiêu Thịnh, ta muốn ngươi gọi ta là Vô Kinh.” Ảnh tượng chỉ trong nháy mắt liền biến mất, không còn chút dấu vết.

Vô Kinh run rẩy tựa ở thân cây phía xa xa, nhìn lại, tượng phu đang ôm chặt lấy thê tử giải thích với Niếp gia. Vô Kinh bỗng cảm thấy muốn cười, cười vì cái tên từng cho rằng sẽ không bao giờ có ai nhắc tới nữa lại được thốt ra, cười vì hỏa diễm đang hừng hực thiêu đốt, cười vì huyết vẫn đang bị chôn dấu trong góc kia. Đại hỏa có thể thiêu đốt linh hồn du dương của ta, để tha có thể lên trời, ly khai nơi đáng sợ kia? Chỉ là, nụ cười trên mặt Vô Kinh so với khóc còn khó coi hơn.

25. Quyển 2 - Chương 24

Edit:kitkentt

Beta:kitkentt

Rốt cuộc đại hỏa cũng thiêu xong, chỉ để lại một vài xà gỗ cháy thành than cùng một đồng phế tích, người trong Trần phủ bận rộn thu thập tàn cục. Nhìn thấy phụ thân an ủi mẫu thân vẫn chưa tỉnh lại sau cơn hoảng hồn còn đang nghỉ ngơi, Phiêu Thịnh mang theo biểu tình nghi hoặc hỏi phụ thân:

“_Phụ thân, rốt cuộc nương có chuyện gì, vì sao lại như vậy. Nàng luôn miệng kêu ác ma, còn có cái tên kia, Võ Kinh.”

Vì sao, ta nghe nhắc đến tên này, tâm như bị đâm rất đau.

Tinh thần uể oải, không có chuẩn bị gì lại nghe nhi tử hỏi đến tên này, Trần lão gia xoa xoa mi tâm đang nhăn lại:

“_Không có gì, bất quá chỉ là tên một nô tài.”

“_Người hầu? Vì sao ta chưa từng nghe nói qua?”

“_Nga, vốn là một người hầu không đáng nhắc đến cùng bộ dáng Niếp Nham có ba phần tương tự, hẳn trước kia trộm tài vật bị đuổi ra khỏi Trần phủ, vốn là không đáng nhắc đến. Được rồi, nguyên nhân vụ cháy đã điều tra rõ chưa?”

“_Ta đã cho người đi thăm dò, hơn phân nửa là do khí trời hanh khô mà xảy ra.” Nhìn phụ thân vẻ mặt mệt mỏi rã rời, Phiêu Thịnh nhẹ giọng nói.

“_Vậy, phụ thân, người cũng nghỉ ngơi một chút đi, ta lui xuống trước.”

Trần lão gia nhắm mắt lại phát tay, Phiêu Thịnh chậm rãi lui ra rồi đóng cửa lại, ngoài cửa Hồng Ngọc còn đang đứng đợi.

“_Hồng Ngọc tỷ, vất vả cả đêm rồi người cũng lui xuống dưới nghỉ ngơi đi ở đây tạm thời không cần người.” Phiêu Thịnh sẵn sàng nói.

Mang theo thần tình cảm tạ, Hồng Ngọc tạ ơn xong liền xoay người trở về phòng.

“_Đúng rồi, Hồng Ngọc tỷ tỷ, người có biết một người tên là Võ Kinh không?” Phiêu Thịnh không hiểu sao bật hỏi.

Phiêu Thịnh phát hiện khi hắn nói ra tên Võ Kinh này, thân thể Hồng Ngọc run rẩy một chút, nửa ngày mới lo lắng mà nói:

“_Thiếu....gia, Hồng Ngọc chưa từng nhớ kĩ người này.” Từ đầu tới cuối, Hồng Ngọc chưa từng xoay người lại.

Nỗi băn khoăn trong lòng Phiêu Thịnh càng lúc càng lớn, Võ Kinh kia rốt cuộc là ai, lại làm cho mẫu thân điên cuồng mà căm hận, làm cho Hồng Ngọc phải giả vờ không nhớ, hẳn có đúng hay không thực sự chỉ là một người hầu trộm tài vật.

Thấp giọng nhớ rõ tên Võ Kinh này, Phiêu Thịnh chậm rãi tiêu sái bước đi. Vì sao tên này lại có cảm giác dị thường quen thuộc nhưng niệm trong miệng vẫn là xa lạ như vậy, Phiêu Thịnh trong lúc hoảng hốt phát hiện mình đã về tới Hiên Văn các. Vừa thấy Phiêu Thịnh trở về, Xuân Thanh đi lên phía trước nhỏ giọng nói:

“_Đại thiếu gia, cuối cùng người cũng đã trở về, nước đã chuẩn bị tốt, người nghỉ ngơi một chút đi.”

“_Ừ.”

Nhớ tới một đêm không ngủ, hiện tại đúng là rất uể oải, Phiêu Thịnh đi lên lầu nghỉ ngơi, đột nhiên nhớ tới cái gì liền xoay lại.

“_Xuân Thanh, người có biết một người tên là Võ Kinh không?”

Phiêu Thịnh không có phát hiện khi hắn nói ra tên này, A Nê này giờ vẫn cùng Xuân Thanh ở Hiên Văn các chờ hắn trở về đột nhiên chấn động, nắm chặt nắm tay. Tỉ mỉ suy nghĩ một hồi, Xuân Thanh lắc đầu:

“_Chưa từng nghe qua, là người ở trấn này sao, hay là người nơi khác?”

“_Nga, không có gì, các người cũng đi nghỉ ngơi đi. Đúng rồi, Niếp thiếu gia đâu.”

“_Ồ trong phòng.”

Phiêu Thịnh đẩy cửa phòng mình ra, nương theo ánh trăng phẳng phát thấy trên giường có một người đang nằm, nhẹ nhàng tiêu sái đến bên giường.

“_Thịnh ca ca, người về rồi.” Thanh âm nhuần mà vô lực, mang theo nhè nhẹ nước mắt khóc.

“_Người làm sao vậy?”

“_Trần bá mẫu có đúng hay không ghét ta.”

Thanh âm có chút nổi giận, mang đậm giọng mũi, Phiêu Thịnh cảm giác hiện tại Niếp Nham nhất định là hai mắt sưng đỏ, bộ dáng khiếp đảm liền nhẹ nhàng nở nụ cười, cầm lấy tay hắn ngồi ở bên giường.

“_Người không được đuổi ta đi, đêm nay ta muốn cùng nhau ngủ với người.” Tại ổ chăn phát ra thanh âm ngượng ngùng, mang theo nhàn nhạt bất an.

“_Được, bất quá không được thích ta như lần trước.”

Đẩy cửa sổ ra một nửa, ánh trăng ôn nhu chiếu vào bên trong phòng, một mảnh hôn ám mà kiều mị. Võ Kinh si ngốc đứng ở trên hành lang, xuyên qua ô cửa sổ, nương theo ánh trăng lạnh lùng nghe thấy những lời ôn nhu tế ngôn, nhìn thấy bóng người chậm rãi ngã xuống. Quay đầu nhìn hành lang, tường vi trong đình viện dưới ánh trăng tựa hồ rất hưởng thụ, theo gió nhè nhẹ thổi đưa đặc biệt nhẹ nhàng.

Nửa ngày Võ Kinh mới phản ứng lại, hắn đã ngủ, xoay người liền thấy cả kinh, ngay đầu hành lang có một người đang đứng, đôi mắt dài nhỏ trong suốt, nhãn thần như nhìn thấu suy nghĩ của mình, đôi môi hồng nhuận như máu gấc gao khép chặt, dáng người thon dài, quần áo thanh sam dưới ánh trăng lại thêm vẻ lo lắng làm hiện ra một cảm giác thanh tươi mà xinh đẹp.

“_Phiêu Hưng thiếu gia.” Có chút kinh ngạc khi hắn xuất hiện, Võ Kinh nhẹ giọng kêu lên.

“_Ta tới tìm ca ta, hắn ngủ rồi sao? Thanh âm được đề thấp.

“_Đã ngủ rồi.”

“_Vậy, ngày mai ta trở lại.”

Dừng lại một chút xem kĩ khuôn mặt bị che khuất của Võ Kinh dưới trăng, mơ hồ thấy rõ hơn khuôn mặt bị che đây, một đôi mắt đen mà sáng, nhãn thần kiên định lãnh tĩnh nhưng lộ ra nhàn nhạt tang thương cùng đau khổ khắc sâu, tấm lưng cố gắng đứng thẳng như tất cả gánh nặng đè xuống cũng sẽ không suy sụp.

“_Ta cảm giác người có điểm quen mắt.” Phiêu Hưng thốt ra, một cảm giác xa lạ mà quen thuộc, tại đây, dưới ánh trăng đột nhiên dấy lên trong lòng. Khoé miệng khẽ nhếch, miệng cười nhưng khoé mắt không cười.

Võ Kinh lạnh lùng, nhàn nhạt nói rằng:

“_Có lẽ bởi vì bộ dáng của ta cùng Niếp thiếu gia có vài phần tương tự đi, Trần thiếu gia đã từng nói qua. Nếu Phiêu Hưng thiếu gia không còn việc gì nữa, A Nê xin phép cáo lui trước.”

Khẽ nhíu mày, Phiêu Hưng không nói gì, Võ Kinh xoay người đẩy cửa phòng mình ra.

“_Đúng, Niếp Nham có vài phần giống người.” Đó là thanh âm mà Võ Kinh nghe được sau cùng trước lúc đóng cửa.

Nằm ở trên giường Võ Kinh không thể nhắm mắt, khi nhắm lại phảng phất những hình ảnh khiến người ta giáo nhân tâm phẫn (giáo: vận xoắn) liên tục chớp động trong đầu. Lần đầu tiên Võ Kinh hoài nghi chính mình, hay là ta mới chính là thể thân của Niếp Nham, thể thân như hân chưa từng ở bên Phiêu Thịnh ngày nào, có thể ta đúng thật là một quỷ hồn. Một đêm này, Võ Kinh cũng không nhắm mắt lại ngủ.

Đứng ở đình viện nhìn nữ tử cách đó không xa đi vào đại thính (khách phòng), Võ Kinh thần sắc có một tia trốn tránh. Tiểu thư, nàng vẫn mỹ lệ mà ôn nhu như ngày xưa, Võ Kinh nhớ tới lần đầu tiên kinh tâm gặp nàng. Nữ nhân có đôi mắt sáng thu thủy, hạo xỉ tự bối (răng trắng như vỏ sò), thân vận tơ lụa đậm nhạt phần lam, sắc mai hoa văn, mái tóc đen chỉ cài một chiếc ngọc trâm xanh biếc đặc biệt làm thanh tỉnh động nhân, trong tay nắm theo bàn tay trắng ngần của một nữ hài sáu bảy tuổi, phía sau đi theo mấy gia phó, phong tư dao động, tiêu sái tiến vào đại thính, nhìn thấy người nhà đang ngồi trong sảnh đợi nàng, vành mắt nhiệt lệ trào ra mà kêu:

“_Phụ thân! Mẫu thân! Đại đệ, nhị đệ!”

“_Đến, Y Y, để nương nhìn, đã hai năm không gặp mặt, đúng rồi, con rể đâu?” Lôi kéo tay nữ nhi sủng ái của mình, Trần phu nhân nhìn một chút phía cửa ra vào rồi dò hỏi.

“_Vốn là theo ta cùng nhau đến thế nhưng hàng hoá phía nam xảy ra chút chuyện đành phải vội vàng chạy đến xử lí.”

Má phấn cuối xuống, Phiêu Y nhẹ giọng nói:

“_Ngọc Nhi, mau tới bái kiến ông ngoại, bà ngoại.”

“_Ông ngoại, bà ngoại, Ngọc Nhi thỉnh an người.” Tiểu cô nương mềm mại đi tới trước mặt Trần lão gia cùng Trần phu nhân cúi đầu hai cái.

“_Mau đứng lên, cháu ngoại của ta.” Trần phu nhân yêu thương mà kêu, nhìn người quỳ trên đất vẽ mặt trẻ con mà kính trọng, nghiêm túc, một đôi mắt hắc bạch phân minh tràn ngập ánh sáng trẻ thơ, vừa yêu vừa xót. Kéo tiểu cô nương đứng dậy, Trần phu nhân ôn nhu nói:

“_Xem nàng thật là xinh đẹp (nguyên văn là: tươi ngon mọng nước >_<), y=” y,=” thật=“” là=“” giống=“”>

Nữ hài tử mắt sáng rực lên, cảm giác đôi mắt to kia như ngập nước, nũng nịu nói:

“_Bà ngoại, ta lớn lên cũng sẽ giống nương cùng bà ngoại đẹp như nhau sao?”

Một lời nói ra, tất cả mọi người vui vẻ. Trần phu nhân càng ôm không buông tay khiến cho Trần lão gia một bên xuy mũi, trừng mắt phản đối.

“_Cha, nương, các người đều lớn tuổi rồi còn không kêu bọn đệ đệ nhanh cho các người ôm cháu nội.” Nhìn nhị lão trước mặt, Phiêu Y vui đùa mà nói.

“_Hừ, muốn bọn hân để cho ta ôm cháu nội còn không biết phải đợi tới khi nào.” Đúng là vừa oán vừa giận, Trần phu nhân nhẹ giọng nói.

“_Ngọc Nhi, gọi thúc thúc.” Phiêu Hưng vừa đi vào cũng liền tham gia vào hội.

“_Thịnh đệ, để ta nhìn người xem, sắp mười năm rồi a.” Bên này, Phiêu Y đã cầm tay Phiêu Thịnh, con mắt dịu dàng, ướm át mà tỉ mỉ nhìn:

“_Người cao hơn rồi, cũng trưởng thành hơn, càng giống một nam nhân. Nhớ năm trước...” Đột nhiên dừng nói, Phiêu Y nhìn về phía Niếp Nham đằng sau Phiêu Thịnh mà gốc cây người, sắc mặt có chút trắng.

Phiêu Thịnh cảm giác được tỷ tỷ biểu tình cùng nhân thần kì quái, theo đường nhìn nhìn lại lại phát hiện tỷ tỷ đang lườm Niếp Nham, đôi tay đang nắm trở nên băng lãnh. Một lát sau Phiêu Y khôi phục bình thường nhìn Phiêu Thịnh biểu tình nghi hoặc, đành phải cứng ngắt mà cười cười:

“_Thịnh đệ, vị này là?”

“_A! Ta quên giới thiệu. Tỷ tỷ, đây là huynh đệ kết nghĩa của ta, Niếp Nham. Niếp Nham, vị này chính là tỷ tỷ của ta.”

“_Tỷ tỷ,hảo.” Nỗ lực bỏ qua vừa rồi Phiêu Y kinh ngạc nhìn mình, không, phải là biểu tình kinh hãi mới đúng, Niếp Nham xuất ra bộ dáng tươi cười đáng yêu nhất. Khuôn mặt tươi cười hiện tại làm Phiêu Y tâm trấn tĩnh lại,sắc mặt tốt hơn nhiều, nói:

“_Người là nghĩa đệ khả ái, rất tốt để chơi mà đệ đệ ta hay thường nhắc đến trong thư!?”

“_Cái gì khả ái, rất tốt để chơi?!” Cái miệng cong lên, Niếp Nham nghiêng đầu liếc mắt trừng Phiêu Thịnh.

Lúc này Phiêu Thịnh đã không còn chú ý tới bọn họ nói chuyện, biểu tình tỷ tỷ vừa mới bắt đầu thấy Niếp Nham cùng mẫu thân lúc đầu thấy Niếp Nham đều giống nhau, lẽ nào cái người kêu Vô Kinh kia bộ dáng thật sự cùng Niếp Nham rất giống nhau? Nhưng vì sao biểu tình của bọn họ không chỉ có kinh ngạc, còn mang theo chút sợ hãi, người hầu kia lúc trước rốt cuộc đã trộm cái gì?

“_Thịnh đệ!”

“_A...” Phiêu Thịnh theo phản xạ trả lời.

“_Người đang suy nghĩ cái gì?” Phiêu Y nhẹ giọng hỏi.

“_Ta đang suy nghĩ...” Phiêu Thịnh lúc này mới phản ứng lại, nhìn hai người trước mặt hần, cười cười.

“_Ta đang suy nghĩ biểu tình vừa nãy của tỷ tỷ khi thấy Nham đệ cùng biểu tình của mẫu thân lúc đầu thấy Nham đệ đều giống nhau, Nham đệ bộ dáng thật sự giống người hầu kêu Vô Kinh kia lắm sao?”

Lời vừa nói ra, trong sảnh một mảng yên lặng.

26. Quyển 2 - Chương 25

Edit:kitkentt

Beta:kitkentt

Phiêu Thịnh nhìn toàn gia trước mặt mang theo biểu tình kinh ngạc mà trừng mắt không biết làm sao, chỉ có Niếp Nham nghe xong phi thường kì quái, hăng hái ngừng cao đầu hỏi:

“_Húc ca ca,trong nhà người có người bộ dáng giống ta sao, ở nơi nào, ta sao lại không thấy, Vô...Kinh, này không phải ngày hôm qua...”

“_Nham nhi, im miệng.” Phát hiện Trần quý phủ vì tên người này mà sắc mặt đại biến, bầu không khí rất là kì quái. Niếp lão gia nhanh chóng ngăn Niếp Nham đang thao thao bất tuyệt nói.

Niếp Nham rất uỷ khuất nhìn vẻ mặt nghiêm túc của phụ thân, lại nhìn đến Phiêu Thịnh không một chút để ý đến mình mà chỉ chăm chú vào phụ mẫu của hần, trong lòng vừa tức vừa giận, xấu hổ mà quay đầu chạy ra khỏi khách phòng. Niếp lão gia nhìn nhi tử không hiểu chuyện mà lắc lắc đầu, cảm thấy trong lúc này có ngoại nhân ở đây bất tiện liền tìm một lý do rời đi.

“_Là ai nói cho người biết?” Nhìn nhi tử, Trần phu nhân mở miệng hỏi, thanh âm run rẩy mà suy yếu, sắc mặt trắng bệch.

“_Vì sao cả nhà nghe đến tên này đều phản ứng lớn như vậy?” Nhìn phụ mẫu, tỷ tỷ, còn có Tăng quản gia đứng bên cạnh, Xá di (di:chị em gái của vợ,mẹ), Hồng Ngọc, tất cả mọi người đều phản ứng mạnh như vậy, Phiêu Thịnh trong lòng vừa hoài nghi vừa kinh ngạc.

“_Ta hỏi người từ đâu biết được hần cùng Niếp Nham bộ dáng giống nhau?” Trần phu nhân thanh âm đột nhiên the thé vút lên, toàn bộ bộ dáng thanh tao, lịch sự ngày thường đều biến mất, mà người bên cạnh bị cái tên Phiêu Thịnh nói ra cùng Trần phu nhân phản ứng cũng đều là kinh hách, ngây người. Trần lão gia vội vã nắm tay Trần phu nhân, nhẹ giọng nói:

“_Là ta nói, đừng vì một người hầu trong quá khứ mà kích động.”

Nghe xong Trần lão gia nói, Trần phu nhân như trút được gánh nặng, thân thể căng thẳng liền thả lỏng nhìn nhi tử trước mặt biểu tình hoài nghi, Trần phu nhân miễn cưỡng trưng ra biểu tình ung dung, thoải mái nhưng vẫn mất tự nhiên mà giải thích:

“_Nương quả thật là kinh ngạc, người hẳn là phải không biết người này, dù sao hẳn chỉ ở quý phủ làm ba năm nhưng phạm vào sai sự mà bị trục xuất khỏi Trần phủ, ta cũng không muốn lại có người nhắc đến tên này.”

“_Thật vậy?”

“_Ai, ta ngày hôm nay trở về, đừng vì một người hầu đã bị đuổi đi mà làm hỏng không khí của cả nhà. Xá nhị dì, lâu rồi không gặp, người vẫn có tinh thần như vậy a, đúng rồi, Thanh tẩu làm cái gì ngon để ăn đi, lâu rồi không được ăn món ăn tẩu nấu, thực là nhớ.” Trần ra dáng tươi cười, Phiêu Y nhẹ nhàng cất tiếng nói.

“_Nương, ta còn nhớ rõ người từng nói qua sẽ cấp Ngọc Nhi lễ vật. Đại đệ, người còn chưa nói cho ta nghe người mấy năm qua đã làm gì.”

Bầu không khí căng thẳng thoáng giảm bớt, Trần phu nhân đứng lên lôi kéo tay Ngọc Nhi ôn nhu nói:

“_Cháu ngoan, bồi bà ngoại lão bà này đi một chút.”

Ngọc Nhi mắt len lén nhìn Phiêu Y, thấy nương mình nhẹ nhàng gạt đầu lúc này mới ngẩng đầu lên, trẻ con nói:

“_Bà ngoại, Ngọc Nhi thích nhất là hoa sen.”

“_Hảo, hảo, chúng ta đi ngắm hoa sen. Phiêu Y, tam tỷ đệ các người cũng thật lâu rồi không gặp mặt, hảo hảo tâm sự đi.” Lôi kéo bàn tay non nớt mềm mại, Trần phu nhân thoả mãn nở nụ cười.

“_Ông ngoại.” Nhìn Trần lão gia này giờ vẫn ngồi trên ghế như cũ, Ngọc Nhi làm nũng kêu, tay kia không ngừng vung vẩy. Nhìn tôn nữ (cháu gái), mắt Trần lão gia cười thành một đường.

“_Vẫn là Ngọc Nhi ngoan còn nhớ đến ông ngoại. Đi, ngày hôm nay ông ngoại cùng Ngọc Nhi đi thả hà đăng (thả đèn trên sông).”

Hai lão một tiểu cứ như vậy lôi kéo tay nhau đi, Hồng Ngọc cũng đi theo.

“_Tằng quần gia, Xá nhị dì, nhị lão hai người chịu khổ nhiều rồi, giờ không có việc gì, các người lui xuống phía dưới đi.” Phiêu Thịnh thấp giọng nói.

Trong phòng chỉ còn lại tỷ đệ ba người lúc này mới bắt đầu nói chuyện phiếm, nhưng từ đầu đến cuối, mỗi lần Phiêu Thịnh hỏi rõ về cái tên Võ Kinh này, Phiêu Y luôn luôn rất tự nhiên đổi trọng tâm câu chuyện, chỉ cấp cho Phiêu Thịnh một lý do rất đơn giản, Võ Kinh người này chỉ làm ở Trần phủ ba năm, chín năm trước đã phạm vào sai sự mà bị đuổi khỏi Trần phủ, còn mẫu thân vì chuyện này mà rất thương tâm, không nghĩ tới người vẫn luôn được trọng dụng này cứ nhiên lại tâm hoài bất quỷ (lòng mang tâm tư bất chính, ác ý), đáng lý không nên nhắc đến người này trước mặt mẫu thân.

“_Tiểu thư, đại thiếu gia, nhị thiếu gia, buổi trưa đã chuẩn bị xong, thỉnh đến bàng thính (phòng ăn).” Đứng ở ngoài cửa đại thính, người hầu cung kính nói. Lúc này mọi người mới phản ứng lại, bất tri bất giác hàn huyền đã hai canh giờ.

Nhẹ nhàng kéo ống tay áo tỷ tỷ, thừa dịp Phiêu Thịnh không chú ý, Phiêu Hưng thấp giọng hỏi:

“_Cái người tên Võ Kinh kia thật sự bộ dáng rất giống Niếp Nham sao?”

Trước kia Phiêu Hưng cũng chỉ gặp qua Võ Kinh ba lần, tướng mạo của Võ Kinh chỉ còn là cảm giác rất mơ hồ. Không có trả lời câu hỏi của đệ đệ, Phiêu Y đứng ở bóng lưng Phiêu Thịnh, trong mắt mang theo nhân nhật thương cảm. Thảm kịch đêm năm đó, rốt cuộc có ý nghĩa gì với Trần phủ.

Võ Kinh cầm gói thuốc bắc mới mua khắp khiêng đi vào cửa hông của Trần phủ lại phát hiện Phiêu Thịnh đang khắp nơi nhìn quanh, thấy vậy liền chính mình đi tới.

“_Trần thiếu gia.”

“_Vô Kinh, người có nhìn thấy Niếp Nham không?” Biểu tình có điểm lo lắng, Phiêu Thịnh hỏi.

Vô Kinh nghi hoặc lắc đầu:

“_Ngày hôm nay lần cuối cùng nhìn thấy y là lúc từ trong đại sảnh chạy ra.”

“_Đúng, đúng, ta là hỏi người có thấy y chạy đi đâu không? Lúc ăn cơm cũng không thấy y đâu.”

“_Không, không có chú ý.” Vô Kinh lắc đầu nói.

“_Nga.” Biểu tình thất vọng.

“_Được rồi, A Nê, người đến bằng thính nhắn một câu, không cần chờ chúng ta,ta đến nơi khác tìm người,thật không biết y chạy đi đâu nữa.”

“_Đã biết, Trần thiếu gia.”

Gật đầu một cái, Vô Kinh trước khi đi đột nhiên nhớ tới cái gì nên quay đầu nhìn Phiêu Thịnh:

“_Đúng rồi, ta lúc đó thấy Niếp thiếu gia hình như là hướng đại môn chạy đi, chắc là A Phúc thủ vệ biết.”

Nhìn Phiêu Thịnh mình vừa mới nói xong đã liền vội vã chạy đi, Vô Kinh đứng tại chỗ nhìn bóng lưng hắn, nghe tiếng cước bộ, nghĩ...hiện tại ta rất cuộc vẫn là thương hắn hay hận hắn.

Đứng ở trên đường cái, màn đêm đã dần buông xuống, Phiêu Thịnh bốn phía nhìn quanh tìm kiếm thân ảnh Niếp Nham, từ trưa đến giờ cũng không thấy Niếp Nham, tìm kiếm trong phủ mới phát hiện Niếp Nham sớm chạy ra khỏi phủ.

“_Đại thiếu gia, mới vừa rồi ta chỉ biết là Niếp thiếu gia chạy về hướng này, còn đi nơi nào thì không biết.” Đứng ở phía sau Phiêu Thịnh, A Phúc nói.

“_Được rồi, A Phúc, người trở về kêu vài người đi tìm.”

Nếu như là người khác chạy đi, làm như vậy sẽ không cần thiết, thế nhưng chạy đi chính là Niếp Nham, Phiêu Thịnh nhìn không được có chút lo lắng, không nói đến Niếp Nham bình thường ngay cả con đường đối với y quen thuộc cũng có thể lạc chứ đừng nói đến nơi đây, tất cả con đường y đều không quen, hơn nữa trời đã dần tối đen, người trên đường sớm đã tiêu thất,chỉ còn lại vài người đang thu dọn sạp bán chuẩn bị về nhà.

Công phu không phụ lòng người, ngay lúc Phiêu Thịnh tìm cả một ngày trời hầu như thất vọng mà hồi phủ lại đột nhiên nghe được ở lối rẽ bên trái truyền ra thanh âm của Niếp Nham. Vội vàng đến gần, nhìn thấy bốn người trang hán đang vây quanh y.

“_Hừ, tử tiểu tử, ngày hôm nay cuối cùng cũng bị đại gia ta bắt được.” Người nói chính là một công tử đứng bên cạnh, mắt lạnh nhìn Niếp Nham. Nói là công tử bởi vì hắn một thân cẩm y tơ lụa, mắt hung hăng, gò má lồi ra, một thân dữ tợn so với đám người đang vây quanh Niếp Nham còn thô lỗ hơn đến không chịu nổi.

“_Thực sự là thiên đại a, ai kia rõ ràng là trư nhưng lại mặt y phục giả dạng làm người. Cũng không ngần ngại xem vài ngày trước mới vừa bị đánh cho trở về nguyên hình.” Bạch nhãn (ý là nhìn nửa con mắt,khinh bỉ) đảo quanh,Niếp Nham nhìn người trước mặt chẳng đáng để vào mắt.

“_Mẹ nó, ngày hôm nay ta không đem người đánh chết, báo thù lần trước cùng lần này, ta sẽ không họ Điền.” Mặt đỏ lên,ông tay áo hướng về phía trước tung một quyền, mắt lồi ra, Điền Bán hướng về phía trước vùng tay lên.

“_Đánh tiểu tử này cho ta, ngày hôm nay ta không tin hắn chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta.”

“_Chỉ là người không tin thôi.” Trong góc đột nhiên truyền ra lời nói lạnh lùng, nặng nề, một nam nhân bước ra.

“_Húc ca ca.” Niếp Nham kêu to nhìn người xuất hiện trước mặt, đúng là Phiêu Thịnh.

“_Mẹ nó, lại là người?” Nhìn rõ là Phiêu Thịnh, họ Điền mưu đồ sát nhân nửa đường bị chặn rất là khó chịu. Hai bên trái phải biết thân phận của Phiêu Thịnh, len lén ghé vào bên tai nói nhỏ ra hiệu, lặng lẽ rút lui.

“_Tốt, ngày hôm nay thật sự là một ngày lành, không thấy được đệ đệ người, nhưng lại được người tự tìm đến tận cửa.” Cẩn rằng, họ Điền thăm nhớ tới cổ sự mấy ngày trước.

“_Đừng tưởng rằng Trần gia có cái gì đặc biệt hơn người, gặp phải ta cũng chỉ có một chữ, đánh.” Vừa cắp cho đám tay chân nhân thần, chính mình lại lui về phía sau nửa bước.

“_Thiếu gia, đánh ai?” Nhìn nhân thần Điền Bân, đám tay sai ngu ngốc hỏi lại.

“_Trư, cả hai đều đánh.” Có chút thẹn quá hoá giận, Điền Bân tức giận mắng.

Chỉ trong chớp mắt, Điền Bân mặt xám như tro nhìn đám thủ hạ nằm la liệt trên mặt đất kêu rên, lấp bấp kêu:

“_Hôm nay, phóng....phóng...phóng người. Người....người...đừng chạy...ta một hồi....tái gọi người.....đến.”

Vội vàng lui về phía sau nhìn Phiêu Thịnh, tròng lớn con mắt gần như muốn tè ra quần, dùng cả tay lẫn chân mà chạy đi. Cười hì hì nhìn thoáng qua Phiêu Thịnh, Niếp Nham vỗ vỗ bụi đất trên tay, ngẩng nhìn bọn người đang nằm sấp trên đất, trên cái mông của bọn họ đập xuống một cước.

“_Uy, các người còn chưa cút đi, nằm trên mặt đất nghỉ ngơi, lẽ nào còn muốn tái đánh một trận?”

Lời vừa nói ra, người trên đất hầu như vừa té vừa đứng lên, chật vật mà chạy.

“_Người như thế nào lại gặp phải đám người này? Nếu ta không thấy được, xem người hôm nay làm sao thoát thân.”

Nhíu nhú mày, Phiêu Thịnh mắt nhìn Niếp Nham, tuy rằng Phiêu Thịnh chỉ biết một chút võ công nhưng đối phó với đám ô hợp này vẫn là dư dả. Thề lưỡi, Niếp Nham lắc đầu.

“_Tại người không để ý đến ta, kết quả chạy đi đến đường cũng tìm không được, đành phải vào tiểu điểm bên cạnh ngồi xuống, vừa mới ăn một chút, ai biết lại gặp phải đám người nhắm vào ta mà đến, làm ta nghĩ muốn chạy cũng chạy không được. Thật hận chính là tên chủ quán mặt chỉ biết cười nói, các vị moi việc từ từ thương lượng, nên nhường một bước, nhường một bước. Hừ, ta đoán trong lòng hân nghĩ nhường bước là hay nhất, ra khỏi quán rồi khi đó dù có khóc lóc, bị đâm hay hạ độc đều có thể. Phàm là chuyện không liên quan đến hân, hân đều mặc kệ đi.”

Nhìn khuôn mặt đầy vẻ uỷ khuất cùng bi phẫn kia, Phiêu Thịnh dở khóc dở cười, chỉ thở dài một tiếng.

“_Người coi như trời sinh thích rước lấy tai họa a, đi thôi, xem ra người cũng chưa có ăn cơm.”

“_Ta muốn khảo áp thập hương (khảo:vịt, áp:nướng) của Điền lâu nổi tiếng.” Niếp Nham nhân tình sáng lên, la hét.

“_Buổi trưa ngày hôm nay ta cũng chưa ăn gì.”

“_Đi thôi.” Phiêu Thịnh nhàn nhạt cười.

27. Quyển 2 - Chương 26

Edit:kitkentu

Beta:kitkentu

Cơm no rượu say, nương theo ánh trăng, Phiêu Thịnh cùng Niếp Nham tung tăng trở về phủ. Vừa sải bước vào đại môn liền thấy Tăng quản gia sắc mặt tái nhợt đi tới.

“_Đại thiếu gia, cuối cùng cũng đã trở về, cửa hiệu tơ lụa đã xảy ra chuyện.”

“_Chuyện gì?” Thanh âm trầm xuống, Phiêu Thịnh hỏi.

“_Tiệm tơ lụa mấy canh giờ trước xảy ra hỏa hoạn.”

“_Người vì sao không báo sớm!? Chuẩn bị xe!”

Tâm cả kinh, Phiêu Thịnh xoay người xuất môn, tiệm tơ lụa cách Trần phủ không xa lắm, đi bộ thì mất nửa ngày, đi xe chỉ cần một canh giờ là tới.

“_Lão gia đã đến đó. Vốn định gọi đại thiếu gia, ai ngờ tìm khắp nơi không thấy.”

“_Cụ thể thời gian xảy ra hoả hoạn là lúc nào, đã tìm ra nguyên nhân chưa?” Vừa toạ trên xe ngựa, Phiêu Thịnh hỏi.

“_Khoảng hai canh giờ trước, đợi đến khi khoả kế (còn có nghĩa là tiểu nhị, ý là người làm trong tiệm) trong điểm đến báo lại thì đại thiếu gia đã đi ra ngoài tìm Niếp thiếu gia rồi.”

Tầng quản gia theo Phiêu Thịnh ngồi trên xe, Niếp Nham cũng leo lên theo.

“_Nham đệ, người một mình trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Phiêu Thịnh nói.

Tìm được một vị trí thoải mái ngồi xuống, Niếp Nham lúc này mới ngẩng đầu.

“_Không, chuyện của đại ca cũng là chuyện của ta.”

“_Không phải buổi trưa hôm nay dùng xong cơm trưa, ta đến đây tất cả đều phi thường tốt sao?”

“_Đúng vậy, theo như người hồi báo thì cả ngày hôm nay sinh ý đều rất tốt, chính là vào lúc đóng cửa tiệm lại có một đám người đến đứng mua vải, kì thực chỉ lựa tới lựa lui, chỉ đông chỉ tây, đợi đến khi khoả kế phát hiện thì hậu viện của tiệm đã sớm khởi hoả, thiêu cháy tất cả a.”

“_Người đốt lửa là ai?”

“_Hồi bẩm thiếu gia, hình như là thiếu gia Điền gia ở trấn đông.”

“_Điền gia.”

Phiêu Thịnh cùng Niếp Nham liếc mắt nhìn nhau.

“_Cái tên Điền gia đó lai lịch như thế nào?”

“_Tiền gia nhị bối của hần trước kia cũng xem như là vọng tộc, cũng giống như Trần gia lấy việc bán vải vóc làm sinh ý, thế nhưng đến đời của hần ăn chơi phiêu đổ, nhà này liền lụn bại, tiệm tơ lụa nhà hần hai năm trước cũng được nhị gia mua lại, hiện tại hần chỉ sống nhờ vào sản nghiệp của tổ tiên để lại rồi chờ chết mà thôi.” Tầng quản gia thuyết.

“_Nga, có đúng hay không bộ dáng rất béo, vẻ mặt dữ tợn.” Niếp Nham hỏi.

“_Đúng vậy, Niếp thiếu gia, chính là người tám ngày trước chọc giận Niếp thiếu gia trên phố, ba ngày trước bị nhị thiếu gia đánh thành đầu heo.” Tầng quản gia diện vô biểu tình nói.

Niếp Nham trợn mắt, dãn mặt ra.

“_Người thế nào lại rõ ràng như thế?”

“_A~trong trấn này cơ bản không có chuyện gì mà Tầng quản gia không rõ ràng.” Phiêu Thịnh nhẹ giọng cười cười.

“_Cũng có.” Tầng quản gia biểu tình bình tĩnh mà nói.

“_Là cái gì?” Niếp Nham hiếu kì hỏi.

“_Vì sao ngày hôm nay hương vị khảo áp thấp hương của Điền lâu lại thiếu hương vị?”

“_A, người thế nào biết?”

“_Vị đạo trên người đại thiếu gia cùng Niếp thiếu gia còn thiếu.”

Lặng ngắt~(vâng,thêm một cơn gió lạnh cùng đàn quạ bay qua sẽ càng hợp hơn a)

“_Trận hoả hoạn này có đúng hay không tên Điền gia làm?” Niếp Nham đột nhiên nhỏ giọng hỏi.

“_Đại thiếu gia, ta đã phái người đi thăm dò rồi, hoả kế của tiệm vải còn nói qua trước đó thấy Điền Bân mang theo ba người hầu tiến đến vùng tay múa chân, sau lại thấy một người hầu khác tiến đến tại bên tai Điền Bân nói gì đó, Điền Bân sắc mặt khẽ biến rồi ra khỏi cửa tiệm, kết quả vừa rồi đi, hoả kế đã nghĩ thấy mùi lửa cháy, sau đó mới phát hiện ra hậu viện đã sớm cháy, Điền gia có đúng hay không mượn cơ hội trả thù.” Tầng quản gia nói, mà Phiêu Thịnh đã rơi vào trầm tư.

“_Thiếu gia, đã tới tiệm tơ lụa rồi.” Vén màn xe lên, Tầng quản gia nhảy xuống xe.

Phiêu Thịnh theo xuống xe, hậu viện của tiệm vải hầu như bị cháy sạch, hoàn hảo chính là không có lan đến các phòng ở hai bên trái phải. Thấy Phiêu Thịnh đến, quản sự cầm theo đèn lồng tiến lên phía trước.

“_Đại thiếu gia.”

“_Lão gia đâu?”

“_Vừa mới rời khỏi.”

“_Tình huống hiện tại ra sao?”

Phiêu Thịnh đi vào, một đồng hồ ồn, tràn ngập mùi khói trong đêm.

“_Hồi đại thiếu gia, tuy nói là phát hiện kịp thời nhưng không có cách nào lập tức khống chế được hoả, vài gian phòng của người làm cùng phòng chất vải trong hậu viện đều bị thiêu huỷ, còn lan đến tiệm tạp hoá của Lưu gia cùng trà điểm của Lý gia hai bên trái phải nhưng không đến nỗi.” Đi theo phía sau Phiêu Thịnh, quản sự tiệm vải sợ hãi nói.

“_Ta tự mình đến xin lỗi, tổn thất của hai nhà này nhất định phải hảo hảo bồi thường.”

Ngoại trừ phía trước điểm còn có khả năng nhìn ra một chút, còn phía sau cơ bản đã cháy sạch không còn gì.

“_Cẩn thận tính toán xem lần này tổn thất bao nhiêu, ngày mai báo cho ta biết.”

Ly khai cửa tiệm, Phiêu Thịnh thấp giọng hỏi, xoay người nhìn Tầng quản gia:

“_Theo ta đến Lưu gia cùng Lý gia một chút.”

Dẫn dắt đến nửa đêm đoàn người Phiêu Thịnh mới trở về phủ, vào đến Hiên Văn các.

“_Xin lỗi, đều do ta khắp nơi gây rối mới gặp phải chuyện này.” Niếp Nham tự oán trách mình, vẻ mặt xấu hổ.

“_Không thể trách người, lại nói, chuyện này rốt cuộc là ai làm còn chưa điều tra rõ ràng.” Nhìn Niếp Nham, Phiêu Thịnh cười cười nói.

“_Nhanh trở về phòng tắm rửa đi, hiện tại hai chúng ta cả người đầy hân vị (mùi mồ hôi) còn thêm cả yên vị (mùi khói) nữa.”

“_Hi hi, còn có nam nhân vị.”

Niếp Nham meo meo cười mà bỏ thêm một câu, sắc mặt trở nên thâm trầm:

“_Ta đến Trần phủ mới chỉ vài ngày liền gặp phải hai lần hoả hoạn, ta là....”

“_Đừng suy nghĩ lung tung, trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Cắt đứt lời Niếp Nham nói, Phiêu Thịnh lắc đầu.

Niếp Nham muốn nói lại thôi, cẩn thận mỗi bước đi tiêu sái vào phòng.

“_A Nê!”

“_Trần thiếu gia.” Vô Kinh vẫn đứng ở bên cạnh đi lên phía trước.

“_Người cũng đi nghỉ ngơi đi, không có chuyện gì nữa.”

“_Vâng, đúng rồi, Trần thiếu gia, trong phòng có chút bánh ngọt còn có trà lạnh thanh nhiệt nữa.”

Xoay người trở về phòng, Võ Kinh đột nhiên quay đầu lại nhìn Phiêu Thịnh có điểm mệt mỏi rõ ràng, hoài nghi một chút mới hỏi:

“_Trần thiếu gia, tiệm vải tổn thất cũng không quá lớn đi.”

Nhu nhu mi tâm, Phiêu Thịnh lắc đầu:

“_Phòng chừng không phải quá lớn, bất quá ngày mai mới rõ ràng được.”

Ngày hôm nay ánh trăng vẫn đẹp như xưa, Võ Kinh nhìn ra ngoài cửa sổ âm thầm cười nhạo, con người thật sự dễ dàng tập thành thói quen, hiện tại nhìn bọn họ, ta phải phát cảm giác thực sự trở thành một người ngoài, cùng bọn họ không còn quan hệ gì, bình tĩnh mà lãnh đạm, nhưng ta cũng tự mình cảm giác được tại chỗ sâu trong vũng nước đọng này đang có một cổ liệt viêm (ngọn lửa) bắt đầu bùng phát, mãi kêu gào một từ: không cam lòng.

“_Đại thiếu gia, đây ta tổn thất của tiệm vải mà ngày hôm qua cùng hôm nay ta tính ra.”

Quản sự tiệm vải đứng ở trong phòng khách Hiên Văn các đưa lên sổ sách. Chỉ nhìn qua vài lần Phiêu Thịnh đã đem sổ sách ném qua một bên.

“_Người nói đại khái chỉ có vậy thôi?”

“_Đúng vậy đại thiếu gia, lần này tiệm vải tổn thất liền có trứ đoạn (vải thun) một trăm năm mươi hai thất (xấp), chức cẩm đoạn (gấm) hai trăm thất, song trứ (hồng biết) một trăm bảy mươi tám thất. Kỳ thật những cái này cũng không trọng yếu, quan trọng là....Đặt ở trong điểm có năm mươi thất nhưng quyền (vải nhung) cùng bốn mươi thất chức cẩm, đây là của người ta đặt riêng, đã giao tiền đặt cọc rồi.”

“_Đến các chi nhánh khác điều hàng đến đây đi.”

“_Không được, không được. Đại thiếu gia, toàn bộ hàng này là khách hàng đặt một năm trước, dựa theo yêu cầu của họ mà tìm về loại tơ tằm thượng hạng để làm ra, nhưng quyền cẩm kia là song sắc hoa văn, những vòng tròn điểm rải rác kết hợp tạo thành hai lớp hoa một sáng một tối, một chính một phụ. Còn bốn mươi xấp gấm kia được dệt rất cầu kì, bốn sợi đang vào nhau, hai sợi nổi lên làm hoa văn. Lại dùng kĩ thuật mài bằng màu chu sa tạo nên những khối cầu rất tinh tế, sau đó mới đắp lên vải. Thời gian để hoàn thành hai mặt hàng này từ đầu đến cuối đã phải mất đến bảy tháng a.” (vâng chỉ một đoạn ngắn này thôi mà ta đã mất cả một buổi chiều để edit nó đấy, hỏi khắp nơi mới ra được đoạn edit khá ổn này bởi vậy đừng thắc mắc vì sao nó lâu nhé, có điều edit xong ta vẫn ứ hiểu vải này may kiểu gì, hân~)

“_Có nơi nào khác có mặt hàng tương tự như vậy hay không?” Phiêu Thịnh hỏi.

“_Theo như ta thấy, các cửa tiệm phổ thông bình thường sẽ không dám tiếp nhận đơn đặt làm loại hàng này, hơn nữa loại hàng này cực kì sang quý, có cũng sẽ không nhiều, trong thời gian ngắn không có khả năng tìm được cái khác.”

“_Còn bao lâu nữa khách đến nhận hàng?”

“_Còn có một tháng.”

“_Được, người lập tức phái người tìm kiếm chung quanh, chỉ cần có liên không cần quan tâm đến giá cả mà mua về, lát nữa ta viết phong thư, nhanh chóng truyền đến chỗ nhị gia, việc này không nên cùng phụ mẫu ta đề cập đến, chỉ cần nói hơi có tổn thất là được rồi.”

“_Đừng quên còn có ta.” Niếp Nham đột nhiên từ phòng trong nhảy ra.

“_Húc ca ca, đừng trách ta nghe trộm, ta cũng là quan tâm đến việc này, dù sao cùng ta có liên quan. Ta lập tức kêu phụ thân truyền tin cho đại ca ta, biết đâu nhà ta có những....hàng này.”

Sắc mặt nhẹ nhõm một chút, Phiêu Thịnh cười cười:

“_Ta thế nào lại quên mất nhà ngươi là đệ nhất đại hộ ti trừ Giang Nam mà, thế nhưng...”

“_Không có thế nhưng...cái này...ta đi tìm phụ thân.” Vừa nói xong Niếp Nham đã chạy biến ra khỏi phòng.

“_Vậy người lui xuống dưới đi, nhớ những gì ta nói đó.” Nhìn Niếp Nham cuống cuống chạy băng băng ra ngoài, Phiêu Thịnh cười cười nhìn qua quần sự phân phó.

“_Vậy, đại thiếu gia, ta trước lui xuống.” Quần sự chậm rãi ra ngoài đóng cửa lại.

“_A Nê, người nói lần này là ai phóng hỏa?” Phiêu Thịnh hỏi Võ Kinh này giờ vẫn đứng bên cạnh (càng ngày anh Kinh càng giống một cái bóng của anh Thịnh nhỉ, đi đâu cũng thấy a)

Có chút kinh ngạc về vấn đề Phiêu Thịnh đưa ra, Võ Kinh nhú mày cẩn thận nghĩ. Nhìn vẻ mặt Võ Kinh hoang mang vắt hết óc suy nghĩ, Phiêu Thịnh thoáng cái bật cười:

“_Ta thế nào lại hỏi người vấn đề này nhỉ? Dù sao người đối với Trần phủ đúng là rất quen thuộc, việc này cũng thật kỳ lạ.”

“_Ta nghĩ không ra là ai lại muốn đốt tiệm, vì lợi hay là vì cừu oán?” Võ Kinh mở miệng nói xong.

“_Có lợi sao, ta đã phái người tìm hiểu tình hình những tiệm vải khác chung quanh, về phần vì cừu oán, sáng sớm hôm nay Tăng quản gia đã báo cáo, nói cách hậu môn ti trừ điểm không xa từng có người nhìn thấy người hầu của Điền gia cùng một nam tử lén lút tiếp cận nói chuyện một hai câu rồi đi mất.”

“_Điền gia? Nam tử?”

“_Đúng, thiếu gia Điền gia cùng ta có chút thù oán riêng, về phần nam tử kia, lúc đó đưa lưng về phía người nhìn, lại quá xa không thể thấy rõ tướng mạo. Bất quá việc này cùng Điền gia hơn phân nửa không thoát được quan hệ.”

“_Vậy, đại thiếu gia định xử lý ra sao?” Võ Kinh nhìn Phiêu Thịnh lộ ra nụ cười nhạt, nhẹ giọng hỏi.

“_Bây giờ nên làm cái gì thì sẽ làm cái ấy.” Lạnh lùng nói một câu, Phiêu Thịnh đứng lên đi ra khỏi gian phòng.

Võ Kinh bị vẻ mặt âm ngoan của Phiêu Thịnh làm cho kinh hách, một lúc sau mới phản ứng lại, chạy ra khỏi gian phòng đi theo về phía Phiêu Thịnh.

Dư ba trong Bình An trấn từ lúc Trần phủ liên tục phát sinh hai trận hỏa hoạn khó hiểu vẫn chưa bình tĩnh trở lại. Tin tức truyền đến đại hộ Điền gia ở trấn trên, Điền lão gia chính thức cùng Điền Bản đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, đem Điền Bản đuổi khỏi gia môn. Dân trong trấn nhàn sự hỏi thăm chung quanh, thế mới biết nguyên nhân Điền Bản này bên ngoài ăn uống phiêu đố, không chỉ có tiêu xài hoang phí tiền của còn nợ nần vô số, dựa vào danh dự của Điền lão thái gia mà vay tiền khắp nơi, lấy bên đông bù bên tây, ai biết mấy ngày hôm trước chủ nợ đều đuổi tới Điền gia, Điền gia lão thái gia thế mới biết tôn tử ở bên ngoài gây không ít chuyện liền một mạch ốm đau không dậy nổi, Điền lão gia cũng trong cơn giận giữ đem nhi tử đuổi khỏi gia môn, đồng thời tuyên bố từ nay về sau hần vô nhi vô nữ (không có con cái), chỉ trả những khoản nợ đứng tên Điền lão thái gia, còn cái kẻ sống phóng túng trước kia, kẻ nào thiếu nợ thì tìm kẻ đó. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, những kẻ hồ bằng cầu hữu ngày thường kết giao nay đối hần không trốn tránh thì cũng là châm chọc khiêu khích, Điền Bản liền tựa như con chuột lén lút, khắp nơi đều phải tránh né chủ nợ truy đuổi.

28. Quyển 2 - Chương 27

Edit: Thanh Dj

Beta: kitkentt

“_Vì sao phải làm như vậy?”

Võ Kinh vừa nghe nói Điền gia phát sinh chuyện lập tức cảm giác được việc này nhất định có liên quan đến Phiêu Thịnh. Phiêu Thịnh híp mắt đánh giá Võ Kinh, rất kỳ quái Võ Kinh đưa ra câu hỏi với giọng chỉ trích như vậy.

Giống như cảm thấy được giọng điệu bản thân có phần không được tự nhiên, Võ Kinh liền thay đổi giọng điệu cho thích hợp hơn:

“_Ta là muốn hỏi, chuyện của tiệm vải chưa chắc cùng Điền gia có quan hệ, lại nói dù cho có quan hệ cùng Điền gia thì cũng chỉ có Điền Bân mà thôi, cần gì phải liên lụy tới những người khác trong Điền gia.”

Nghe được chuyện của Điền gia triệt để suy tàn, ngay cả một chút gia sản của tổ tiên cũng phải lấy để trừ nợ, một nhà hơn mười miệng ăn đành phải đến ở tạm trong gian nhà nhỏ rách nát, Võ Kinh nhất thời không rõ vì sao trong lòng mình đầy cảm giác chua xót. Nhíu mày, Phiêu Thịnh tà tà cười:

”_Người không phạm ta, ta không phạm người. Chính là không nghĩ tới Điền lão gia kia cũng là một từ phụ (người cha hiền thương con), thế mà lại giúp cái đứa con bất hiếu kia trả nợ.”

Nhìn vào khuôn mặt đang cười của Phiêu Thịnh, Võ Kinh thấy mơ hồ, nụ cười kia vẫn mê người, cuồng dã như vậy, ánh mắt của hắn vẫn rực rỡ như thế, mang theo một chút hung tàn cùng khát máu. Chín năm trước, ta chính là mê luyến nụ cười cùng ánh mắt này, hiện tại vẫn như cũ, chỉ là tâm đột nhiên lại lạnh lại hàn, mơ hồ nhìn thấy trên người Phiêu Thịnh những ánh mắt kia, là Trần phu nhân, là Lục Châu, là toàn bộ ánh mắt của những người đêm đó nhìn mình, là ánh mắt vô tình. Chín năm, chúng ta rốt cuộc mất đi cái gì, thời điểm ban đầu người vốn là rất hồn nhiên, bây giờ thay đổi như thế nào đây.

“_Thịnh ca ca.” Một bóng người la lên chạy vào phòng, trong tay cầm một lá thư.

“_Người xem người, trời rất nóng, chạy vội như vậy làm gì.” Hiện tại Phiêu Thịnh trong mắt đã không còn sự lạnh khốc như lúc này, ôn nhu mang theo nụ cười ấm áp như xuân phong nhìn người trước mặt đang không ngừng lấy tay quạt.

“_Phụ thân ta gửi thư” Cao hứng bừng bừng, Niếp Nham đưa thư tín trong tay cho Phiêu Thịnh.

“_Nga, Niếp bá bá vừa mới rời đi tám ngày, thư này đã tới rồi.”

Nhìn thấy nội dung trong thư, Phiêu Thịnh mạng theo một tia kinh hãi (vui mừng).

“_Thế nào, thế nào?”

Niếp Nham sốt ruột nhìn Phiêu Thịnh, đầu cứ nhấp nhô muốn nhìn nội dung trong thư, ngay cả Võ Kinh cũng tiến lại gần muốn biết tình hình như thế nào. Nhìn động tác trước mắt của Niếp Nham, Phiêu Thịnh cười cười đem thư đưa lại cho Niếp Nham.

”_Tự ngươi xem đi”

Sau đó quay đầu đối Võ Kinh nói:

“_Hoàn hảo Niếp phủ hai năm trước từng có người đặt hai loại hàng này, kết quả người đặt hàng đó có chuyện nên không thể lấy hàng, lần này Niếp bá bá trở về kiểm tra kĩ lại một lần, năm đó ngoài hàng hóa bán đi thì vẫn còn dư.

“_Năm mươi xấp nhưng quyển cẩm kia tuy rằng đủ, nhưng bốn mươi xấp gấm lại chỉ có ba mươi mốt xấp”. Nhìn thấy thư, Niếp Nham vừa vui vừa lo.

“_Yên tâm đi, ta đã phái người tìm kiếm xung quanh rồi, còn lại chín xấp, còn có hơn mười ngày chắc chắn sẽ tìm được, nếu thật sự tìm không thấy thì cũng chỉ bồi thường thất ước chín xấp, chung quy vẫn hơn bồi bốn mươi xấp?”

Vỗ vỗ vai Niếp Nham, Phiêu Thịnh sang sảng cười lớn:

“_Đi, đêm nay có lễ tiểu cật (lễ hội ăn vặt), ta mời ngươi ăn.”

“_Đồ ăn, lễ tiểu cật?” Nghe đến ăn, mắt của Niếp Nham sáng lên như một con mèo đói tham ăn.

“Đương nhiên, bắt đầu từ hôm nay, liên tiếp ba ngày ở Bình An trấn, mỗi khách điếm đều sôi nổi bày biện đồ ăn chiêu bài của mình, đặc biệt còn có một số ít từ nơi khác đến bày bán...”

Lời còn chưa nói xong, Niếp Nham đã nhảy dựng lên:

“_Muốn đi, muốn đi, đi thôi.”

“_A Nê, ngươi cũng cùng đi đi” Cười cười mới nhìn Võ Kinh một cái, Phiêu Thịnh đã bị Niếp Nham cường chế lời đi

Lễ tiểu cất quả nhiên đúng với cái tên của nó, những quầy hàng được bày bán trên khắp các con đường vào trấn, sóng người từ bốn phía mà đi, đồ ăn vặt các nơi rực rỡ muôn màu làm cho dạ dày Niếp Nham réo to, tay cũng bắt đầu ngứa ngáy..

“_Đây là cái gì?” Chỉ vào quầy hàng bán thứ gì đó giống hương trà (lạp xưởng), Niếp Nham hỏi.

“Nga, tiểu ca, ném thử đi, đây là quán trà (xúc xích) của nhà ta.” Chủ quầy nhiệt tình cắt một miếng để vào đĩa nhỏ đưa đến trước mặt Niếp Nham.

Phiêu Thịnh nhìn thấy Niếp Nham đầy hứng thú mà ném ngon lành như thế, xoay người đang muốn kêu Võ Kinh cùng nhau thưởng thức một chút thì phát hiện Võ Kinh đã không còn bên cạnh.

“_A, Nham đệ, có nhìn thấy A Nê không?”

“Không...Khi này...còn...cùng nhau...” Nhai một đồng thức ăn, Niếp Nham lắc đầu.

“_Vậy ngươi ở chỗ này chờ ta một lát, ta đi tìm hần. Hơn phân nữa là hần giống ngươi cũng ham ăn mà đứng ở quầy hàng nào đó...”Phiêu Thịnh reu reo nói.

“_Ặc...nghe chết...ta.” Lời còn chưa nói xong Niếp Nham đã đem kê mề lương phần (cơm gà thạch? Chẳng biết món gì, lên google thì ra vậy) chủ quầy đưa cho nhét vào miệng hần.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Phiêu Thịnh theo đoàn người trở ra, vừa đi vừa nhìn xung quanh, chỉ chốc lát liền thấy Võ Kinh ở trong một ngã rẽ, vội đi đến trước gọi

“_A Nê!”

“_Trần thiếu gia.”

Võ Kinh có chút kinh ngạc khi thấy Phiêu Thịnh xuất hiện.

“_Ngươi sao lại ở chỗ này?”

“_Câu này phải để ta hỏi mới đúng, vừa rồi không thấy ngươi mới quay lại tìm ngươi, người vừa đi khỏi là ai?” Phiêu Thịnh khi này thấy Võ Kinh đang cùng một người nam nhân trò chuyện.

“Nga, người đó là người từ nơi khác đến, vừa rồi hướng ta hỏi đường cho nên ta mới dừng lại.”

“_Vậy sao, đi nhanh đi. Nham đệ đang ở phía trước chờ chúng ta,, ngươi đừng để lạc mất nữa.” Vừa nói Phiêu Thịnh vừa hướng về phía quầy hàng Niếp Nham đang chờ đi đến.

Võ Kinh lặng lẽ đi theo phía sau Phiêu Thịnh, nhìn đôi tay thon dài mà rắn chắc, ta thật nhớ cảm xúc lúc chạm vào đôi tay kia, đôi tay đã từng chặt chẽ ôm lấy ta, chưa từng buông ra. Bất quá ta đã thỏa mãn rồi, dù sao hần cũng đã quay lại tìm ta, ít nhất hiện tại hần có quan tâm tới ta, tuy rằng chỉ là một chút.

“_A Nê, A Nê!”

Mấy tiếng gọi làm cho Võ Kinh hồi thần ngẩng đầu lên, cái bóng phía trước lại thật xa lạ, cảm thấy độ ẩm trên cánh tay, lúc này mới xoay người nhìn thấy nét mặt Phiêu Thịnh mang theo ý chế cười nhìn mình, còn tay hần đang chặt chẽ nắm lấy mình, Võ Kinh có chút mờ mịt, ngờ ngác nhìn Phiêu Thịnh.

“_Ngươi làm sao vậy, cứ mãi đi về phía trước, may mà ta kéo ngươi lại, bằng không ngươi lại đi mất.”

Phiêu Thịnh cười khỏ một tiếng:

“_Sao ta cảm thấy ngươi còn mơ màng hơn cả Niếp Nham nữa.”

“Ta mơ màng khi nào?”

Đi theo phía sau Phiêu Thịnh, Niếp Nham thò đầu lên nói.

“_Ta là đại trí giả ngu (người tài giả ngu/cao nhân bất lộ).”

“_Được, được, người là đại trí giả ngu.” Cảm thấy chính mình lại tự tìm phiền phức, Phiêu Thịnh liền gật đầu.

“Đúng rồi, Trần thiếu gia, nghe nói trong lễ tiểu cật còn có truyền thống phóng hà đăng (thả đèn trên sông nữa.” Võ Kinh đột nhiên nói.

“_Phóng hà đăng?” Niếp Nham hiểu kì hỏi lại.

“_Đúng vậy, phóng hà đăng là một loại tập tục, cứ mỗi năm một lần vào lễ tiểu cật, mọi người phóng hà đăng xem như là một cách để cảm tạ thần sông cho họ một mùa mưa thuận gió hòa, cũng là cầu mong năm sau ngũ cốc dồi dào, một năm an khang.” Phiêu Thịnh cười giải thích.

“_Ngày thần sông cùng mưa thuận gió hòa thì có quan hệ gì với nhau chứ?” Niếp Nham lắc lắc cái đầu, như thế nào cũng nghĩ không ra.

“Người đó, đúng là...Ta nói rồi, người cứ biết đó là một loại tập tục là được, đừng suy nghĩ nhiều, người có muốn đi xem không?” Phiêu Thịnh đối với tinh thần học hỏi của Niếp Nham có chút dị ứng.

“Muốn.”

“Tốt lắm, đi thôi, trước tiên nói rõ ràng, lần này các người không nên cứ mãi nhìn phía trước mà không nhìn người xung quanh.”

“Được rồi, được rồi, Thịnh ca ca, người thật giống một tiểu lão đầu cứ lải nhải mãi.” Niếp Nham đứng ở phía sau đẩy lưng Phiêu Thịnh, thúc giục đi tới.

Võ Kinh đi ở trên đường, lại một lần đến đây, còn nhớ rõ có một năm đại thiếu gia lôi kéo tay của ta, dẫn chúng ta ra sông tự làm hà đăng, chạy nhanh trên con đường đá này. Ta còn nhớ rõ đoàn người trên con đường này âm ỉ kêu, hô to, rất nhiều gia nô theo sau lớn tiếng kêu gọi, đại thiếu gia vẫn vui vẻ xuyên qua đám người, nhưng ta vĩnh viễn cũng không sợ bị bỏ lại, bởi vì khi đó hân vinh nắm chặt tay ta mà lôi kéo.

Võ Kinh ngẩn ngơ bất động trong xúc động, xung quanh tĩnh lặng xuống, trước mắt chỉ còn hiện ra hai nam hài trong quá khứ đang vui sướng kêu la, vội vàng chạy đi, bàn chân chạm trên con đường đá thoăn thoắt vượt qua, một chiếc đèn lồng thả trôi bập bênh, ánh sáng chiếu lên hai khuôn mặt đang ửng đỏ, thật vui vẻ, thuần khiết, đầy sức sống, còn có hạnh phúc. Ngơ ngác đi theo bước chân của nam hài, Võ Kinh đi thẳng về phía trước, ta biết phía sau con đường này là cái gì, đó là một tòa kiêu (cây cầu), cầu hình vòm được cây cỏ phủ dài, trên cầu là bầu trời đầy sao, dưới cầu cũng có một bầu trời đầy sao, tựa như bà ta nói cho ta biết, trên cầu là một sông ngân. Mọi người thành kính đem tương lai mai sau, ước mơ, hi vọng của bản thân gửi đến vì sao trên trời, cũng là gửi vào những vì sao trên sông ngân, trong đó có cả hai nam hài năm nào.

“_Thịnh ca ca, bên đó có hà đăng, đợi ta một chút, ta đi mua một chiếc hà đăng.”

Huyền cảnh biến mất, Võ Kinh chỉ còn nhìn thấy cảnh tượng phía trước, Niếp Nham xinh đẹp đầy mê hoặc, vô số hà đăng trong nước nhẹ nhàng chậm rãi mà trôi, theo dòng nước hướng về nơi cửa sông xa xôi, từng chiếc từng chiếc hà đăng lóe lên ánh sáng mỹ lệ, giống như một bầu trời đêm lấp lánh muôn ngàn vì sao rực rỡ huyết lệ, sinh động hợp thành một dải thiên hà.

Đúng, rất mỹ lệ, lúc này thật sự rất mỹ lệ. Võ Kinh nở nụ cười nhìn Phiêu Thịnh trước mắt cũng đang bị cảnh tượng này hấp dẫn mà nhẹ nhàng nở nụ cười, không ngờ rằng sinh thời (lúc sống) chúng ta còn có thể đến nơi này cùng nhau.

Phiêu Thịnh nhìn cảnh sắc phản chiếu trong mắt mà sợ ngây người, cảm thấy không phải mỹ lệ mà là một loại cảm giác bị thương hướng vào trong tâm, chính mình hình như cũng đã từng đứng dưới cầu như bao người, mang theo tâm tình chúc phúc mà thả trôi hà đăng của mình, ta là một mình thả.....còn..còn có ai đó cũng cùng nhau thả, vì sao nhớ tới hà đăng trong lòng luôn có nhàn nhạt thương cảm, tinh thần u ám đau xót, phóng hà đăng không phải là một chuyện vui vẻ sao?

Võ Kinh nhìn những chiếc hà đăng xuôi theo dòng nước, nhớ lại hai nam hài ngây ngô năm đó mang theo chút hiểu kì với vị thần sông kia mà hồn nhiên chúc phúc, không ngừng đuổi theo hà đăng, muốn nhìn xem

ở cuối con sông có hình dạng ra sao, muốn nhìn xem là ai nhận được ước nguyện cùng chúc phúc của bọn họ, nhưng nơi cuối cùng với bọn họ chính là một dòng nước xoáy, cuốn chiếc hà đăng mang theo bao nhiêu hi vọng, mong muốn của bọn họ chìm vào dòng nước xoáy vòng, nhìn thấy hà đăng bị nước thấm ướt, nhìn thấy hoà diễm chậm rãi tắt dần, hai nam hài ngần không được nước mắt mà khóc. Từ đó về sau, bọn họ không còn phóng hà đăng nữa, đó là lần đầu của bọn họ, có lẽ cũng là lần cuối cùng cùng nhau phóng hà đăng.

29. Quyển 2 - Chương 28

Edit: thanh nhi

Beta: kitkentt

“_Đại ca!”

Hồi tưởng lại một lần bị đánh vỡ, Võ Kinh xoay người qua, nhìn thấy giữa đặng bỗng nhiên xuất hiện bóng người.

“_Phiêu Hưng, người sao lại ở đây?” Phiêu Thịnh hỏi.

“_Đại ca, người bọn bề chính sự, phụ thân và mẫu thân lại cùng đại tỷ đi thăm thông gia. Trong nhà chỉ còn lại một mình ta thật nhàm chán, di, Niếp Nham hẳn là cùng đi với người sao lại không thấy?” Phiêu Hưng giống như rất khổ tâm nói.

Lúc này Phiêu Thịnh mới phát hiện Niếp Nham đi mua hà đăng đã được mấy canh giờ, theo lí đã sớm trở lại. Nham đệ không phải lạc đường rồi chứ, nghĩ đến đây, Phiêu Thịnh lập tức xoay người đi đến hà đăng điểm tìm kiếm Niếp Nham.

“_Người biết không? Lúc còn bé, ta thích nhất là phóng hà đăng.” Nhìn đặng giữa sông, Phiêu Hưng đột nhiên quay qua hướng Võ Kinh đang cùng hắn đứng chung một chỗ nói.

Không chút phản ứng, Võ Kinh mặt diện vô biểu tình nhìn Phiêu Hưng.

“_Bởi vì nghĩ rằng phóng hà đăng liền có thể ăn rất nhiều đồ ăn ngon. Nhưng từ sau một năm hội hoa đăng đại ca ta xảy ra chuyện ...”

Phiêu Hưng dừng một chút lại nói.

“_Người biết chuyện lúc nhỏ của đại ca ta sao?”

Võ Kinh trong lòng cả kinh nhìn ánh sáng của đặng trong ánh mắt Phiêu Hưng, mang theo một tia yêu mị, một tia giảo hoạt, còn có một tia sắc bén, cái ánh mắt sắc bén mà bình tĩnh kia ta đã từng thấy qua trong mắt ai, Võ Kinh nhú mày ngẫm nghĩ, là ai, bỗng nhiên hít sâu một ngụm khí, nhị gia, ánh mắt quá giống nhị gia.

“_Vấn đề này khó đáp vậy sao? Hay người đã có đáp án, chỉ là người không dám nói.” Ngữ khí như đùa mà nói nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm vào mặt Võ Kinh.

Võ Kinh trong ngực trống đánh thành thịch, cho dù đã qua mười năm, sâu trong nội tâm Võ Kinh vẫn như cũ sợ hãi ánh mắt này, ánh mắt không chút lưu tình mà xuyên thấu tất cả. Võ Kinh giả vờ không biết gì, nghĩ hoặc hỏi:

“_Ta thấy rất kì quái, Phiêu Hưng thiếu gia vì sao lại hỏi vấn đề này, chính là ta chưa từng nghe có người nói qua cổ sự của Trần thiếu gia.”

“_Thật sao? Người biết không? Cả đời này ta hận nhất chính là loại người đối người nhà của ta có tâm tồn bất chính, bụng dạ khó lường.” Phiêu Hưng trên mặt tràn đầy tươi cười nhưng mỗi một chữ nói ra đều mang theo gai nhọn, mang theo góc cạnh.

“_Nga~xem ra Phiêu Hưng thiếu gia thật là một người yêu người thân.”

Võ Kinh chuyển đề tài.

“_Trần thiếu gia không tìm được Niếp thiếu gia sao?” Một bên cùng Phiêu Hưng nói, một bên tinh mắt nhìn thấy Phiêu Thịnh đi nhanh về phía bọn họ.

“_Không thấy Niếp Nham, ta có hỏi qua lão bản hà đẳng điếm, hắn nói có nhìn thấy một nam hài giống Niếp Nham đi mua hà đẳng. Nhưng ta tìm khắp trên đường cũng không thấy.”

“_Xem ra tật cũ của Niếp Nham lại tái phát.” Phiêu Hưng lắc lắc đầu, nhớ tới chuyện cách đây mấy ngày.

“_Trần thiếu gia, chúng ta chia nhau tìm xung quanh đi, thời gian qua cũng không lâu lắm, người ở đây lại nhiều như vậy, Niếp Nham thiếu gia cho dù có lạc đường cũng sẽ không đi được xa, nói không chừng bởi vì nhiều người mà bỏ lỡ.” Võ Kinh nói.

“_Cứ vậy đi.”

Phiêu Thịnh gật gật đầu, ngón tay hướng về phía bên kia đường chỉ.

“_Đệ, người đi bên này, ta qua bên kia, A Nê người đi không thuận tiện lắm, người tìm bên kia đi, người ít hơn, đi đường cũng dễ hơn một chút. Có lẽ Niếp Nham cũng đang xung quanh tìm chúng ta.”

Khi Niếp Nham tỉnh dậy chỉ cảm thấy đầu óc mê man, hỗn loạn, ánh mắt chỉ thấy một mảng ánh sáng mờ mờ, tay vô thức động một chút, chỉ cảm thấy như có một cục đá buộc ở tay, đây là nơi nào? Hình như ta vừa rồi đang cầm hà đẳng, sau đó có người bịt miệng ta. Trong phút chốc thanh tỉnh, cử động một chút rồi ngồi dậy.

“_Niếp thiếu gia, thật là lâu rồi không gặp.”

Tiếng nói lạnh lùng từ một bên truyền đến, Niếp Nham quay đầu qua, chỉ thấy một người quần áo rách nát, nam nhân ánh mắt hung ác nửa ngồi xổm xuống nhìn mình, xung quanh hắn có hai tráng hán đang đứng. Một ngọn đèn dầu tùy ý đặt ở góc tường.

“_Thì ra là Điền thiếu gia, xem ra mấy ngày nay sống rất tốt, nhìn người rất có tinh thần.”

Niếp Nham đề nổi kinh ngạc của mình xuống, vừa lãnh trào nhiệt phúng (châm chọc, khiêu khích) vừa nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện mình đang ở trong một góc đường nhỏ hẹp.

“Niếp thiếu gia, không cần nhìn. Ngày hôm nay sẽ không có ai tới cứu người đâu, người cũng đừng nên có ý nghĩ muốn chạy trốn.”

Điền Bân chậm rãi đứng lên, lúc này Niếp Nham mới phát hiện trong tay hắn cầm một cây gậy to.

“_Vậy sao? Không nghĩ tới Điền Bân thiếu gia thật sự là người hiếu khách, tới tình cảnh này rồi còn nhiệt tình chiều đãi như vậy, thật sự cấp cho ta mặt mũi.” Cố gắng đứng lên, Niếp Nham lui dần về phía sau, lại phát hiện đây là đường cụt không thể đi tiếp, hắn đang bị người vây trong đường cụt.

“_Mẹ nó, thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu không phải tại người, ta cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như hiện nay. Huynh đệ, lên cho ta.” Điền Bân tức giận, hỗn hển quát.

Nhìn thấy ba người không có hảo ý tiến gần lại phía mình, Niếp Nham lùi dần về phía vách tường vững chắc, tay tìm kiếm khắp nơi xem có tìm được vật phòng thân hay không, miệng lại nhịn không được châm biếm nói:

“_Thật sự là chó cắn người, còn chờ người tới đá cho nó một cước.”

Mọi người vây quanh cùng nhau xông lên, xoay tay, kéo xé mà đánh.

Võ Kinh đứng trên mặt đất nhưng dường như đang lơ lửng tại không trung, dưới ánh trăng kia, cách đó không xa, tiếng côn bổng, kéo xé làm chân hắn như nhũn ra, tâm như bị hàng vạn kim châm, ta có phải hay không lại nằm mơ, vì sao lại mơ thấy đêm hôm đó, một đêm như địa ngục.

Không thấy Võ Kinh đang đứng ở đầu ngõ, bọn người kia đã đánh muốn đổ mắt.

“_Mẹ nó, người dám cắn ta, ta nếu không đem người đánh đến chết đi sống lại, nhổ hết răng của người, ta không phải họ Điền.”

“_Phi, người đã bị Điền gia đuổi đi, còn mặt mũi mà nói vậy.”

Lau một chút máu ở khóe miệng, Niếp Nham oán hận nói.

“_Người cũng chỉ có thể đắc ý một hồi mà thôi.”

Giống như điên rồi tay đâm chân đá, lấy mộc côn mà nện vào thân thể người vừa phát ra âm thanh, nhân ảnh vẫn đứng thẳng từ từ ngã xuống, mọi người điên cuồng mà vọt lên, dồn hết sức đá người nằm trên mặt đất.

Không cần, buông tha ta đi.

Đây không phải là thật, đây là giả.

Dừng lại! Dừng lại! Ta không muốn nhớ tới, không muốn chứng kiến, không muốn nghe nữa. Biến đi, biến đi, biến đi!

Tâm Vô Kinh cuồng loạn gào thét nhưng lại phát không ra chút âm thanh nào cả, chân muốn đi về phía trước lại phát hiện rằng đã chết lặng không thể nhúc nhích, ngày hôm đó tái hiện lại, tương tự một màn kinh người kia, vết thương chôn sâu trong nội tâm nứt ra, máu chảy đầm đìa, chuyện cũ trước kia thật bất đắc dĩ, thật đau đớn, thật bất lực. Ta rốt cuộc đang ở nơi nào, ta nhìn thấy rốt cuộc là ai, là Niếp Nham hay là chính ta.

“_Lão đại, tiểu tử này xương cốt rất cứng.” Cảm thấy tay chính mình đã mỏi, nam nhân hung ác dừng tay lại, nhìn vết máu trên tay nói.

“Các người không được nương tay, đánh cho xương hằn mềm ra.”

Niếp Nham vô lực nằm trên mặt đất, trên trán một mảng máu lớn, muốn thử cười một chút nhưng vừa khẽ động đến khóe miệng bị thương, mồ hôi chảy ròng ròng.

“_Đồ ranh con, đến lúc này mà vẫn còn chưa biết thân biết phận.” Giận không thể nói, Điền Bân gơ chân lên muốn đá, lại bị người bên cạnh ngăn cản.

“_Điền Bân, đừng tức giận. Hắc hắc, muốn xương cốt hằn nhuyển ra còn có cách đơn giản hơn, một hồi còn có thể khiến cái miệng của hắc trừ bỏ kêu la ra cũng sẽ không nói được một lời.” Âm hiểm nói xong, ba nam nhân nhìn nhau cười.

“_Vậy nói thử xem, chúng ta có thể nào không có hứng thú?”

“_Vậy các người giúp ta đè hắc xuống, tiểu tử này bộ dáng khá tốt, dù sao ta cũng chưa thử khai trai bao giờ.”

“_Các người muốn làm gì?” Niếp Nham nhìn thấy bọn hắc buông gậy xuống, đem chính mình gắt gao đè trên mặt đất, lột bỏ y phục của mình, Niếp Nham không khỏi hoảng hốt.

“_A! Buông tay, ngô. Không được.”

“Đừng để hắc chạy, khoá tay hắc lại.”

“_Mẹ nó, lại cắn ta. Lấp kín cái miệng của hắc, đừng cho hắc động.”

Ánh trắng thật mờng lung, Vô Kinh chỉ thấy trước mắt có bóng người thoáng hiện lên, đột nhiên xuất hiện khuôn mặt nam hài, hiện ra dưới ánh trắng chiếu rọi muôn phần rõ ràng, Vô Kinh si ngốc nhìn nam hài quỳ rạp trên mặt đất, thân thể nam hài bị người đè nặng, bốn mắt giao nhau, tuy vết máu loang lổ trên mặt nhưng ánh mắt lại đặc biệt sáng sủa, ánh mắt đỏ bừng như muốn hút máu lóe lên thống khổ, yếu ớt, khủng hoảng, toàn bộ ánh mắt chỉ hợp thành một từ, cứu ta!

Ta đang làm gì? Ta đang làm cái gì? Ta muốn cứu hắc, không, là cứu ta, hắc là ta, là ta lúc mười bảy tuổi. Không, hắc không phải ta, hắc là Niếp Nham, một người khác, một người sở hữu tất cả tốt đẹp của ta năm mười bảy tuổi nhưng không sở hữu bất hạnh của ta khi mười bảy tuổi. Vô Kinh miệng cắn chặt lại, mồ hôi

không ngừng chảy trên cái trán nhỏ, gian nan đi thẳng về phía trước. Đây không phải là đêm mười bảy tuổi của ta, đêm hôm đó đã không còn tồn tại, ta không cần sợ hãi.

Đột nhiên một bóng người lướt qua Vô Kinh chạy về phía Niếp Nham. Nhất thời tiếng kêu rên vang lên, lại thêm một bóng người vượt qua Vô Kinh chạy đến, chỉ trong nháy mắt, bọn người bạo ngược đã huyết nhục tuôn rơi, thậm chí kêu cũng không xong.

“__Nham đệ, người không sao chứ?”

“__Oa, Thịnh ca ca, ta rất...”

“__Nham đệ, Nham đệ!”

“Hắn chỉ bất tỉnh thôi.”

Vô Kinh nhìn thấy Phiêu Thịnh ôm Niếp Nham từ từ đi tới, sâu trong ánh mắt là tàn nhẫn khát máu, âm lãnh, còn có một tia phẫn nộ. Âm thanh khinh miệt mà băng lãnh giống như băng sơn chưa từng tan chảy, hơi lạnh thấu xương tới mức lạnh khóc:

”__Nếu hắn xảy ra chuyện gì, ta sẽ không để người sống tốt.”

Trong nháy mắt Vô Kinh thấy tim mình như ngưng lại.

“__Xem ra ta đã xem nhẹ người, cứ nhiên thấy chết không cứu.” Phiêu Hứng lạnh lùng nói, lướt qua Vô Kinh, mà Vô Kinh lúc này căn bản không nghe vào lời nói này của Phiêu Hứng.

Đêm hôm đó, Vô Kinh vẫn đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích thẳng đến khi sáng sớm gà gáy, người đi đường phát hiện có ba người bị giày vò gần chết nằm trên mặt đất Vô Kinh mới giống như tỉnh lại, phiêu đảng trên đường của Bình An trấn, giống như một cô hồn dã quỷ

Cổ lẽ, Vô Kinh đã không còn tồn tại trên đời này, bởi vì ngay cả ta cũng đã quên Vô Kinh rốt cuộc là người như thế nào. Tại chín năm trước Vô Kinh bị người khác gạt bỏ, có lẽ song song cũng bị chính mình xóa bỏ.

Có lẽ, Vô Kinh mười bảy tuổi chỉ là vì Phiêu Thịnh cùng Niếp Nham gặp gỡ mà tồn tại.

Có lẽ, ta sớm đã chết rồi, chết ở tuổi mười bảy. Hiện giờ chỉ là một con quỷ ôm lấy giấc mộng của hắn. Vẫn là trở về cố hương quên yêu quên hận đi.

30. Quyển 2 - Chương 29

Edit: kitkentt

Beta: kitkentt

Không ai chú ý đến gian nhà kia, gian nhà đã bị vứt bỏ hai mươi năm vẫn khoá chặt, chỉ có người thế hệ trước còn nhớ rõ ai đã từng ở trong gian nhà đó, một người mẫu thân, một người hài tử. Mẫu thân sớm đã mất, còn hài tử đi xa hiện tại đã về lại nhà của mình, nằm ở trong căn phòng bẩn thỉu phủ đầy tro bụi cười ầm áp mà ngủ, trong lòng hắn vững vàng ôm lấy hai mộc bài có khắc tên, tên của hai người vẫn luôn yêu thương hắn, mẫu thân cùng Trương bà bà. Vô Kinh nằm trên giường, an tĩnh mà nằm, cũng không biết đã nằm bao lâu rồi, chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng hôn, tay chân sớm đã vô lực.

Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn cảm nhận, chỉ là ngủ, bình tĩnh an tường mà ngủ, trong đầu vô ý thức từng chút từng chút chìm vào quá khứ. Ta có đúng hay không sắp chết, vì sao quá khứ lại hiện ra rõ ràng như vậy, hay là ta đã tỉnh, từ trong cơn ác mộng chín năm qua tỉnh lại, mới phát hiện thì ra chính mình đã làm một giấc mộng thật dài, thật đau khổ, đại thiếu gia vẫn sẽ cười đứng ở bên giường nhào:

“__Đồ lười, lại nằm.”

“_Rốt cuộc người là ai?”

Ha ha, ta quả nhiên là đang nằm mộng, ác mộng dài đến chín năm, Võ Kinh vô lực trợn tròn mắt, mơ mơ màng màng nhìn người đột nhiên xuất hiện trong phòng, nắm cổ áo lôi mình dậy. Người phía trước khuôn mặt mặt âm trầm mà giận dữ, mày kiếm cao cao cong lên, con mắt hung hăng trừng Võ Kinh, môi mím chặt, cơ mặt buột chặt, cái cổ khi nói nổi gân xanh, mà ánh mắt kia thật quen thuộc, tạo cảm giác rét lạnh như dã thú khát máu, quả nhiên trước kia ta đều đang nằm mơ.

“_Người rốt cuộc là ai?”

Cơn tức giận của Phiêu Thịnh cường liệt sôi trào, xách Võ Kinh cao cao nhấc lên, nhìn người trong tay sắc mặt tái nhợt như người chết, đôi mắt mang theo tia sáng ảo mộng mà hạnh phúc, nam nhân ngây ngốc cười nhìn mình, lặp lại câu hỏi khi này mình vừa xông vào căn phòng mục nát này đã hỏi. Có chút may mắn chính mình rất nhanh đã tìm được hành tung của A Nê, sau khi xác định Niếp Nham không có vấn đề gì, Phiêu Thịnh liền lập tức chạy tới gian nhà này, trong kí ức của Phiêu Thịnh dường như đã từng cùng A Nê quen biết nhau, càng ngày càng cảm thấy thân phận A Nê thật khả nghi.

Ngây ngốc cười, Võ Kinh nhìn đại thiếu gia đứng chắn trước mặt mình mà nở nụ cười, ta rốt cuộc cũng đã từ trong giấc mộng đáng sợ kia tỉnh lại.

“_Đại...thiếu gia, đừng...nháo, ngựa ta...đứng lên ngay.”

Đại thiếu gia, cách xưng hô này làm tâm Phiêu Thịnh chấn động, áp chế nội tâm đang mãnh liệt cuộn trào, Phiêu Thịnh một lần nữa lập lại:

“_Người rốt cuộc là ai?”

“_Đại...thiếu gia, người là làm sao vậy, còn vậy nữa...ta sẽ...giận.”

Thật mệt mỏi, ta muốn ngủ tiếp một chút, không...không thể tiếp tục ngủ, sẽ lại gặp ác mộng, Võ Kinh liều mạng mở to hai mắt, nhưng phát hiện toàn thân trên dưới căn bản không nghe sai sử, vô cùng khó khăn, Võ Kinh mở đôi môi khô nứt ra nói:

“_Đại...thiếu gia...Võ Kinh...không muốn lại...tiếp tục...ngủ...” Đầu xoay vòng vòng, Võ Kinh bất tỉnh.

Nhẹ buông tay ra, nhưng với thân thể hiện tại, Võ Kinh té trên mặt đất. Phiêu Thịnh nhất thời bị cái tên đột nhiên xuất hiện này mà sợ ngây người, trong đầu chợt loé qua một phong cảnh, dưới tán cây phong lá đỏ tươi có một người đang đứng, đầu đột nhiên đau nhức, Phiêu Thịnh ôm lấy đầu tựa vào tường, đợi một chút cơn đau không còn mới rõ ràng nhìn thấy bộ dạng của người kia.

“_Hắn không phải Niếp Nham, ta biết, hắn không phải Niếp Nham, hắn là...Võ...Kinh.”

“_Nga~vốn là một người hầu không đáng nhắc tới...”

Một lát sau, Phiêu Thịnh lấy lại tinh thần, mắt lạnh nhìn người nằm trên mặt đất, sợi tóc tán loạn che đi khuôn mặt không chút huyết sắc, đôi môi từ lâu đã trở nên nhợt nhạt mà khô nứt, bàn tay trắng bệch cũng cứng đờ lạnh lẽo, bộ dáng cùng người chết nào có gì khác biệt?! Ngồi xổm xuống dưới mới phát hiện ra hơi thở của hắn vẫn yếu ớt mà hô hấp, ôm lấy Võ Kinh, Phiêu Thịnh đi ra cửa. Trên mặt đất, hai tấm mộc bài từ trong lòng Võ Kinh rút ra rồi yên lặng nằm đó. Ngoài cửa, Tăng quản gia một mình đứng bên cạnh mã xa, Phiêu Thịnh ném Võ Kinh vào trong xe rồi quay đầu lãnh tĩnh nói:

“_Năm đó, tên người hầu bị đuổi ra khỏi Trần phủ kia rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?”

“_Đại thiếu gia, người là muốn nói đến người hầu nào?”

“_Người không cần giả ngu, người biết rõ người ta muốn chỉ là ai? Với năng lực của người, chỉ cần tra một chút sẽ biết ai đã ở trong gian nhà đó.”

Tăng quản gia cười khổ.

“_Kì thật lúc A Nê tới Trần phủ thì ta đã cảm giác thấy hắn có chút kì quái, chỉ là không ngờ hắn cư nhiên là người đó. Đại...thiếu...gia, việc này không phải là ta không nói,,mà là ta không thể nói.”

“_Có cái gì không thể nói?”

Lông mày Phiêu Thịnh nhíu càng chặt, Tăng quản gia ngữ điệu ập a ập ứng khiến Phiêu Thịnh hiểu kì cùng hoài nghi, chuyện năm đó rốt cuộc là như thế nào.

“_Ta đây chỉ hỏi ngươi một câu, nguyên nhân hẳn bị đuổi ra khỏi phủ có liên quan đến ta đúng không?”

Cơ thể Tăng quản gia thoáng cứng lại, cười khan vài tiếng:

“_Kì thật đại thiếu gia tùy tiện hỏi vị nào trong quý phủ cũng sẽ không có được câu trả lời chính xác, chuyện tình năm đó chỉ có lão gia, phu nhân và một số rất ít người biết rõ, còn lại ai cũng không rõ ràng lắm, vật đổi sao dời, đại thiếu gia vẫn là không nên tiếp tục truy cứu nữa.” Tăng quản gia bình tĩnh nói.

“_Đại thiếu gia định xử lí người này ra sao? Nếu như bị phu nhân biết, ta sợ...”

“_Tăng quản gia, không cần nói nữa, việc này ta tự có an bài, hiện tại chúng ta trở về phủ đi.”

Phiêu Thịnh thấy rõ Tăng quản gia không muốn trả lời vấn đề này liền xoay người nhảy lên mã xa. Tăng quản gia thở dài một hơi, đành bất đắc dĩ ngồi vào vị trí đánh xe, trong lòng thầm nghĩ có nên viết thư gọi nhị vị gia chủ-lão gia cùng phu nhân nhanh trở về hay là vẫn để cho bọn họ tiếp tục đi chơi thêm vài ngày nữa, mâu thuẫn a.

Ngồi trong mã xa, Phiêu Thịnh nhìn đến Võ Kinh đang nằm bên cạnh, tay vô ý thức xẹt qua gương mặt tái nhợt tiêu tụy, nhẹ nhàng vén sợi tóc phát ở trên mặt, đầu ngón tay điểm điểm lên mi mắt, mũi, môi của hắn, cảm xúc này thật sự là quen thuộc, một cổ xúc động khó hiểu cùng thương cảm đột nhiên trào dâng trong lòng.

Theo ngón tay di động, con mắt Phiêu Thịnh nhìn chằm chằm dấu răng trên tay Võ Kinh, tim đột nhiên kịch liệt đập nhanh hơn, tay run run nhẹ nhàng chạm đến, lại đột nhiên tỉnh ngộ bản thân đang làm cái gì liền mạnh mẽ thu tay lại. Ta đây là làm sao vậy? Phiêu Thịnh nhắm mắt lại, cảm giác một giọt lệ không thể khống chế mà lăn xuống.

“_Phiêu Thịnh, Phiêu Thịnh, Phiêu Thịnh, Phiêu Thịnh, Phiêu Thịnh, Phiêu Thịnh!”

Một hồi thanh âm từ nơi xa xôi nào đó phảng phất truyền đến làm lỗ tai Phiêu Thịnh đau đớn. Lúc này, Phiêu Thịnh thấy rõ có một người đứng dưới tán cây, rõ ràng như vậy, là Niếp Nham, không đúng, là A Nê, là A Nê năm mười bảy tuổi, Phiêu Thịnh hầu như không có lí do mà tin tưởng vững chắc như vậy.

Ánh nắng mặt trời rực rỡ chiếu khắp bốn phía một màu sáng chói loà đến không thể mở mắt ra nhìn được, Võ Kinh đứng neho mắt nhìn về phía cây phong xa xa, từng chiếc lá phong diễm lệ mà điên cuồng không gì sánh được bay theo làn gió đến tận chân trời, nhuộm đỏ thắm cả một khoảng trời, trong khung cảnh đó, một bóng người bước ra, tay áo hồng sắc như bắt lấy làn gió bất định thổi qua, lay động, như tinh linh của cây phong. Hoảng hốt, Võ Kinh nhìn hắn chậm rãi tiêu sái tiến đến, chỉ là gương mặt người tới bị ánh dương quang làm cho mơ hồ, chỉ nghe thấy một tiếng gọi thanh thúy:

“_Võ Kinh, Võ Kinh!”

Nhất thời, nước mắt làm mắt Võ Kinh mê mông, Phiêu Thịnh mười sáu tuổi đang đứng tại trước mặt, vẻ mặt vui sướng cùng đắc ý nhìn mình. Võ Kinh muốn khóc ngạnh tại yết hầu, nói:

“_Phiêu...Thịnh, thật...tốt quá. Ta làm một giấc mộng, trong mộng...ngươi quên...mất ta...rồi.”

“_Ta thế nào có thể quên ngươi?”

Thanh âm thay đổi, trở nên thành thực mà trầm thấp. Võ Kinh lau lệ trên khoé mắt, trừng lớn mắt nhìn, thấy trước mắt là Phiêu Thịnh từ lâu đã không còn là một nam hài ngây ngô, đã trở thành một nam nhân tư thế oai hùng hiên ngang.

“_Ta đương nhiên nhớ kĩ ngươi, ngươi là Võ Kinh.”

“_Ngươi nhớ kĩ ta, ngươi nhớ kĩ ta. Rốt cuộc...ngươi vẫn...không có...quên...ta.”

“_Ta nhớ kĩ ngươi cái gì?”

Thanh âm thật lạnh lẽo, cơ thể nóng bừng, lo sợ mộng trong mộng, Võ Kinh mở mắt nhìn căn phòng quen thuộc, Phiêu Thịnh cũng hiện ra trước mắt, anh khí mười phần nhưng mang theo chút tàn khốc, lúc mở

miệng, Võ Kinh phảng phất nhìn thấy cả hàm răng trắng nõn mà sắc nhọn, ngữ khí kia lại vừa băng vừa lạnh, tựa như như gió rét mùa đông thổi qua:

“_Người nói ta vẫn là nhớ rõ người cái gì, Võ Kinh.”

Tĩnh lặng.

“_Người nói ta vẫn là nhớ rõ người cái gì.”

Nhìn Phiêu Thịnh hạ thấp thân thể, hai người đối diện nhau, trong mắt Phiêu Thịnh chính là hỏa, trong miệng chính băng.

“_Là nhớ kĩ người mặt báo hãm hại Niếp Nham, hay là nhớ kĩ người phóng hỏa đốt tiệm vải?”

Máu trong cơ thể Võ Kinh nháy mắt đông lại, nhìn Phiêu Thịnh khuôn mặt đầy dữ tợn trước mặt, trong mắt còn lộ ra tia hung ác, đột nhiên cuồng thanh cười to. Phiêu Thịnh nhìn khuôn mặt Võ Kinh cười kiêu ngạo mà làm càn như vậy, máu xông lên đến đỉnh đầu, một tay nắm lấy cái cổ của hắn, cố sức mà bóp, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“_Cười vui lắm sao? Lúc đó đem ta đùa bỡn trong tay, người vì sao muốn làm như vậy?”

Nhìn khuôn mặt người đang cười chậm rãi đỏ bừng, thân thể vô lực giãy dụa mà tròng lớn con mắt nhìn mình thống khổ và bị thương đến thế, còn có cả hận ý mãnh liệt khiến cho Phiêu Thịnh tâm lãnh mềm đi một chút, chậm rãi thả tay ra rồi đứng thẳng thân thể lên, từ trên cao nhìn xuống, kiềm nén sát ý, ánh mắt hung hăng nhìn Võ Kinh.

Võ Kinh vừa rồi thật đúng là cho rằng bản thân sẽ chết ở đây, cũng không đoán được rằng Phiêu Thịnh lại đột nhiên buông tay. Nằm ở trên giường, Võ Kinh vô lực mà thở hổn hển, trên cổ đã in lại dấu máu, qua thật lâu, hô hấp của Võ Kinh mới bình thường lại, miễn cưỡng ngồi dậy.

“_Người biết cái gì...là cảm giác thối rửa không?”

Võ Kinh nỗ lực điều chỉnh âm điệu của mình, nhưng phát hiện âm thanh vẫn khàn khàn đáng sợ, vô vị nói:

“_Cái loại cảm giác này theo từ trong cơ thể đến ra ngoài cơ thể, thậm chí cảm giác chính là lực phủ ngũ tạng đều là một khối thịt nát vụn chảy máu, tanh tưởi không gì sánh được, tản ra một mùi chết chóc, chỉ sợ người khác ngửi được mùi thối không gì sánh được đó, nhìn thấy bộ dạng khó coi đó. Dùng hết toàn lực che giấu thân thể cùng linh hồn đều hư thối, một loại cảm giác cho dù dưới ánh mặt trời cũng không hề cảm thấy tươi sáng cùng ấm áp.”

Phiêu Thịnh cảm thấy thanh âm chói tai của Võ Kinh nghe vào như muốn xuyên thủng màng nhĩ, nhìn con mắt hoảng hốt mà vô thần của Võ Kinh, nụ cười quỷ dị cùng biểu tình kiềm chế nổi sợ hãi cùng cực.

“_Người nói những điều này...có ý tứ gì?” Sau nửa ngày Phiêu Thịnh mới có thể thốt ra được một câu, cũng gượng gạo mà cứng nhắc.

Võ Kinh ngẩng đầu nhìn Phiêu Thịnh, nở nụ cười. Nụ cười giống như trong bóng tối đột nhiên mọc ra một cây anh túc mê người mà nguy hiểm, chỉ trong nháy mắt, Phiêu Thịnh cảm thấy cực kì quỷ dị, phảng phất thấy khuôn mặt bình thường quen thuộc này đột nhiên trở nên xa lạ mà mỹ lệ, một vẻ đẹp đáng sợ mà lạnh lẽo, như vong linh của ma quỷ.

“_Ta tìm được một chỗ, mang theo hồi ức đã trải qua cùng ước muốn không có khả năng lãng lãng mà chờ đợi thân thể chết đi, nhưng nếu không nhìn thấy người...”

Biểu tình Võ Kinh trở nên thê lương mà từng trải, tròng mắt nhìn Phiêu Thịnh.

“_Ta không cam lòng, chúng ta hai người đều phạm tội, nhưng chỉ một mình ta gánh chịu, vì sao chỉ có một mình ta khóc, một mình ta nhận lấy thiêu đốt của địa ngục nhân gian, còn người lại quên đi tất cả, tiêu dao mà sống, đem ta quên sạch sẽ không còn một mảnh.”

Phiêu Thịnh nghe được, tim đập nhanh hơn mà mê muội không hiểu ra sao.

“_Người rốt cuộc đang nói cái gì?”

Không có để ý tới lời Phiêu Thịnh nói, Võ Kinh đã rơi vào trong hồi ức của chính mình.

“_Không cam lòng, nếu như ngươi có một chút nhớ ta, nhớ đến ta, ta cũng chấp nhận, chấp nhận trời cao trừng phạt để trả giá.”

Thấy rõ nỗi căm hận, mê mang cùng bi thương dần dần vào trên mặt Võ Kinh, trong mắt lưu chuyển vô vọng cùng phần nộ, đột nhiên, trong ánh mắt Võ Kinh chợt loé hàn quang, thẳng tắp nhìn vào mặt Phiêu Thịnh khiến Phiêu Thịnh cảm giác thấy ánh mắt này như hai thanh tiểu đao bị ngâm vào trong băng tuyết ngàn năm, cực kì lãnh liệt.

31. Quyển 2 - Chương 30

Edit: kitkentt

Beta: kitkentt

“_Ta không cam lòng, đó là lí do ta muốn trả thù.”

Tâm tình kích động, Võ Kinh cảm giác trước mắt tốt sầm lại, tựa ở bên giường ôm ngực thở hổn hển. Ngoài cửa sổ, ánh tà dương ngả về tây, bầu trời đầy mây ngũ sắc, tiếng côn trùng kêu rả rích, quả là một ngày đẹp trời để nghỉ ngơi nhàn nhàn. Bên trong cửa sổ, dòng chảy ngầm cũng bắt đầu khởi động, hai người đứng trực diện, một mặt hàn băng trong mắt hoá không tan, một mặt liệt viêm trong mắt tán không lui, Võ Kinh như vong linh chưa được siêu thoát mà thể lương u ám, môi run rẩy liều mạng áp chế thân thể vô lực, nhất thời, tâm Phiêu Thịnh đột nhiên nhàn nhạt hiện lên một tia thương tiếc cùng đau xót, bất quá điều này cũng chỉ trong nháy mắt.

“_Sau đó ta phóng hỏa, vốn muốn cho ngươi cùng nữ nhân kia chết cháy, nhưng đến cuối cùng lâm trận lại thay đổi. Kết quả các ngươi không có chết, nhưng lại khiến ta phải càng thêm chịu đựng giày vò cùng dần vật. Ta thừa nhận bản thân quả thật là một kẻ yếu đuối, đó là lí do ta ngay cả trả thù cũng mềm lòng như vậy.”

Võ Kinh lạnh lùng mà tự nhiên như là đang trần thuật chuyện của người khác, biểu tình cùng âm điệu không còn xúc động dâng trào như ban nãy, nhưng khiến cho Phiêu Thịnh từng đợt hàn khí từ lòng bàn chân xông lên. Ánh nắng tà tà chiếu vào, chùm ánh sáng màu vàng rọi lên mặt Võ Kinh khiến cho vết thương trên mặt như lan rộng ra, giống như một đồ đằng (vật cổ) thần bí nhất, quỷ dị khó tả. Điều chỉnh hô hấp của bản thân, áp chế cơn giận dữ của mình, thanh âm của Phiêu Thịnh gần như là ngậm trong họng, nói:

“_Ngươi rốt cuộc là vì cái gì?”

“_A, a!” Võ Kinh cố áp chế tiếng cười của mình.

“_Vì cái gì? Ngươi là muốn nghe ta giải thích, hay là muốn nghe mẫu thân, phụ thân ngươi hoặc bất kì người nào trong Trần phủ giải thích? Hay là ngươi vẫn nên hỏi phụ mẫu ngươi một chút, vì sao ngày đó Trần phủ hoạ hoạn bọn họ liền kích động như vậy?”

Một tia sáng loé lên trong đầu Phiêu Thịnh.

“_Cơn hoạ hoạn kia là do ngươi phóng.”

Võ Kinh không có trả lời, chỉ chậm rãi trỗi trở từ trên giường bò dậy, tay hắc run đến lợi hại, nhìn lại cánh tay chỉ còn lại da bọc xương, đôi tay thon dài mảnh khảnh, khớp xương gồ lên đặt trên chăn đơn di động, thân thể hắc cũng vậy, tiêm gầy và yếu ớt, mái tóc đen tằm tối mất trật tự rủ xuống hai bên, thở hổn hển, khuôn mặt vốn tái nhợt đã ửng hồng một cách bất thường, đôi mắt bất ngờ trở nên trở nên thâm thúy như dòng suối chảy, lưu chuyển ánh sáng ngũ sắc, chiếc áo đơn nửa khoác trên người trễ xuống khỏi bờ vai, lộ ra màu da nhợt nhạt do lâu ngày không tiếp xúc với ánh mặt trời, nhưng dưới ánh nắng lại bị nhiễm một màu mật, thoảng nhìn như trong suốt, xương quai xanh đẹp đẽ có thể thấy được rõ ràng. Phiêu Thịnh bị chấn động, cảm giác thấy con quỷ đang hướng mình bò tới lại đẹp đẽ không gì sánh được, không có sức sống

nhưng toàn thân lại tỏa mùi mê hoặc phàm nhân. Võ Kinh ngẩng đầu lên, nhìn Phiêu Thịnh chỉ cách mình một tấc, yếu ớt mà run rẩy nở nụ cười, thanh âm nhàn nhạt xẹt qua bên tai Phiêu Thịnh:

“_Toàn bộ vết thương trên người ta đều là từ nơi này lưu lại, người khác nói ta trộm đồ của Trần gia mà phải chịu hình phạt, nhưng người có biết nguyên nhân chân chính là gì không?”

Phiêu Thịnh lắc đầu, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào nụ cười quỷ dị của Võ Kinh. Cười xán lạn, Võ Kinh ngẩng đầu lên, lộ ra cái cổ thon dài xinh đẹp, môi nhẹ nhàng lướt qua lỗ tai Phiêu Thịnh, thanh âm dịu dàng mà lạnh nhạt rõ ràng truyền thẳng vào đại não của Phiêu Thịnh:

“_Ta đều không phải là trộm vật gì đó, ta là trộm người, trộm đại thiếu gia của Trần phủ.”

ba Một cái tát đánh vào người Võ Kinh, chịu không nổi trọng lực lớn như vậy, bị đánh bay vào thành giường, cái trán liền chảy máu, khoe miệng cũng chảy ra chút huyết nhưng ánh mắt lại tuyệt không có lùi bước, Võ Kinh vững vàng trừng mắt nhìn Phiêu Thịnh, đứng đưng cười.

“_Không tin sao?”

Sau một khắc, Phiêu Thịnh đã chạy ra khỏi phòng, chỉ nghe *rầm* một tiếng, cánh cửa đóng sầm lại. Võ Kinh mệt mỏi ngồi ở trên giường, nhắm mắt lại, lông mi thật dài rũ xuống, trong ánh sáng mờ nhạt càng hiện ra dày đặc, đậm màu hơn, che giấu đi thống khổ không chịu nổi trong đôi mắt kia.

Gian phòng ở Hiên Văn các phát ra tiếng thút thít nỉ non, tiếng khóc thút thít tựa như bị kiềm nén, trong lầu các, Xuân Thanh và Thu Tranh nhìn nhau, nhớ đến mệnh lệnh của đại thiếu gia lúc rời đi, ngoại trừ mỗi ngày mang cơm nước cùng thuốc vào phòng ra, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần gian phòng đó.

Có khi nằm mơ, Võ Kinh sẽ nhớ tới cơn hoả hoạn kia, ngọn lửa tựa như cây phong đỏ rực điên cuồng. Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên phóng hoả chính là rất ung dung, thậm chí sẽ thiêu huỷ đi tất cả, thiêu huỷ cả nỗi lòng này, nhưng ngay khi đó bản thân lại nghĩ đến người đó sẽ tại trong ngọn lửa cuộn cuộn mà đau đớn thét lên, khuôn mặt mỹ lệ cùng thân thể trộn lẫn vào tro bụi, hoà thành một thể, lúc đó muốn tìm cũng không được, Võ Kinh liền lùi bước, vào lúc mở miệng kêu gọi A Thổ cùng lão phu nhân, Võ Kinh không tự chủ được mà liều mạng mở toang gian phòng của Phiêu Thịnh rồi chạy đi.

Vậy lần thứ hai nguyên nhân là gì? Là hận? Là sợ hãi? Vẫn là vì sợ a. Tựa hồ như nơi đó là mồ chôn của chính mình, mỗi khi bản thân nghĩ đến nó, nhìn đến nó đều phảng phất ngửi được mùi vị tanh tưởi từ trong cơ thể mình phát ra, giống như mùi vị cả thân thể bị đốt trọi, liên tục nhắc nhở bản thân diện mạo vốn có của mình, một Võ Kinh từng liều mạng yêu đại thiếu gia, một Võ Kinh điên cuồng si tình, một Võ Kinh có trái tim vô cùng ôn nhu, chỉ là tất cả đều biến mất vào năm đó, chỉ bằng thiêu huỷ hết cho xong.

Lần thứ ba, vì sao ta muốn phóng hoả lần thứ ba? Chính là vì hận Trần phủ, hận bọn họ tài đại khí thô (khoe khoang giàu có), hận bọn họ huỷ hoại chính mình, thậm chí là hận bọn họ vì sao lúc đó không cho mình chết đi, kì thực nếu sớm biết rằng bản thân sẽ biến thành như vậy, Võ Kinh ngay lúc đó còn không bằng chết đi. Nguyên nhân chính là bởi vì Niếp Nham, bởi vì nhà hắn cũng mở tiệm buôn vải, đây là trận hoả hoạn duy nhất chính mình có kế hoạch, chỉ là trước khi phóng hoả biết được Niếp Nham đã chạy ra ngoài, sau khi phóng hoả thấy được thủ hạ của Điền Bân, bản thân vẫn còn nhớ rõ khi vừa trò chuyện với người kia vừa ngửi được mùi của ngọn lửa bùng bùng đó.

Ta bình thường nằm mơ, mơ về quá khứ, chỉ là mỗi lần luôn từ trong giấc mộng giật mình tỉnh giấc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Bởi vì trong giấc mộng kia có hai người luôn mãi hạnh phúc như vậy, rõ ràng là mình cùng Phiêu Thịnh, hưng phấn chạy về phía trước nhìn xem, nhưng rồi lại phải kinh tâm khi phát hiện ra cái người đang cười đến xán lạn đó nguyên lai không phải là mình mà là Niếp Nham. Ngay cả trong mộng của bản thân cũng bị người thác thay thế mất. Đồ kị không sao ức chế được rốt cuộc triệt để bạo phát, muốn phá huỷ Niếp Nham kia, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt của hắn thì kinh sợ, vẫn là thủy chung không có biện pháp hạ thủ đối với khuôn mặt này, vì vậy Điền Bân lại một lần nữa lên sân khấu.

Võ kinh ngây thơ, thiện lương, ôn nhu, xinh đẹp cùng thành thật biến mất.

A Nê âm hiểm, thù hận, độc ác, xấu xa cùng dối trá được sinh ra.

Ngay cả bản thân cũng nói không nên lời, ta nếu vẫn gọi là Võ Kinh, chỉ sợ làm bẩn cái tên mà phụ mẫu đã ban tặng cho. Không dám tự sát, chỉ sợ những người thương yêu Võ Kinh dưới hoàng quyền sẽ dùng một đôi song nhãn oán hận mà nhìn A Nê, ta đã hoàn toàn không rõ tình cảm của mình đối với nhân thể như thế nào, tình cảm đối với Trần Phiêu Thịnh ra sao, chỉ cảm thấy bản thân mình là một con rối, bị sợi dây vô hình điều khiển, chạy không thoát mà trốn cũng không xong.

Phiêu Thịnh bị những lời từ miệng Võ Kinh nói ra mà cuồng nộ, sau đó sợ ngây người, rồi lại bán tín bán nghi. Thật không nghĩ đến đoạn quá khứ kia hoang đường không thể chịu được như thế, suy xét thực giả của lời nói, nhìn thấy rõ biểu tình tất cả tình cảm đan xen lẫn lộn của Võ Kinh, tựa như một dây cung căng tức sắp đứt, hẳn biết hiện tại phải đi gặp một người-Lục Châu. Nàng là người duy nhất từ khi hắn còn sinh bệnh cho đến khi bản thân xa nhà trị bệnh vẫn luôn một mực bên người hầu hạ.

Hoàng hôn, Lục Châu mang theo hàng hoá chuẩn bị cho ngày mai bày bán, lại đột nhiên nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, vừa mở rộng cửa ra nhìn, gần như bị người một thân xám tro xuất hiện ngoài cửa dọa sợ ngây người.

“_Đại...thiếu gia.” Thanh âm run run, Lục Châu không tin vào hai mắt mình.

Phiêu Thịnh nhìn nữ tử một thân áo trắng đứng trước mặt, khuôn mặt thật quen thuộc, nghe được từ trong miệng nàng gọi mình, Phiêu Thịnh biết nữ nhân trước mặt chính là Lục Châu, tuy rằng đã hai ngày không gặp mặt, tinh thần Phiêu Thịnh vẫn hưng phấn mang theo tươi cười nói:

“_Lục Châu tỷ tỷ.”

“_Đại thiếu gia, ngươi sao lại một mình tới đây?”

Nhìn xem phía sau không một người đi theo, Lục Châu vừa mừng vừa nghi hoặc, lau nước mắt rồi tiếp đón Phiêu Thịnh vào phòng.

“_Thật sự là không khéo, Đại Sinh rời nhà đi nhập hàng, con ta cũng bị tiểu di của hắn dẫn ra ngoài chơi, sớm biết như vậy đã không để bọn họ đi. Đại thiếu gia, mời vào trong nhà, nhà cửa bữa bọn họ lắm.”

Vừa nói Lục Châu vừa nhanh nhẹn đem hàng hoá đang cầm đặt một bên trên mặt đất, đẩy cửa buồng trong ra, không chờ Phiêu Thịnh ngồi xuống đã lấy khăn tay lau ghế ngồi thật sạch sẽ.

“_Lục Châu tỷ tỷ, kì thực lần này đến là có chuyện muốn hỏi.”

Cảm giác được Phiêu Thịnh tinh thần mệt mỏi, Lục Châu vừa pha trà giúp nâng cao tinh thần vừa nói:

“_Đại thiếu gia, nhìn ngươi nói như vậy, có chuyện gì cứ việc hỏi.”

“_Vậy được rồi, ta sẽ không dông dài nữa, ngươi biết một người tên là Võ Kinh không?”

Thấy rõ Lục Châu vừa nghe đến tên này sắc mặt liền trắng nhợt, thần sắc trở nên bối rối cùng căng thẳng, cố gắng chuyên tâm pha trà nhưng liền ngay cả nước trà tràn ra ngoài cũng không phát hiện, nửa ngày mới phản ứng lại, cuống quýt cầm lấy khăn lau khô nước trên mặt bàn.

“_Coi, ta thật sợ ý, đại thiếu gia, nghe đến tên này, Lục Châu thế nào nghe đều cảm thấy xa lạ.”

“_Lục Châu tỷ tỷ, ngươi không cần giấu diếm, kì thực ta đã biết người này.” Phiêu Thịnh bình tĩnh nói.

Lục Châu chân chờ hỏi:

“_Ngươi làm sao mà biết?” Trong lòng cũng vừa sợ vừa ngạc nhiên, nghĩ năm đó Trần gia sau biến cố này liền yêu cầu phải thủ khẩu như bình chuyện này.

“_Lục Châu tỷ tỷ, những chuyện này...ngươi đều không cần biết, chỉ cần nói cho ta biết sự thật của năm đó, hẳn rất cuộc phạm vào chuyện gì?”

Nhìn nam nhân trước mặt ánh mắt kiên định, Lục Châu do dự:

“_Đại thiếu gia, có một số việc đã là quá khứ, cần gì phải truy vấn nữa?”

“_Nếu như việc đó còn chưa là quá khứ thì sao.”

Phiêu Thịnh tự nói, thanh âm tuy nhỏ nhưng Lục Châu vẫn nghe được rõ ràng, suy ngẫm nửa ngày, Lục Châu cắn răng, nói:

“_Nếu như đại thiếu gia thật muốn biết, vậy Lục Châu sẽ không giấu diếm nữa. Kì thực Vô Kinh vốn là một người hầu bên cạnh đại thiếu gia, chuyên môn hầu hạ đại thiếu gia.”

Lục Châu còn nhớ rõ Vô Kinh có bộ dáng gì, khuôn mặt sạch sẽ, hai mắt sáng sủa mà cổ chấp nhưng có lúc mang theo vài phần ngượng ngùng nhìn người khác, thoạt nhìn nhỏ bé yếu ớt, tính tình lại rất quật cường. Nhớ đến lúc đó hẳn bị phất đi hầu hạ đại thiếu gia, chính mình cũng kinh ngạc, đoán rằng không quá vài ngày sẽ khóc nháo mà mặc kệ, kết quả lại tốt hơn so với bất luận kẻ nào, nhìn đại thiếu gia nguyên bản thích kẻ cận mình nay lại càng ngày càng không rời Vô Kinh, Lục Châu không rõ trong lòng mình là hâm mộ hay là vui mừng, vui mừng vì đại thiếu gia có thêm một người yêu thương chăm sóc, nhưng không ngờ tới sau đó lại phát sinh cố sự, đêm đó triệt để làm điên đảo tất cả, không nghĩ đến Vô Kinh cư nhiên lại làm ra chuyện như vậy với đại thiếu gia.

Nghe Lục Châu kể lại những chuyện đã qua, nghe đến những tình tiết nhỏ giữa mình và Vô Kinh, nét mặt Phiêu Thịnh căng thẳng, những hồi ức vụn vặt kia lại loé lên trong đầu, càng lúc càng rõ ràng, nhưng thuỷ chung không nhớ nổi lúc đó tâm tình của bản thân ra sao, có loại cảm giác gì, đặc biệt khi Lục Châu nói đến đêm hôm đó thì vẻ mặt Phiêu Thịnh xanh đen lại.

“_Ta chưa bao giờ nghĩ tới Vô Kinh lại có thể đối đại thiếu gia làm ra chuyện như vậy, đại thiếu gia khi đó rõ ràng chỉ là một đứa nhỏ...”

Lục Châu cúi đầu không nói được nữa, nghĩ đến Vô Kinh triệt để huỷ diệt ấn tượng tốt trong lòng mình, nghĩ đến tâm tình mình lúc đó chính là căm hận cùng phẫn nộ.

“_Ta thực sự khóc nháo đòi Vô Kinh không được rời đi?” Phiêu Thịnh nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi, có chút không tin biểu hiện của mình trước sự kiện này, đối với một kẻ dè dặt, vô sỉ lại lộ ra vẻ lưu luyến, một tên nam nhân đối mình làm ra hành vi quấy rối, chưa từng nghĩ đến sự thật bị Trần gia che giấu dĩ nhiên lại khó nghe như vậy.

Không nói gì, Lục Châu gạt đầu đã thấy đại thiếu gia đột nhiên đứng lên chạy ra khỏi cửa, vội vàng nói với theo người chạy ra ngoài cửa:

“_Đại thiếu gia, ta còn chưa...nói xong...” Nhưng chỉ thấy đêm đen bao phủ không một bóng người.

Lục Châu chậm rãi đóng cửa lại, quay về phòng, tâm bất đầu lòng cuống, chuyện cũ còn chưa kể xong, chưa hiểu rõ tâm tình của bản thân khiến Lục Châu càng lúc càng hối hận những lời vừa nói ra mà chưa kịp suy nghĩ thấu đáo. Ngồi ở trên ghế, Lục Châu hoảng hốt nhớ về quá khứ, nhớ về đêm hôm đó, nhớ tới cặp mắt nóng rực cùng bi thương kia, thanh âm sắt nhọn kia gọi tên đại thiếu gia. Lục Châu không bao giờ...muốn nhìn tâm nhìn thấy nữa, liền đóng cửa lại, bịt lấy lỗ tai.

Nhớ tới sau đêm hôm đó, đại thiếu gia tinh thần hốt hoảng ôm phong thụ, ánh mắt đại thiếu gia lần đầu tiên nhiễm một tầng bi thương. Đại thiếu gia điên cuồng tìm kiếm thân ảnh của Vô Kinh tại Trần phủ. Còn có giấc mộng kia, trong mộng nam hài đứng khóc dưới tàng cây phong, nhẹ nhàng nói:

“_Ta thương hẳn...”

Sau đó phong diệp huyết hồng đầy trời, ùn ùn kéo đến, chờ đến khi Lục Châu từ trong mộng tỉnh lại thì phát hiện ra Hiên Văn Các đã nổi lửa bốn phía, mọi người rối loạn tông cửa mà chạy, sau một hồi lửa cháy, triệt để thiêu rụi Hiên Văn Các. Hồi tưởng lại cơn hoạ hoạn trong mộng, Lục Châu mơ hồ cảm thấy được hình như nàng đã làm sai cái gì, hiểu lầm cái gì, mang theo khế ước đã đến kì hạn, Lục Châu rời khỏi Trần phủ.

Sau đó chính là sống một cuộc sống vật lộn để mưu sinh, cảm tạ Trần phủ đã cho phụ phụ bọn họ khá nhiều ngân lượng, vì vậy hai người mở một tiệm tạp hoá nhỏ, mua hàng hoá dùng hằng ngày, quan sát những việc vật xảy ra xung quanh, lĩnh hội nhân tình thế thái mà trước đây ở Trần phủ không lĩnh hội được. Ngày hai tử chào đời, nhìn Đại Sinh mừng rỡ sung sướng ôm con vào lòng, nắm lấy tay mình nói rằng:

“_ Con của chúng ta, cảm tạ trời cao tặng cho chúng ta lễ vật tuyệt vời như vậy, cũng cảm tạ trời cao mang nàng đưa đến bên ta, ta yêu nàng, Lục Châu.”

Trong nháy mắt, Lục Châu khóc, nàng rốt cuộc hiểu ra tất cả.

32. Quyển 2 - Chương 31

Edit: kitkentt

Beta: kitkentt

Võ Kinh mấy ngày nay đều mê man, cửa sổ bị khoá nghiêm ngặt, nằm ở trên giường chỉ nghe thấy âm thanh bên ngoài, thỉnh thoảng có tiếng bước chân thanh thúy vang lên trên sàn gỗ, len lén đẩy hé cửa ra, tiếng mâm cơm đặt trên sàn, còn có âm thanh nặng nề của mình giẫm lên bóng nắng trên sàn, sau đó chính là một sự tĩnh lặng đến ngạt thở, đây chính là khung cảnh mà Võ Kinh cực kì quen thuộc, một thế giới vĩnh viễn cô độc một mình.

Nhưng đột nhiên có một ngày, sự tĩnh mịch bị đánh vỡ, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Phiêu Thịnh đứng ngoài cửa. Ánh mặt trời chiếu rọi xuống Phiêu Thịnh giống như thiên thần toả ra hào quang, chỉ là thiên thần này tên là cầm phấn, lửa giận thiêu cháy, hai mắt sắc bén như lưỡi dao, cơ thể trước mặt cứng ngắc vạm vỡ, cái cổ nổi gân xanh dữ tợn. Vọt tới trước mặt Võ Kinh, Phiêu Thịnh một tay nắm lấy vạt áo Võ Kinh đem hắn kéo đến trước mặt, Võ Kinh gần như nghe được cả tiếng tim đập. Như là cảm thấy chán ghét tiếp xúc với Võ Kinh, Phiêu Thịnh đột nhiên buông lỏng tay ra, hung hăng ném qua một bên. Võ Kinh cảm giác cả thân thể mình như bay đi, đầu văng mắt hoa. Chạm rã từ trên mặt đất đứng lên, hai người đối diện nhau. Phiêu Thịnh một câu không nói, bộ ngực phập phồng cùng hơi thở ô ô từ trong mũi phát ra nói rõ tâm tình hắn lúc này rất kích động.

“_ Xem ra người nhất định đã biết được chuyện người muốn biết rồi.” Võ Kinh đánh vỡ trầm mặc, bộ dáng tươi cười mang theo trào phúng ngang ngược.

Võ Kinh ngồi ở bên cạnh bàn, chỉ có chân tay run rẩy nói lên nội tâm hắn khẩn trương. Phiêu Thịnh đã biết cái gì? Là chân tướng hắn không thể tin được hay là sự thật bị kẻ khác bóp méo.

“_ Người biết ta nghe được tất cả xong thăm nghĩ đến việc gì không?”

Phiêu Thịnh đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích. Khi hắn từ chỗ Lục Châu nghe được chuyện phát sinh đêm năm đó xong đã không thể khống chế được bản thân xúc động, một đường ra roi thúc ngựa chạy về. Rót một chén nước cho bản thân, Võ Kinh ghì ghì chén nước.

“_ Để ta đoán xem, việc người muốn làm có đúng hay không...giết...chết...ta.”

Ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn Phiêu Thịnh.

“_ Có đúng hay không? Xem ra người sớm đã lường trước được kết cục.”

Tức giận hoàn toàn không thể khống chế, một tay đem tiểu đao phòng thân bên hông rút ra, một tay nắm lấy Võ Kinh đẩy mạnh vào tường, đao nhẹ nhàng cắt vào da cổ Võ Kinh, rướm máu.

“_ Người năm đó làm ra loại chuyện này cư nhiên còn dám xuất hiện tại Trần phủ, ta nếu không giết người, thật có lỗi với bản thân!”

“_ Năm đó làm ra chuyện này? Ha ha, đại thiếu gia nghe xong nhất định là bị đả kích.” Nhẹ giọng cười, Võ Kinh hoàn toàn không để ý tới con dao kề trên cổ.

“_ Để ta nghĩ thử xem bọn họ đã nói với người những gì nhé, một tên người hầu lang tâm cầu phước, một kẻ hạ nhân chẳng biết trả ơn lại còn câu dẫn đại thiếu gia không hiểu chuyện, hoặc là nói ta cường bạo đại thiếu gia nhỏ tuổi, người nói xem, ta đoán có đúng hay không?”

“_Người thừa nhận.”

Cuồng bạo trong mắt Phiêu Thịnh càng ngày càng đậm, thầm nghĩ muốn đem người trước mắt này băm thây vạn đoạn. Thảo nào người nhà vẫn luôn giấu mình chân tướng sự thật, sự thật này rõ ràng là hủy tự tôn, diệt tự tin của con người mà.

“_Ta thừa nhận cái gì? Đúng rồi, bọn họ có nói cho người một số chuyện khác nữa không?”

Phiêu Thịnh bị nhân thần Võ Kinh mê hoặc, không vì hành vi phạm tội mà nao núng sợ hãi, con mắt hấn bị thương, vẻ mặt hấn không vì loại chuyện này mà hèn mọn, đã bị một đao, hấn chỉ cười, nụ cười này nhìn chua xót, đau khổ đến cùng cực khiến bản thân cũng có thể cảm giác được là hấn bắt đắc dĩ, buông đao, Phiêu Thịnh tay siết thật chặt.

“_Bọn họ nhất định không có nói cho người những...chuyện này...” Thanh âm trầm thấp đến mơ hồ xuất ra, âm điệu mang theo một chút miễn cưỡng.

“_Năm đó, người không biết lúc đó người ở trong lòng ta thật đúng là nhu thuận, ngay cả lúc đau đớn, tay người cùng cả người người cũng vững vàng quần lấy ta, người không biết khi đó người ở trong lòng ta có bao nhiêu quyến rũ cùng tiêu hồn đâu.” Nói ra lời lẽ phóng đáng tục tĩu, Võ Kinh cố ý đem môi chậm rãi tới gần Phiêu Thịnh.

“_Câm miệng!”

Trên mặt Phiêu Thịnh đã xanh đen lại, muốn cầm đao hướng trên ngực Võ Kinh đâm tới nhưng trong lúc ra tay lại xẹt qua cánh tay của Võ Kinh, huyết ồ ạt chảy ra, Phiêu Thịnh buông Võ Kinh. Võ Kinh chép miệng, hoàn toàn không để ý tới máu chảy trên tay, nói:

“_Thật sự là rất ngoan, năm đó người không có như thế này. Năm đó người chính là vừa hoang dã vừa điên cuồng, người có biết không? Nhớ tới năm đó vũ khí của người chính là hàm răng. Mấy năm nay ta bình thường luôn nhớ đến thân thể mê người của người, ẩm ướt, trơn trượt mà vô cùng co dãn...”

Lời còn chưa nói xong Võ kinh đã bị ăn vài bạt tai, chỉ cảm thấy trời đất xoay vòng, Võ Kinh không chủ định ngã xuống nằm trên giường.

“_Ha ha ha...” Nhìn lên trần nhà, Võ Kinh cuồng tiếu, nước mắt len len chảy qua bên tai.

“_Người nghĩ rằng ta thật sự còn là Phiêu Thịnh năm đó mặc người làm càn?!”

Lạnh lùng nhìn Võ Kinh cười, Phiêu Thịnh chậm rãi đi đến bên giường, áp chế lửa giận, thanh âm đòi mạng như ác quỷ từ địa ngục đến làm cho người ta cực kì sợ hãi:

“_Người biết cái gì gọi là ăn miếng trả miếng chứ?”

Thấy nhân thần Phiêu Thịnh nhìn mình không có một tia độ ấm, không có một chút tình cảm, còn có đôi tay thon dài kia di động trên y phục của mình, từng đợt hơi lạnh từ đầu ngón tay kia truyền thẳng vào tim, phảng phất như chính mình đang ở nơi sâu nhất của hầm băng.

“_Người muốn làm gì?”

Võ Kinh hốt hoảng nhìn thấy tay kia xả y phục của mình xuống, liều mạng giãy dụa đứng lên, nhưng phát hiện chẳng biết từ lúc nào hai tay hấn đã bị Phiêu Thịnh khóa trên đỉnh đầu, hai chân bị kẹp giữa hai chân Phiêu Thịnh.

“_Buông...đừng!” Võ Kinh điên cuồng lắc đầu.

“_Yên tâm, ta sẽ không chạm vào người, bắt quá ta tìm ba người đến.”

Ngay lúc Võ Kinh bị lời nói làm cho toàn bộ phản kháng đều dừng lại thì một tay Phiêu Thịnh đã mạnh mẽ xé nát quần áo trên người Võ Kinh, khẽ hít một hơi, tuy rằng đã sớm biết đêm đó người nhà quả thật đã trừng phạt hấn, lại không nghĩ rằng cứ nhiên lại đáng sợ như vậy, làn da trắng bệch do quanh năm không tiếp xúc với ánh mặt trời rộp lên vô số vết thương đan vào nhau như vô số rạn nứt bở trên cơ thể, Phiêu Thịnh gần như có thể cảm nhận được thảm trạng năm đó.

“_Không được...”

Như là phát hiện người mình trần truồng bại lộ trước mặt Phiêu Thịnh, Võ kinh một tay đem chăn che mình lại, nhưng rồi lại kinh hoàng nhìn thấy ba tráng hán đang từ từ đi đến, Võ Kinh không thể tin ngẩng đầu nhìn Phiêu Thịnh diện vô biểu tình.

“_Sẽ không, sẽ không!”

Liên tục lắc đầu, Võ Kinh muốn giãy dựa đứng lên bỏ chạy, nhưng lại bị một tay ấn ngược xuống giường, nhìn mọi người càng lúc càng đến gần mình, nghe được Phiêu Thịnh lạnh lùng như châm, nói:

“_Đây là báo ứng của ngươi.”

Báo ứng, báo ứng, từng cơn gió mát mẻ thổi qua nhưng không xua tan nổi cái nóng ác liệt trong phòng, dưới cái nắng gay gắt của mùa hè, Võ Kinh chỉ cảm thấy toàn thân, từ tay đến chân đều buốt đến thấu tim, lạnh đến tận lòng, lẽ nào chính là bởi vì ta phạm vào trái cấm, tại chín năm trước bị trừng phạt, không phải, là từ chín năm trước bắt đầu chịu trừng phạt, đơn giản là ta yêu một người không nên yêu, vọng tưởng giữ lấy bảo vật không thuộc về ta, đây là nguyên do trời cao nghiêm phạt ta. Không, ai cũng có thể nghiêm phạt ta, chỉ có hán là không được. Không, hay là chỉ có hán mới có thể nghiêm phạt ta, chỉ có hán mới có quyền nói ra hai chữ báo ứng này, lẽ nào ngày hôm nay mới chân chính là hình phạt cho sai lầm chín năm trước của ta. Si ngốc nhìn về mặt lãnh khốc của Phiêu Thịnh, Võ Kinh đầu óc hỗn loạn cực kì, chờ đến khi hán phản ứng lại thì những nam nhân kia đã tới gần cơ thể của mình, chân bị giơ lên cao, quần bị xả xuống, Võ Kinh như phát cuồng tại trên giường kịch liệt giãy dựa, mồ hôi chảy không ngừng, mà toàn bộ nam nhân đều không bị ảnh hưởng đè lại thân thể hán.

“_Buông ra!” Thét chói tai, Võ kinh liều mạng mà lay động, tinh thần gần như sụp đổ.

Vì sao phải làm như vậy, không nên, đừng làm ô uế thân thể của Võ Kinh, A Nê đã làm ô uế linh hồn của hán, đừng làm như vậy, đừng khiến cho hán triệt để lục thần câu diệt.

Từng kiện từng kiện vật che trên người hán bị lấy đi, chân bị mạnh mẽ mở ra.

“_Người giết ta đi!”

Nhìn cặp mắt vô tình của Phiêu Thịnh, là nhân thần chỉ có ở Trần gia, Võ kinh điên cuồng kêu, đấm, đá.

“_Người đừng làm như vậy, người không được làm như vậy, Trần gia đã hủy đi quá khứ của Võ Kinh, người đã hủy đi tương lai của Võ Kinh, hiện tại người lại muốn hủy...một tia tồn tại cuối cùng của Võ Kinh.” Gần như là thét đến chói tai, giống như một cây đao cắt xuyên qua màng nhĩ.

Nhìn Võ Kinh liên tục giãy dựa, thấy được đôi mắt kia vững vàng nhìn chăm chăm mình hiện lên vô số tình cảm, thấy được nhân thần kia từng trải, thống khổ cùng thê lương, tim Phiêu Thịnh đập nhanh hơn, thốt ra:

“_Dừng tay!”

Nhìn các nam nhân nghe theo mệnh lệnh rời đi rồi đóng cửa lại, nhìn Võ Kinh toàn thân xích lửa nằm trên giường co lại thành một khối run rẩy liên tục, bàn tay kia gần như có thể nói là da bọc xương đang run run nắm lấy y phục đã bị xé nát mà liều mạng che đậy lấy thân thể, Phiêu Thịnh hầu như là vô thức chậm rãi đến gần, tay nhẹ nhàng chạm vào thân thể hán, cảm giác từ tay truyền đến chính là Võ Kinh đang kịch liệt rung động, thân thể co lại càng chặt hơn, cổ sức lật thân thể hán ra, nâng mặt Võ Kinh lên.

Hiển nhiên hành động đột ngột ban nãy đã đánh nát nguy trang tự vệ cùng kiên cường của Võ Kinh, trên mặt lệt đét vào nhau, nhân thần khiếp đảm sợ hãi, miệng liều mạng cắn chặt đến chảy ra tơ máu, nhìn thân thể gầy yếu đến gần như lộ ra cả xương sườn, bộ ngực cường liệt phập phồng, vòng eo gầy mảnh phảng phất như gấp lại sẽ gãy mất, theo ánh mắt đi xuống, Phiêu Thịnh sợ ngây người, da thịt trên tính khí héo rút gần âm mao nổi bật bị đóng dấu một chữ “SỈ” vô cùng bắt mắt. Cảm giác được ánh mắt Phiêu Thịnh hạ xuống nơi đó, sắc mặt Võ Kinh phút chốc trắng bệch, cảm y phục trên người cổ sức kéo xuống phía dưới, nhưng chỉ “xoạt” một tiếng rách thành hai mảnh.

Nhìn Võ Kinh tay chân luống cuống, thật vất vả cầm quần áo che đi hạ thân, lông mi khẽ run nhẹ nhàng nâng lên, tia sáng trong con ngươi đen trũng kia đều là sóng nước bập bênh, mang theo xấu hổ, sợ hãi, yếu đuối nhưng cũng có vẻ xa xôi lạnh lùng. Tóc tai tán loạn xả tại trên giường, gương mặt sau khi giãy dựa

kịch liệt trở nên phiếm hồng, một thân vết thương hiện tại mê người đến không nói nên lời, Phiêu thịnh ung dung đi tới bên giường, tay chậm rãi mơn trớn vết thương, thân thể kia tiếp tục run rẩy, chỉ cảm thấy mạch máu lưu chuyển dưới da, da không phải rất tinh tế nhưng mang theo một cổ lạnh lẽo, dùng sức ấn xuống lại vô cùng co dãn đến khó tả. Chịu không nổi động tác quỷ bí như vậy của Phiêu Thịnh, sợ hãi nhân thân hiện tại của Phiêu Thịnh, Vô Kinh hoảng sợ muốn giãy dụa, lại càng bị ấn lại giữ chặt.

“_Buông!” Khó tin lời nói từ trong miệng mình ra cứ nhiên lại vô lực mềm yếu đến thế, miệng Vô Kinh gắt gao cắn môi mình.

“_Không phải ta đã nói ăn miếng trả miếng sao?!”

Bên tai vang lên âm thanh lạnh lùng của Phiêu Thịnh, Vô Kinh sắc mặt trắng nhợt, trong nháy mắt, Vô Kinh bắt đầu giãy dụa kịch liệt. Phiêu Thịnh thành thực đem hai tay Vô Kinh trói lại, nhìn nhân thân hân hoảng loạn, Phiêu Thịnh cười nhạt:

“_Ta đây muốn nhìn xem một chút ngươi là làm sao khiến ta vừa hoang dã vừa điên cuồng, chính là bằng thân thể như vậy?”

33. Quyển 2 - Chương 32

Edit: kitkentt

Beta: kitkentt

Biết rõ nơi đó của khối thân thể này đã bị xé rách, cảm giác được huyết đang chảy ra, nam nhân vẫn không có đình chỉ mà kịch liệt đánh vào, thậm chí muốn đem lục phủ ngũ tạng của nam nhân dưới thân khuấy lộn nghiền nát, đau đớn từ trái tim truyền đến kia cũng chỉ xuất phát từ lỗi giác. Tham luyến thân thể dưới thân tùy ý mình bài bố, linh hoạt cùng mềm dẻo mà vận vẹo trong tay mình, run rẩy, liều mạng áp chế thống khổ. Ánh mắt chưa từng nhìn qua tay Vô Kinh nhưng lại có thể khẳng định lúc này tay Vô Kinh đang cố sức bấu vào ra giường đến tái nhợt, bởi vì chính mình đang dùng hết sức ngăn chặn chân hân, gần như đem thắt lưng chiết thành hai đoạn, dùng toàn bộ trọng lượng cơ thể mình đè ép xuống. Lần đầu tiên cảm nhận được trong cơ thể Vô Kinh nóng rực mà khô khốc, cùng với tiếng rên đau đớn truyền tới làm cho bản thân máu sôi trào, quên hết tất cả.

Theo bản thân ra vào, phảng phất như nghe được tiếng Vô Kinh thống khổ rên rỉ thoát ra từ kẽ răng. Nhìn thấy Vô Kinh đóng chặt hai mắt, Phiêu Thịnh cảm giác được một tia lo lắng cùng tức giận, đem biên độ dao động tăng nhanh, sức lực cũng tăng lên, quan sát thấy một sợi tóc đen vướng vào đôi môi không có chút máu, theo khoe miệng gọi cảm khẽ nhếch, một đơn âm đột nhiên phát ra dường như không phải kêu ra từ trong miệng mà ngược lại như tiếng kêu gào từ trong lồng ngực, Phiêu Thịnh hạ thấp thân thể xuống, ôn nhu mà ra lệnh:

“_Mở mắt của ngươi ra, nhìn ta!”

Vô Kinh hiểu rõ trên người hân đang phát sinh chuyện gì, sau khi phản kháng thất bại, thân thể xụi lơ theo cơ thể của nam nhân phía trên trùng kích không ngừng mà lay động, nơi chẳng bao giờ có gì tiến nhập bị tính khí trướng to mà nóng rực cương bức tiến vào như muốn lăng trì mình, lợi khí bên trong người tàn sát bừa bãi như muốn xé rách cơ thể làm đôi. Vô Kinh từ từ nhắm hai mắt, vẻ mặt vì chịu đựng đau đớn cùng thống khổ đến tê tâm liệt phế mà vận vẹo, có lẽ là hoài niệm, hoài niệm độ ấm cơ thể cùng ôn nhu năm nào, có lẽ là bản thân đang chuộc tội, vì vậy mới có thể đối với hành vi của Phiêu Thịnh không hề phản kháng, cả đời này, cũng chỉ có hân mới có thể khiến bản thân mình thành cái dạng này. Cơ thể bị xé rách, bản thân chỉ có thể mở miệng nỗ lực khắc chế tiếng thét chói tai, còn tâm hồn bị xé nát, bản thân chỉ biết ngậm miệng đem huyết nuốt vào bụng. Điên cuồng tự nói rằng: ở đây không có yêu. Nhưng sâu trong nội tâm lại mong chờ tình yêu. Bên tai nghe được tiếng gọi không biết là của thần hay quỷ đang nhẹ nhàng nói khẽ: “_Mở mắt của ngươi ra, nhìn ta!” Vô Kinh thuận theo chậm rãi mở mắt, cho tới bây giờ, hân luôn vô pháp cự tuyệt thanh âm này, tựa như hân cho tới bây giờ vô pháp cự tuyệt độ ấm của cơ thể này.

Hai ánh mắt đối diện nhau, Võ Kinh nhẹ nhàng nhấp nháy lông mi sau đó đôi mắt nhìn thẳng vào hắn, có chút hận ý, có chút chờ mong, có chút thống khổ, còn có chút tia sáng tình yêu được giấu vào nơi sâu nhất trong đôi mắt, ánh mắt kia thật đúng là quen thuộc, phẳng phất như đã từng chăm chú nhìn mình ngày ngày đêm đêm, ánh mắt đó trong nháy mắt khiến tâm Phiêu Thịnh trở nên vừa đau vừa khổ, rồi lại lập tức khiến bản thân cảm nhận được một niềm vui sướng mãnh liệt, chinh phục hay phục tùng? Phiêu Thịnh không rõ chỉ biết là trong nháy mắt chính mình đạt đến cao trào.

Võ Kinh thê thảm co quắp ở trên giường, hạ thân bị tàn sát tàn bạo, máu cùng tinh dịch trộn lẫn vào nhau chậm rãi chảy xuống bắp đùi, trên người, trên giường tất cả đều là loang lổ vết máu nhìn thấy mà giật mình khiến tim đập nhanh. Nhìn người trước mắt mình không còn chút máu, cảm giác được hô hấp yếu ớt, thần trí Phiêu Thịnh khôi phục lại, không thể tin nổi bản thân vừa rồi điên cuồng, hít sâu một hơi điều chỉnh hơi thở, ổn định tâm tình, Phiêu Thịnh trấn định gọi Xuân Thanh mang nước tới đặt trước cửa. Cảm nhận được run rẩy khi khăn ướt trên tay nhẹ nhàng sát vào truyền đến, Phiêu Thịnh đột nhiên cảm thấy hối hận, nhìn đôi mắt nhắm chặt kia, đôi môi gắt gao cắn lại kia, Phiêu Thịnh trong lòng một hồi nặng trĩu. Qua thật lâu, lúc gần như cho rằng Võ Kinh đã ngủ thì Võ Kinh mở mắt, ánh mắt ráo hoảnh.

“_Này...là ta nợ người...đúng vậy...hiện...tại ta đã không...chính là đã trả hết nợ rồi chứ? Nợ...thì phải trả, sống trên đời...quả nhiên là phải làm...những việc...không thể không làm.”

Phiêu Thịnh vừa nghe Võ Kinh nói xong, một nỗi tức giận không tên trào dâng, mặc lại y phục chậm rãi đi qua đi lại trong phòng, nhưng chỉ khiến bản thân càng thêm buồn bực, hung ngoan độc địa nhìn chăm chăm Võ Kinh phẳng phất như vô sự, cảm giác giống như chính mình mới là người làm chuyện xấu, Phiêu Thịnh về mặt âm trầm nói:

“_Trả hết nợ? Người cho rằng với thân thể như vậy của người là được? Chẳng biết đã bị bao nhiêu người hưởng dụng qua rồi!”

Võ Kinh sắc mặt càng thêm tái nhợt, đôi con ngươi cũng trở nên u tối hơn, lòng chua xót đến nói không nên lời, nỗ lực mở miệng nhưng run rẩy đến phát không ra tiếng, qua thật lâu, Võ Kinh mới tìm lại được thanh âm của chính mình:

“_Người cho rằng...ta...với cái dạng...thân thể này...sẽ...có người...muốn sao?”

Từ đêm hôm đó trở đi, cơ thể chỉ có thể dùng một từ để miêu tả, thảm hại, sớm đã thành là bán tàn phế, có chút buồn bực khẫu khí bản thân mềm yếu đến đáng thương hại, giọng điệu Võ Kinh thay đổi.

“_Bất quá như vậy lại có thể khẳng định một việc đó là kĩ thuật của người quá kém đi. Ngày nào đó để ta dạy...” Câu nói kế tiếp bất luận thế nào Võ Kinh cũng nói không ra được nữa.

Phiêu Thịnh vừa tức vừa giận, đang muốn đi về phía trước, phía sau cửa lại truyền tới âm thanh:

“_Đại thiếu gia, nhị thiếu gia tới.”

Ngừng lại cước bộ nhìn Võ Kinh ở trên giường, Phiêu Thịnh phân không rõ cảm tình hiện tại của mình, chỉ hừ một tiếng xoay người ra cửa, phản phó Xuân Thanh đem cao dược cùng đồ ăn đã chuẩn bị đưa vào. Dưới lầu, Phiêu Hưng đang nổi giận đùng đùng ngồi trên ghế, ngồi bên cạnh là Niếp Nham vẻ mặt tái nhợt, từ nhỏ được người che chở lớn lên lại gặp chuyện như vậy, tuy rằng không để kẻ xấu thực hiện được ý đồ nhưng cũng khiến cho tâm Niếp Nham khủng hoảng vài ngày.

“_Đại ca, A Nê người định xử trí như thế nào?” Không đợi cho Phiêu Thịnh ngồi xuống, Phiêu Hưng đã gấp không thể chờ nổi mà hỏi.

“_Người như thế nên nhốt ở địa lao của quý phủ, người lại đối đãi bằng cách cho ăn uống no say, còn không để cho người khác vào xem.”

Cảm thấy tâm tình của Phiêu Hưng xúc động dị thường, Niếp Nham ngồi ở một bên lôi kéo Phiêu Hưng đã đứng lên, nhẹ giọng gọi:

“_Phiêu Hưng ca!”

Niếp Nham ở chung với Phiêu Hưng một khoảng thời gian, phát hiện ra rằng bề ngoài Phiêu Hưng nhìn như vô cùng lãnh tĩnh kì thực chính là một người rất dễ kích động.

“_Niếp Nham, chuyện này không chỉ liên quan đến người mà còn liên quan đến cả Trần phủ.”

Liếc mắt nhìn Niếp Nham rồi Phiêu Hưng nhìn chằm chằm đại ca.

“_Ta đã biết, không chỉ có vụ hỏa hoạn ở tiệm vải liên quan đến A Nê, ngay cả ngày đó phủ bị cháy cũng có người hầu phát hiện A Nê đã xuất hiện ở nơi này. Đại ca, A Nê kia rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Xem ra, người biết rất rõ ràng là hắn đã làm chuyện này, nhưng lại để hắn lưu lại trong Hiên Văn các, hai ngày trước rốt cuộc người đã đi đâu?”

“_Việc này người không cần nhúng tay vào.” Phiêu Thịnh lạnh lùng nói.

Nhìn thấy vẻ mặt Phiêu Thịnh thâm trầm mà trốn tránh, hoàn toàn không còn vẻ thông dong thoải mái như ngày xưa, nụ cười luôn như ánh dương đọng trên khóe miệng nay chỉ còn một cổ hàn ý lạnh lẽo đầy tử khí, Niếp Nham nhìn không được rùng mình một cái.

“_Không cần nhúng tay vào!?” Phiêu Hưng nhảy dựng lên.

“_Cái gì gọi là không cần nhúng tay vào? Đại ca, không nên bởi vì A Nê đã cứu mạng người mà người bỏ qua cho hắn. Trần gia cùng hắn không oán không cừ, hắn phóng hỏa thiêu phủ, Niếp Nham cùng hắn không hề có liên quan đến nhau, hắn cứ nhiên lại cấu kết với bọn tiểu nhân hại người. Người như thế nếu không giao cho quan phủ, không dựng hình nghiêm phạt, lòng ta rất...”

“_Câm miệng!” Gầm lên giận dữ, Phiêu Thịnh cắt ngang lời Phiêu Hưng, trong nháy mắt nghe tới dựng hình nghiêm phạt, một nỗi tức giận từ tâm sinh ra. Cảm giác được khẩu khí bản thân quá kịch liệt, Phiêu Thịnh đem thanh âm thả chậm lại.

“_Phiêu Hưng, chuyện này ta tự có cách xử lí, người đừng nói thêm gì nữa.”

Nhíu mày, Phiêu Hưng cẩn thận đánh giá đại ca sau đó chậm rãi đứng lên nói:

“_Đại ca, thái độ của người thật sự rất kì quái, người đã nói không được nhúng tay vào, vậy ta liền không nhúng tay vào, Niếp Nham, đi, theo ta đến ở trong các của ta.”

Cảm giác được Niếp Nham vẫn đứng bất động, Phiêu Hưng lôi kéo tay hắn.

“_Đi thôi, lẽ nào người có thể chịu được cùng kẻ hại mình ở chung một các, đi.”

Niếp Nham đang si ngốc nhìn Phiêu Thịnh trước mắt giống như hai người hoàn toàn khác nhau, bị Phiêu Hưng kiên quyết lôi kéo đi.

Nhíu mày, Phiêu Thịnh ngồi trên ghế, suy nghĩ rối loạn, ân nhân cứu mạng, cái từ này thật đúng là trào phúng, nhưng vì sao hiện tại ngoại trừ tức giận ra thì không hề có sự oán hận như khi bản thân nghe được Lục Châu kể lại chuyện xưa, cũng không có nỗi căm phẫn muốn đem người băm thây vạn đoạn. Thỉnh thoảng nhớ tới thương tật trên người Võ Kinh, còn có ánh mắt kia lại luôn luôn khiến thương cảm nhẹ dâng lên. Sát ý lúc đầu không chỉ có tiêu thất vô tung vô ảnh, hơn nữa hiện tại chính mình lại còn nổi lên lo lắng chuyện Võ Kinh, lòng người thật sự là quá phức tạp, liền ngay cả bản thân mình cũng đoán không ra, sờ không được.

“_Đại thiếu gia.” Tăng quả gia chậm rãi từ ngoài cửa tiến vào.

“_Uhm Tăng quả gia, chuyện gì?” Xốc lại tinh thần, Phiêu Thịnh hỏi.

“_Mấy thất gấm còn thiếu kia đã mua được, ta đã gọi người sắp xếp mang đi cho đúng giao hẹn rồi. ”

“_Việc này liền làm phiền Tăng quả gia thần thông quảng đại rồi, còn về Võ Kinh...” Nói ra tên này khiến bản thân cảm giác có chút khó mở miệng.

“_Đại thiếu gia yên tâm, việc này vốn là chuyện của đại thiếu gia người, lão Tăng sẽ không hỏi nhiều. Chỉ là, lão gia, phu nhân cùng nhị gia đều sắp trở về, nếu việc này bị truyền ra, sợ rằng...Dù sao việc phóng hỏa hại người này cho dù Trần phủ không truy cứu, Niếp gia cũng sẽ truy cứu.” Tăng quả gia cẩn thận dè dặt nói.

“_Cái này, ta cũng đã nghĩ tới. Tăng quả gia, người trước lui xuống đi.”

Xuân Thanh kinh hãi đảm chiến nhìn thấy chân đơn trên giường dính đầy vết đỏ hồng, đem mâm cơm trên tay đặt xuống bàn.

“_Xuân Thanh, người...lui...xuống...đi.” Võ Kinh nhẹ giọng nói, mạnh mẽ căn nhắc chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, chỉ cảm thấy dịch thể khác thường chậm rãi từ phía sau chảy ra.

“_A Nê ca.” Xuân Thanh không biết xảy ra chuyện gì, nhìn thấy A Nê tóc tai tán loạn cùng suy yếu, chỉ biết là thái độ của đại gia đối A Nê ca đột nhiên trở nên dị thường cùng bí hiểm.

“_Không có việc gì, Xuân Thanh. Ta chỉ là thân thể có chút không khỏe, nơi này để ta tự mình sắp xếp.” Miễn cưỡng nở nụ cười, Võ Kinh không muốn khiến Xuân Thanh nhìn thấy mình chật vật.

“_Uhm, vậy được rồi. Ta đem đồ đạc đặt chỗ này.”

Xuân Thanh tinh mắt sớm đã thấy trên mặt Võ Kinh một mảng sưng đỏ, nhớ đến thái độ của đại thiếu gia lúc đi ra, nhin không được lo lắng hỏi:

“_A Nê, có phải xảy ra chuyện gì không, mặt của người...”

“_Mặt?” Theo nhãn thần của Xuân Thanh, Võ Kinh vô ý thức sờ lên gương mặt, lúc này mới phát hiện nửa bên mặt sớm đã sưng lên, thật ngoạn độc, đánh mình một chút cũng không lưu tình.

“_Xem ra muỗi mùa hè thật sự là lợi hại.” Nói xong đến ngay cả chính mình cũng còn không tin được, Võ Kinh cười cười cho có lệ.

“_Xuân Thanh, ta muốn thay quần áo, người vẫn nghĩ muốn xem?”

“_A! Ta lập tức lui ra.” Mặt đỏ bừng, Xuân Thanh luống cuống lui ra ngoài.

34. Quyển 2 - Chương 33

Edit: kitkantt

Beta: kitkantt

Ngồi ở bên giường, Võ Kinh run tay buộc lại y phục, nhìn y phục vừa thay xong lại nhiễm huyết, Võ Kinh chỉ có thể đem tay áo xắn lên cao, vụng về dùng y phục bị xé nát bằng bố vết thương, chỉ động tác này thôi cũng khiến Võ Kinh một mối thờ hồn hển. Trên thân thể đau nhức cộng thêm nhức nhối cũ trên chân phát tác, Võ Kinh chỉ có thể dựa vào trên giường nhắm chặt mắt, khắc chế cảm giác thiên huyền địa chuyển (trời đất xoay vòng) đột nhiên vọt tới.

Xem ra, đúng là không thể rửa sạch được thân thể, đành chờ bị tiêu chảy vậy, Võ Kinh cười tự giễu, bản thân đã từng hại đại thiếu gia kinh qua chuyện này, lại nhớ tới mùa đông đó, đại thiếu gia tiêu chảy mà phát sốt nằm trên giường, mặt đỏ hồng, đôi mắt sáng nhìn Võ Kinh đứng bên cạnh, còn Võ Kinh vẫn cúi đầu nghe đại phu nói chuyện với Trần phu nhân, đại thiếu gia hơn phân nửa chính là bị lạnh bụng, lại ăn cái gì hại bụng, nghỉ ngơi một chút sẽ không có chuyện gì, vốn lúc đó Võ Kinh cũng nghĩ như vậy, kết quả lần thứ hai tình trạng này vẫn như cũ xuất hiện, Võ Kinh lúc này mới hiểu được nguyên nhân là vì sao, đau lòng đại thiếu phải chịu khổ, từ đó về sau mỗi lần xong sự, Võ Kinh luôn sẽ tỉ mỉ rửa sạch thân thể cho đại thiếu gia.

Đến lúc nào rồi ta còn suy nghĩ những...cái này, kì quái tâm lí của chính mình, Võ Kinh trầm tư, không nghĩ đến ta hiện tại cư nhiên lại có thể yên nhiên bình tĩnh như thế, gặp phải chuyện này không phải hẳn là nên bị thống vạn phần, nên phần nộ sao.

Phiêu Thịnh vừa tiến vào chính là thấy được tình cảnh như vậy, dương quang chiếu vào khắp phòng cùng nam nhân tựa ở trên giường, một loại ánh sáng chết chóc tàn lụi, tâm như nứt ra, Phiêu Thịnh bước nhanh

về phía trước bắt lấy tay Võ Kinh, chặt chẽ nắm. Một trận đau nhức từ trên tay truyền đến, Võ Kinh chậm rãi mở mắt ra, mỉm cười nhìn đôi mắt vừa đen vừa sáng của nam nhân, đột nhiên bật thốt ra một câu:

“_Người muốn nghe kể chuyện xưa không?”

Ngơ ngác nhìn nam nhân trước mặt, một bên mặt sưng đỏ, tay lạnh như băng không phù hợp chút nào với nụ cười, cười thật dễ dàng, không có một tia thống khổ, không mang theo cả mùi vị tạp trần. Nụ cười như vậy lại khiến tâm Phiêu Thịnh lên men, ngay cả đầu lưỡi cũng cảm giác thấy mùi vị chua chát, đắng nghét như vị rượu đỏ, mang theo men say cùng khổ sở.

“_Chuyện xưa bắt đầu từ lúc có một cậu bé nghe mẹ kể về sự tích của chim hải âu...”

Võ Kinh si ngốc kể, trên mặt Võ Kinh khi thì cười khi thì đau khổ, Phiêu Thịnh cũng dần rơi vào trong câu chuyện xưa, tâm trạng cũng chìm nổi theo số phận của cậu bé trong chuyện, nghe tới cậu bé bị đưa vào một đại phủ hầu hạ đại thiếu gia, tâm Phiêu Thịnh run lên, đã biết Võ Kinh đang kể chính là chuyện của chính mình. Lại một lần nữa nghe câu chuyện đó, Phiêu Thịnh nghe có điểm quen thuộc, còn có cả những chuyện Lục Châu chưa từng biết đến. Nghe tới khúc nam hài khóc lóc khi chia lìa, Phiêu Thịnh muốn trách rằng chuyện xưa sai rồi, nhưng một tiếng cũng không phát ra được, Phiêu Thịnh sâu sắc cảm nhận được những lời Võ Kinh nói đều là chân thật, cũng giống như khi Lục Châu kể chuyện, chỉ là gây cho hắn cảm giác bất đồng, đó là một cổ đau lòng cùng chua xót xưa mãi không tan, vì người trong chuyện mà bi mà hi.

“_Sau đó, các nam hài gặp lại nhau, bỏ đi lớp ngụy trang của bản thân, bọn họ rốt cuộc gặp lại nhau sau chín năm, lúc này cậu bé kia mới hiểu rõ tất cả, khiến nó đau khổ không phải là những thương tổn do người nhà của hắn gây ra, làm nó sợ hãi cũng không phải là nam hài bộ dáng giống mình kia, khiến nó trầm luân cũng không phải một hồi tình yêu khắc cốt ghi tâm kia, làm nó hận cũng không phải vì ái nhân đã quên mất mình...” Không nói gì nữa, Võ Kinh chỉ yên lặng nhìn Phiêu Thịnh, cũng như lúc này Phiêu Thịnh đang thử người nhìn lại mình, cảm không được nước mắt này giờ vẫn kiềm chế, Võ Kinh chỉ cảm thấy khóe mắt mình cay xè, một giọt chất lỏng trong suốt từ hốc mắt chảy xuống.

Lệ kia trong suốt cực kì, đôi mắt kia giống như được bao phủ bởi hơi nước, lấp lánh một cách kì dị, Phiêu Thịnh nhìn nam nhân như vậy, âm thanh đột ngột run rẩy.

“_Hắn...hiểu...rõ...cái gì...”

Võ Kinh nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, thanh âm nhẹ như gió thoảng:

“_Thì ra khiến hắn thống khổ, cảm hận không phải người cũng không phải sự, không phải là thành kiến của thế tục, cũng không phải thay đổi của bản thân, mà chỉ là một đoạn tình cảm đã phai màu, một đoạn tình cảm đã hủy diệt lí trí cùng nhiệt tình của hắn, đoạn tình yêu hắn đã từng không hề hối hận đó, thứ tình yêu vốn phải là vĩnh viễn vô tội này.”

Chậm rãi mở mắt ra, Võ Kinh dừng ở trên người phiêu Thịnh.

“_Hiện tại đoạn tình cảm này hắn là đã sớm bị chôn vùi vào trong đất, cát bụi về với cát bụi, đất về với đất. Câu chuyện xưa này rốt cuộc cũng kết thúc rồi, đem chuyện xưa này nói cho người biết, kiếp này chỉ nói cho một mình người, vậy nên câu chuyện này chính là bí mật cũng chỉ có hai người biết đến thôi.”

“_Kết thúc.” Phiêu Thịnh vô thức nỉ non.

“_Đúng vậy, kết thúc. Bởi vì cậu bé kia cuối cùng cũng đã thoát khỏi vận mệnh bị tình yêu thao túng,”

“_Nếu đã kết thúc vì sao còn nói cho ta biết?!”

Phiêu Thịnh phẫn nộ gào thét, một tay bắt lấy Võ Kinh nắm lên, câu chuyện này triệt để nhiễu loạn nhận thức của Phiêu Thịnh, bị yêu cùng hận trong câu chuyện làm cho chấn động, không tin vị đại thiếu gia hồn nhiên xinh đẹp được Võ Kinh hình dung trong chuyện xưa kia là chính mình, không tin bản thân từng được một người như vậy yêu, không tin chính mình cũng từng như vậy yêu một người khác, dù hai người đều là cùng giới tính. Vô số chuyện không tin chỉ là càng nói rõ lên một vấn đề, chính là Phiêu Thịnh hắn vẫn tin tưởng, triệt để tin chuyện xưa này, tin tưởng khiến bản thân hi vọng tất cả chỉ là lỗi giác của bản thân mà thôi.

“_A!” Nhẹ giọng cười, Võ Kinh nhìn Phiêu Thịnh đang mang theo mê mang, hoảng loạn mà giãy dụa.

“_Chính vì là đã kết thúc, ta mới có thể nói cho người.” Thanh âm này tà ác cực kì, cũng bi thương cực kì.

Dựa vào trên giường, Võ Kinh nhìn Phiêu Thịnh lại một lần nữa nổi cơn thịnh nộ từ trong trong phòng xông ra ngoài, nhìn bóng người đã rời xa, Võ Kinh lẩm bẩm nói:

“_Thật là, toàn bộ ghé đều ngã...” Âm thanh lắng đọng, chỉ có vẻ mặt hơi méo mó kia là thứ duy nhất mang chút sinh khí dưới ánh mặt trời.

Khó chịu, thật sự rất khó chịu, quá khứ như thế, chuyện xưa như vậy, còn có Võ Kinh như vậy khiến toàn bộ tâm Phiêu Thịnh nghẹn đến khó chịu, một từ “kết thúc” càng làm cho tình tự của bản thân không cách nào không chế được, xanh mặt, mắt đỏ bừng, Phiêu Thịnh thần tình nổi giận trong Trần phủ bước đi, nhìn thấy Phiêu Thịnh như vậy bọn người hầu đều đứng nép vào một bên không dám nói câu nào.

Là cố ý, Võ Kinh hẳn là cố ý, hẳn cố ý dùng biểu tình như vậy, cố ý dùng ngữ điệu như vậy, cố ý dùng từ ngữ như vậy, tình tiết trong câu chuyện xưa đó có lẽ là chân thật, nhưng tình cảm trong chuyện xưa đó là giả tạo, tất cả đều là hấn bịa đặt. Mụ nó, ta không được nhẹ dạ, ta không thể để hấn không chế tâm tình của bản thân, không thể để miêu tả trong chuyện xưa làm cho tâm loạn, đại thiếu gia kia không phải là mình. Càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng phiền, một quyền đánh vào song cửa trên tường, đá vụn trên tường cắt vào tay để lại một ít vết máu, Phiêu Thịnh không cảm giác thấy một chút đau đớn, ánh mắt chỉ gắt gao nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín phía trước, không biết từ lúc nào hấn đã đi đến phía ngoài của Hiên Văn các ngày xưa, một cước đá văng cánh cửa lung lay sắp đổ, sải bước đi vào.

Ở đây chính là nơi đã phát sinh chuyện xưa kia, hừ. Cười nhạt một tiếng, Phiêu Thịnh nhìn quanh bốn phía, mùa hè oi bức sắp đi qua, ánh tà dương lạc sơn chiếu xuyên qua khu vườn bỏ hoang, rất tĩnh lặng, rất yên bình, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ thổi qua khu vườn, mang theo chút dễ chịu cùng âm thanh vui vẻ từ nơi xa đến. Tâm tình phiền não của Phiêu Thịnh chậm rãi xuôi xuống dưới, cảnh vật ở trung tâm đường như không ngừng xoay tròn chuyển động, nghĩ đến chuyện xưa Võ Kinh đã kể, phảng phất cảm giác như có rất nhiều người chạy tới chạy lui bên cạnh mình, trong nháy mắt đồng hoang tàn kia sáng rực lên, đây là mùa gì, vì sao ta hình như thấy được lá phong vờn bay, điên cuồng như thế, mỹ lệ như thế, từ lúc nào ta đã đứng dưới tàng cây rồi.

Âm thanh nhỏ vụn từ hai bên trái phải khiến Phiêu Thịnh chậm rãi quay đầu lại. Một nam hài đang ngồi ở dưới chân mình, một...một đầu tóc đen thui, áo đơn trắng tinh, nam hài chậm rãi ngẩng đầu lên, hai hàng lông mày tỏa ra ánh khí bức người, đôi mắt ngây thơ xinh đẹp, trong trẻo đến nỗi được phong diệp nhiệm đến đỏ tươi, nụ cười rất cuồng dã, lộ ra hàm răng trắng nõn, trong nháy mắt Phiêu Thịnh đập nhanh hơn, thẳng đến khi một người mặc y phục màu tím nhạt xuất hiện nói:

“_Đại thiếu gia, chúng ta trở về phòng đi.”

Người áo tím kia ngẩng mặt lên, gương mặt còn rất non nớt nhưng rạng rỡ, đôi mắt tựa sao đêm trong mát như làn nước, sau đó hai nam hài như tiểu động vật đang đùa giỡn nhau, ôm nhau, cùng hôn nhau, không một chút cảm giác chán ghét cùng dơ bẩn, hai hài tử thánh khiết không giống như người phàm tục. Phiêu Thịnh bình tĩnh xem, nhìn một đoàn bạch sắc cùng tử sắc đan xen vào nhau, trôi đi, càng ngày càng xa, đến khi gần tiêu thất khỏi đường nhìn của Phiêu Thịnh thì người áo tím kia chậm rãi quay đầu lại, ôn nhu thần nhiên nhìn thoáng qua mình.

“_Võ Kinh.” Bật thốt lên cái tên này, phong diệp đầy trời nháy mắt biến mất, bọn nam hài cũng tiêu thất, chỉ để lại mình Phiêu Thịnh đứng bất động giữa vườn hoang, qua nửa ngày Phiêu Thịnh mới bừng tỉnh, lúc này mặt trời đã lặn ở núi tây, mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào, lệ đã đọng đầy vành mắt.

“_A...a...” Thống thiết thét lên. Dã thú bị thương phát ra tiếng rít gào trong đêm mưa tầm tã, xé toạc cả màn đêm.

Đây là Võ Kinh trả thù, trả thù bản thân đã quên đi tất cả, tại sao ta lại có thể quên đi tình cảm của một người như vậy, nhớ lại toàn bộ quá khứ, linh hội được loại tình cảm kia, thứ ái tình đã hủy tất cả lí trí cùng nhiệt tình của Võ Kinh nhưng vẫn như cũ khiến lòng ta đau như muốn nứt ra. Đứng tại chốn xưa, tình cảm xa lạ đang mãnh liệt cuộn trào trong ta là cái gì, là yêu, là hận, là đau đớn hay là bất đắc dĩ?

Đau quá, Võ Kinh mơ mơ màng màng nằm trên giường, chỉ cảm thấy cả người chết lặng, nhức nhối không ngừng tựa như có nghìn vạn con kiến gặm cắn đầu khớp xương, giãy dụa nghĩ muốn ngồi dậy nhưng toàn thân vô lực, cảm giác thấy hơi thở phả ra nóng đến phồng người. Nghĩ cứ như vậy bị đau đến chết, Võ Kinh buông thả giãy dụa, cuộn chặt thân thể, cắn răng lấy tay bấu vào chân. Ngay lúc cho rằng đau nhứt kia vĩnh viễn cũng không biến mất, bên tai mơ hồ nghe được âm thanh phân phó quen thuộc:

“_Lấy năm thương...ba năm, đun sôi...năm...thương...hành thái...sắc...còn một.” (cho dễ hiểu là thế này: lấy 5 thương rượu thuốc ngâm 3 năm đun nóng lên, hành thái nhỏ thả vào, sắc 5 thương hỗn hợp rượu này đến khi còn 1 thương...)

Cảm giác được có người đang chà xát cơ thể, từng đợt hơi ấm theo làn da chậm rãi thấm vào trong cơ thể.

Ta lại nằm mơ sao, Võ Kinh ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn đầy thán giữa trời phát ra ánh sáng bàng bạc chiếu khắp ngàn góc phong, hồng quang liễm diễm. Chân trần đạp trên mặt đất, cho dù không cần nhìn Võ Kinh cũng biết được rằng thứ hần đang đạp lên chính là lớp lá phong đã hấp thụ nhiệt từ ánh nắng mùa thu, khi giẫm lên, một luồng hơi ấm bốc lên từ chân thấm vào tận lòng. Theo mỗi bước chân đều phát ra tiếng lá cây khô giòn vang, một dải hành lang trải đầy phong thụ hiện ra trước mặt hần, chẳng biết bên kia hành lang là gì, Võ Kinh chỉ thẳng một đường đi về nơi xa nhất, bên trên là bóng cây um tùm, gió thổi qua khe khe truyền đến âm thanh vọng lại, lúc to lúc nhỏ, như có như không.

Không chút để ý đến, Võ Kinh chỉ chăm chú nhìn ánh sáng ngày càng hiện rõ ở nơi xa, càng đi càng nhanh, càng chạy càng vội, một cánh cửa hình vòm ngày càng gần, ngày càng rõ ràng, khi chỉ còn cách trong gang tấc, Võ Kinh nhảy vọt qua, chỉ cảm thấy gió thổi ngang tai, sau đó ánh nắng rực rỡ trút xuống, chói đến mức làm cho hần không mở mắt ra được. Thoáng nghe tiếng chim hót, mở mắt ra, chỉ thấy một chú chim lông trắng mỏ đỏ bay qua người, thoáng giật mình nhìn, Võ Kinh biết hần rốt cuộc gặp được hải âu, còn bản thân đang dang cánh tay giữa mây trời xanh biếc, vội buông thõng tay nhìn xuống, phía dưới chính là một màu xanh thẳm.

Cuối cùng ta cũng lại thấy được hải âu. Chú hải âu đã bị ta quên đi mất chín năm.

35. Quyển 2 - Chương 34

Edit: kitkentt

Beta: kitkentt

Nhìn nam nhân thống khổ rên rỉ trên giường, khuôn mặt ửng hồng bất thường, đem cơ thể hần mở ra lại phát hiện hai tay đã chảy máu đầm đìa, Xuân Thanh rợn người không muốn tiếp tục nhìn phần da đùi đã máu thịt lẫn lộn kia. Phiêu Thịnh nhíu mày phân phó Thu Tranh đi đun rượu rồi nhân lúc đó chườm nóng cơ thể. Cẩn thận đánh giá các đốt ngón tay của Võ Kinh đã sưng sưng thũng thành bánh màn thầu, cầm lấy bút viết ra đơn thuốc giao cho Xuân Thanh.

“_Người đem chăn đơn trong phòng ta thay rồi lấy một bộ y phục mới đến, sau đó lập tức đi bốc thuốc, ở trên đơn thuốc này có vài loại được trong phủ không có, người đến Đức Thiện được trang lấy. Nhớ kĩ không được kinh động đến những người khác trong phủ.” Lúc này Phiêu Thịnh toàn thân ướt đẫm như sũng nước.

Xuân Thanh không hề chần chờ, nhanh nhẹn trở về phòng Phiêu Thịnh cầm theo y phục sạch sẽ, thay chăn đơn xong liền nửa đêm ra phủ tìm được. Phiêu Thịnh thay y vật sạch sẽ, đem quần áo ướt đẫm trên người Võ Kinh cởi ra, cầm khăn sạch lau mồ hôi liên tục đổ ra trên người Võ Kinh.

“_Đại thiếu gia, được đã ngao xong rồi.” Âm thanh phía sau làm Phiêu Thịnh ngừng động tác, xoay người nhìn Thu Tranh đang bưng thau nước đứng ở cạnh cửa.

“_Ừ, đem đến phòng ta.” Phiêu Thịnh vừa phân phó vừa dùng y vật sạch sẽ bao lấy Võ Kinh, dìu hắn vào phòng mình rồi để nằm lên giường, đem thau nước chứa rượu mà Thu Tranh đã ngâm thành hồ, xếp khăn trắng lại, nhân lúc còn nóng bọc lấy các đốt ngón tay đã sưng phù của Võ Kinh, chờ tất cả làm xong thì trời đã hửng sáng, sau khi Xuân Thanh bưng thuốc mới sắc xong đi vào phòng, Phiêu Thịnh liền bảo các nàng lui xuống nghỉ ngơi trước.

Nhìn Võ Kinh đang nằm trên giường mình, sắc mặt đã có chút bình thường, biểu tình cũng đã yên ổn hơn, Phiêu Thịnh thở phào nhẹ nhõm, bưng được, ôm Võ Kinh nửa nằm nửa ngồi cẩn thận tỉ mỉ đút được, đợi đến khi Võ Kinh nửa mê nửa tỉnh uống hết, lại đem khăn đang bọc các đốt ngón tay làm nóng thay một lần nữa, lúc này Phiêu Thịnh mới uể oải ngồi trên ghế cạnh giường ngủ thiếp đi.

Võ Kinh cảm giác sau khi tỉnh lại phẳng phất như thiên hạ đại biến, không gặp Phiêu Thịnh chán ghét cùng cảm phận mình nữa, chỉ còn nhìn thấy Phiêu Thịnh cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc bản thân không thể cử động. Nửa nằm ở trên giường nhìn Phiêu Thịnh bưng được giúp mình uống, từ lúc Võ Kinh tỉnh lại phát hiện hai tay mình sớm đã sưng phù không cách nào cầm đồ vật này nọ, việc ăn uống của hắn toàn bộ đều do Phiêu Thịnh giúp, cho dù hiện tại tứ chi của Võ Kinh đã khôi phục bình thường, Phiêu Thịnh vẫn kiên trì đút được. Sau vô số lần đem nghi vấn trong lòng nuốt xuống, rốt cuộc có một ngày Võ Kinh nhận không được nữa.

“_Tại sao...như vậy?” Võ Kinh cho rằng tâm mình như ao nước đọng, tình đã tiêu thất, nhưng phát hiện thỉnh thoảng khi Phiêu Thịnh đối mình ôn nhu lại vẫn như cũ khiến bản thân trong lòng chấn động, tim đập nhanh hơn.

“_Xin lỗi.” Chần chờ thật lâu sau, Phiêu Thịnh mới thốt ra một lời như vậy.

“_Xin lỗi? Người tại sao phải xin lỗi ta, câu này hẳn là ta nói mới đúng, dù sao Trần phủ cho ta ăn ngon cùng chỗ ở tốt, ta lại phóng hỏa hại người, người không đem ta giao cho quan phủ, ta mới phải nói cảm tạ a.” Như là thuật lại cảm tưởng, lời nói kia lạnh lẽo cứng ngắt.

Không để ý đến khẩu khí của Võ Kinh, Phiêu Thịnh chỉ đem chén thuốc đã uống hết đặt ở trên bàn rồi xoay người ngồi ở trên giường Võ Kinh.

“_Nếu như không phải bởi vì chuyện quá khứ, hiện tại người cũng sẽ không...”

“_Quá khứ có chuyện gì?” Võ Kinh nhận không được đề cao thanh âm

“_Quá khứ có chuyện gì chứ, bất quá chỉ là một người hầu lớn mật làm bậy, mơ tưởng đến thứ không xứng với hắn, làm điều hắn không được phép làm mà thôi.”

“_Ta không muốn cãi nhau với người.” Phiêu Thịnh đột nhiên bạo phát, mấy ngày nay nói không nên lời cảm giác hổ thẹn này là cái gì, mỗi khi hắn nhìn thấy Võ Kinh luôn luôn là một trận đau lòng cùng chua xót, đánh một quyền lên vách tường, Phiêu Thịnh phát ra tiếng:

“_Người rốt cuộc muốn thế nào? Ta biết ta quên đi quá khứ, quên đi người, ta rất áy náy. Nếu không phải vì ta, hiện tại người cũng sẽ không lỡ bước biến thành cái dạng này. Ta biết người hận ta cho nên mới làm ra những chuyện này, thế nhưng người có biết tâm tình của ta ra sao không, đột nhiên phát hiện thì ra bản thân cứ nhiên lại cùng một người nam nhân...” Phiêu Thịnh ngừng nói, hắn thấy diện mục Võ Kinh tái nhợt, con mắt trũng to nhìn mình.

“_Ta muốn thế nào?”

Võ Kinh ung dung nói:

“_Thì ra người làm tất cả chuyện này là vì bồi thường ta. Người cho rằng ta hận người.”

“_Đừng loạn tưởng! Lẽ nào người xuất hiện tại Trần phủ, phóng hỏa hại người đều không phải vì nguyên nhân này? Nếu không phải hận ta, người sẽ liên lụy đến người vô tội? Không phải người luôn mong muốn ta nhớ lại quá khứ sao? Hiện tại ta nhớ lại rồi, nhớ lại người, nhớ lại quá khứ, người thỏa mãn rồi chứ? Người có biết hiện tại tâm tình của ta ra sao không, nhìn thấy người, nhớ lại quá khứ của người, ta không áy náy sao?” Phiêu Thịnh cúi kính đi tới đi lui trong phòng.

“_Người...đã...nhớ lại.” Võ Kinh ngữ điệu bất ổn nói.

Ngừng bước chân, Phiêu Thịnh nhìn Võ Kinh.

“_Đúng vậy, ta đã nhớ lại người, cũng biết được chuyện phát sinh năm đó...”

“_Thì ra người đã nhớ lại a, thì ra là bởi vì người đã nhớ lại quá khứ mà cảm thấy áy náy, vì vậy người tha thứ chuyện ta đã làm, vì vậy người muốn bồi thường ta. Không, có lẽ người chỉ là thấy xấu hổ vì đã từng có tình cảm cùng một người...”

“_Không phải sao, vậy người muốn thế nào? Ta biết có rất nhiều việc hiện tại ta làm gì cũng vô ích, những tổn thương mà Trần gia gây ra cho người đều không thể bù đắp...” Câu nói kế tiếp bị âm thanh ngoài cửa cắt đứt.

“_Đại thiếu gia, có người chờ ngài ngoài cửa.”

Không nhìn thấy Phiêu Thịnh rời đi, Võ Kinh chỉ ngồi ngơ ngác, lăm lăm trong miệng:

“_Bù đắp, áy náy...ha ha...Lẽ nào ta trở về chính là vì cái này, lẽ nào ta thống khổ chỉ là chờ một câu xin lỗi, không phải. Ta chỉ là muốn nhìn lại quá khứ một chút, thăm nghĩ len lén nhìn thấy hấn.”

Tim đau thắt, Võ Kinh chậm rãi từ trên giường đứng xuống, vịn lấy tường nhìn quanh căn phòng xa lạ này.

“_Ta không nên trở về, ta không nên trở về.”

Cửa được mở ra, ngoài cửa ánh dương rực rỡ, đứng trên hành lang, Võ Kinh đột nhiên nghe được một tiếng nói quen thuộc.

“_Đại thiếu gia.”

Trong lòng chấn động, theo hướng âm thanh nhìn lại, Phiêu Thịnh đang cùng một vị nữ tử nói chuyện trong đình viện dưới lầu. Lục Châu tỷ tỷ, Võ Kinh gần như muốn kêu lên, dựa vào tường bình ổn trái tim đang đập liên hồi khi vừa nhìn thấy. Ta phải rời khỏi đây, ta phải rời khỏi đây. Trong tâm chỉ còn tâm tâm niệm niệm một câu này, Võ Kinh len lén bước nhanh xuống lầu. Xuân Thanh cùng Thu Tranh đang đứng trò chuyện thân mật ngoài cửa, Võ Kinh không dám đi cửa chính, len lút chuồn vào gian phòng ở lầu một rồi trèo qua cửa sổ ra khỏi các, thừa lúc mọi người không chú ý rời khỏi Hiên Văn các.

Bên ngoài Hiên Văn các tiết trời vẫn quang đãng như trước, một hồi trùng kêu chim hót ung dung tự tại. Lục Châu tới thăm khiến Phiêu Thịnh cảm thấy vô cùng bất ngờ, nhìn mặt mày lăm lăm bụi bặm của Lục Châu, vừa thấy mình đã bắt lấy, không đợi Phiêu Thịnh lên tiếng thì đã ào ào như nước đổ nói:

“_Đại thiếu gia, người vừa đi lòng ta luôn bất an. Ta nghĩ chuyện ta đã nói nhất định sẽ làm người nảy sinh hiểu lầm, nghĩ tới nghĩ lui, nói ra rồi thật xin lỗi lão gia phu nhân, không nói lại có có lỗi với Võ kinh, ta không muốn lương tâm mình bất an, vì vậy cách nhiều ngày như vậy ta mới đến. Đại thiếu gia, người đừng nói, để ta nói, ta sợ nhất mỗi khi dừng lại sẽ khó mở miệng, ta đã từng không hiểu Võ Kinh cùng đại thiếu gia là quan hệ gì, nhưng từ khi ta có gia đình, có trượng phu, có hài tử, ta đã biết, ta hiểu được. Võ Kinh hấn vẫn luôn yêu người, vẫn luôn thương tiếc người, Võ Kinh thẳng thắn đem đại thiếu gia trở thành hài tử của mình, trở thành người yêu của mình mà yêu mà thương, còn đại thiếu gia cũng thẳng thắn đem Võ Kinh trở thành thân nhân, hay thậm chí là ái nhân...”

Lục Châu nhìn vẻ mặt bình tĩnh của đại thiếu gia, gần không được hoảng hốt, vốn nghĩ đại thiếu gia khi nghe nói như thế hấn là khiếp sợ, khó xử, kinh ngạc chứ không phải là vẻ mặt biểu hiện ra như lúc này, Lục Châu lời lẽ mất trật tự tiếp tục nói:

“_Đại thiếu gia, ta biết người nghe xong nhất định không tin, nhưng ta nói chuyện này cũng không phải muốn cho người vì chuyện năm đó mà cảm thấy áy náy, thống khổ hoặc là khiến người cảm thấy bị sỉ nhục. Ta chỉ muốn cho người biết sự thật chuyện năm xưa rất cuộc là như thế nào, năm đó, người...từng...cùng một người yêu nhau, ta không muốn sự thật bị bóp méo.”

Nhìn vẻ mặt chân thành của Lục Châu, tâm Phiêu Thịnh kinh hoàng, mở miệng nửa ngày cũng thốt không ra lời nào, rốt cuộc thanh âm run run từ trong yết hầu vọt ra:

“_Ta quên đi Võ Kinh, có phải thật có lỗi với hấn hay không!?”

“_Sẽ không.”

Lục Châu liên tục lắc đầu nói:

“_Võ Kinh sẽ không nghĩ như vậy, nếu như Võ Kinh còn sống, hẳn nhất định chỉ là mong muốn người có thể nhớ kĩ có một người tên gọi Võ Kinh, các người đã từng yêu nhau.”

Phiêu Thịnh ngơ ngác đứng sững trong phút chốc, dường như đột nhiên tỉnh ngộ hiểu ra tất cả, xoay người chạy ào vào lầu các. Ta không nên nói xin lỗi, điều Võ Kinh cần không phải là câu này. Hẳn không hy vọng tình yêu của hắn trở thành tội lỗi cùng trừng phạt làm gánh nặng cho người khác, xin lỗi, cái hắn chờ chưa bao giờ là câu này.

Gian phòng rộng mở không một bóng người. Máu trong cơ thể như bị đông cứng lại.

Ta đi về đâu, nơi nào là chốn ta có thể dung thân. Rốt cuộc vì sao ta lại làm như vậy? Vì một câu xin lỗi, vì để cho bản thân triệt để chết tâm, đúng, chết tâm, chìm hải âu trong giấc mộng kia không phải đã nói cho ta biết rồi sao? Có một vài thứ một khi đã thay đổi thì sẽ vĩnh viễn không thể quay trở về như ban đầu được. Quên đi, ta hẳn nên quên hết tất cả. Võ Kinh trốn trốn tránh tránh đi tới phòng nhỏ của A Bá, trong phòng, A Bá đang hút tẩu thuốc, không chút giật mình khi thấy Võ Kinh đến.

“_A Bá, ta muốn mượn người vài thứ.”

Ánh nắng gay gắt chiếu xuống khiến Võ Kinh đổ mồ hôi, cuộc từng nhát từng nhát xuống đất, từng quãng sáng tản ra, mồ hôi tuôn rơi không ngừng. Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút. Thời gian của ta không còn nhiều, ngay lúc Võ Kinh điên cuồng cuốc xuống đất đột nhiên cảm giác được cuốc đụng phải vật cứng, mừng như điên bỏ đao cạy xuống, quỳ gối bên cạnh lấy tay liên tục đào bới, chỉ trong chốc lát, một hộp gỗ lớn màu đen hiện ra trước mặt, nhẹ nhàng lấy ra, thổi đi đất cát trên hộp, tay Võ Kinh run rẩy liên tục, cắn răng, Võ Kinh cố sức mở chiếc hộp ra, bên trong là bộ y phục sớm đã phai màu lạng im nằm trong hộp.

Cảm ơn người, phong thụ, người vẫn cất giấu bí mật này, nhưng hiện tại ta lại muốn xóa bỏ nó, bởi vì nó đã không còn là bí mật nữa, không còn là quá khứ mà ta phải dùng cả sinh mạng của mình để gìn giữ, nó không còn là bằng chứng về quá khứ tươi đẹp kia, nó chỉ là một sai lầm để người đời trào phúng.

Run run chậm chạp gỡ y phục lên nhìn, đã từng là vết máu sớm biến thành một vết vết bẩn không thể nhận ra.

“_Bảo mật nha, đại thiếu gia không được cùng người khác nói.”

“_Không nói, không nói. Ta toàn bộ đều nhớ ở trong lòng. Người không được hối hận.”

Đúng vậy đại thiếu gia, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng hối hận qua về chuyện quá khứ, nhưng hiện tại ta đã không cần tất cả những thứ này nữa.

Tay gần như là run rẩy cầm lấy đá đánh lửa, Võ Kinh đốt lửa. Nhìn bí mật trước mặt từ từ bị thiêu hủy, tất cả chậm rãi hóa thành hồng quang tuyệt đẹp, so với lửa còn rực đỏ hơn, Võ Kinh nở nụ cười, xuyên qua ánh lửa nhìn thấy Phiêu Thịnh đang kinh ngạc đứng ngoài cửa.

“_Đây là cơn hỏa cuối cùng ta phóng.” Võ Kinh chậm rãi nói.

36. Quyển 2 - Chương 35

Edit: kitkentt

Beta: kitkentt

“_Người điên rồi!” Phiêu Thịnh rống lên, nhắm về phía Võ Kinh đẩy ngã hắn xuống đất, ra sức đập.

“_Người điên rồi, người muốn thiêu chết chính mình sao!”

Lửa trên quần áo Võ Kinh sớm đã được dập tắt nhưng Phiêu Thịnh vẫn không hề dừng tay, gần như điên cuồng mà đánh lên người Võ Kinh, con mắt đỏ hồng như tích huyết.

“_Người cho là như vậy ta sẽ cả đời nhớ kĩ người, người cho là tự thiêu mình ta sẽ thương tâm vì người...” Nói không nên lời câu nói tiếp theo, Phiêu Thịnh chỉ vững vàng nắm chặt lấy người dưới thân, một màn vừa nãy hầu như khiến tâm hắn muốn nứt ra, nghĩ nếu như đến chậm vài chung, người trước mắt đã bị chết cháy, Phiêu Thịnh gần như muốn nổi điên.

“_A!”

Cảm giác được Phiêu Thịnh nắm lấy tay mình, đem nó niết đến phát đau không gì sánh nổi, Võ Kinh mờ mờ nói:

“_Trần thiếu gia, người làm sao vậy? Ta chỉ là đem những thứ ta không cần nữa đốt thôi mà. Người buông, tay đau quá.”

Phiêu Thịnh gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói từng câu từng chữ:

“_Đau, người vẫn còn biết đau sao! Vậy người có biết hay không, ta cũng đau.”

“_Người có biết hay không khi biết được mọi chuyện ta rất đau khổ, khi ta biết người đem tất cả thống khổ mang trên người, khi ta biết người từng chịu tất cả đau đớn, khi ta biết người yêu ta sâu đậm, mà ta lại vô cùng đau khổ khi không cách nào khơi gợi lại nỗi quá khứ ta cũng đã từng yêu người. Đúng vậy, ta áy náy, đúng là ta phải nói lời xin lỗi người, nhưng người có biết không ta rất đau khổ khi biết mình quên mất người mình yêu. Đau đớn của người có thể cảm nhận, có thể nhìn thấy được, còn đau đớn của ta, ta đau đớn nhưng chỉ có thể tự mình cảm nhận. Ta cũng là con người, trái tim ta cũng đang đập, ta cũng có tình cảm, bị người yêu quên mất mình là một loại đau khổ, quên đi người mình yêu lẽ nào sẽ không đau khổ? Ta không có cách nào bù đắp được những tổn thương mà người đã gánh chịu trong quá khứ, nhưng lẽ nào ngay cả một câu xin lỗi ta cũng không thể nói sao?!” Phiêu Thịnh điên cuồng gào thét.

“_Người cũng rất đau sao?” Bị Phiêu Thịnh áp trên mặt đất, Võ Kinh mang theo tiếng khóc nức nở nói, mặt tái nhợt, miệng run run, thân thể liên tục run rẩy theo.

“_Võ Kinh, Võ Kinh, Võ Kinh...” Gắt gao ôm lấy Võ Kinh rồi cuộc tìm được, Phiêu Thịnh ở bên tai Võ Kinh liên tục kêu cái tên này

Cảm giác được người trong lòng đang run nhẹ nhẹ, Phiêu Thịnh kề sát lỗ tai hắn, nhẹ nhàng nói:

“_Đây là tiếng gọi đã muộn mất chín năm, Võ Kinh. Ta rất đau, vì ta quên mất người mà đau đớn, vì người yên lặng chịu đựng thống khổ mà đau đớn, cũng đau đớn vì người phóng hỏa hại người, đau đớn vì ta hiểu lầm người, đau đớn vì ta hiểu rõ nỗi đau khổ của người. Đau đớn của người chậm rãi mà kéo dài trong chín năm, đau đớn của ta chỉ trong nháy mắt cuộn trào mãnh liệt.”

“_Hức, oa~”

Võ Kinh không nghĩ đến bản thân sẽ khóc như vậy, trải qua vô số thống khổ, hắn vốn tưởng rằng hắn sẽ không còn khóc được như vậy nữa, nhưng ở trong lòng Phiêu Thịnh, ngay tại thời điểm hắn nói một câu này, vô số oán hận tích tụ chôn sâu trong lòng, bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu oán hận đột nhiên thoát khỏi nội tâm, hiện ra dưới ánh mặt trời, cũng không thể khống chế được nữa, Võ Kinh rồi cuộc khóc, tiếng khóc đầu tiên trong chín năm, vui sướng mà khóc.

“_Xin lỗi.” Nhìn khuôn mặt tích lệ của Võ Kinh khôi phục lại bình tĩnh, Phiêu Thịnh chăm chú nhìn thẳng vào mắt Võ Kinh nói.

“_Ta...lúc trước cũng không phải là muốn cùng người ôn lại tình cũ, ta chỉ là muốn như lúc đầu lặng lặng nhìn ngắm người, nhưng tình cảm của con người thật không cách gì khống chế được.”

Hít một hơi thật sâu, Võ Kinh tiếp tục nói:

“_Ta chỉ hi vọng người có thể nhớ kĩ cái tên Võ Kinh này, cái gì đã qua thì hãy cho nó qua đi, chí ít ta vẫn còn là một hình bóng trong lòng người, cho dù chỉ là hình bóng nhỏ nhoi nhất, mờ nhạt nhất, Ta không thật sự muốn làm hại Niếp Nham, chỉ là...”

Câu nói kế tiếp bị Phiêu Thịnh cắt đứt, Phiêu Thịnh ôm chặt lấy Võ Kinh, thấp giọng nói:

“_Không cần nói nữa, ta biết, ta biết...”

“_Nếu như Võ Kinh còn sống, hẳn nhất định chỉ mong muốn người có thể nhớ kĩ có một người gọi là Võ Kinh, các người đã từng yêu nhau.” Lục Châu tỷ tỷ, người nói quả thật đúng.

Rốt cuộc sau khi hai người trải qua bao nhiêu ngày, chia lìa nhau vào đông tại Hiên Văn Các, gặp lại nhau vào hạ nơi đồng hoang tàn, thái dương rực rỡ vô cùng, lần đầu tiên sau chín năm, Võ Kinh mới cảm giác thấy ánh mặt trời ấm áp đến thế, ý cười chậm rãi hiện ra. Tóc đen dưới ánh mặt trời phát ra ánh vàng nhàn nhạt, sáng lấp lánh. Võ Kinh cười thật đậm bạc, vân đạm phong khinh như vậy, trong nháy mắt đó Võ Kinh nhìn thật nhẹ nhàng, thanh thản mà rạng ngời, Phiêu Thịnh nói không nên lời, thanh âm chỉ có thể luẩn quẩn nơi yết hầu. Hai người thật lâu đứng nhìn nhau như vậy, Phiêu Thịnh sau nửa ngày mới nheo mắt ngắm nhìn mây trôi trên bầu trời, trầm thấp nói:

“_Không trở về được?”

“_Đúng vậy, chúng ta không trở về được, cũng không thể quay trở lại quá khứ.” Lời nói rất nặng nề cũng rất chậm, Võ Kinh vẫn cười như trước.

“_Người nhớ rõ chuyện hải âu ta đã từng kể không?”

Không nói gì, Phiêu Thịnh chỉ gật đầu.

“_Ta lại mơ thấy nó, xem ra ta nên trở về nhà.” Võ Kinh nhìn một chút nơi cổ hương đã từng phồn hoa này.

“_Thật sao? Người nên về nhà.” Phiêu Thịnh bị bất ngờ làm cho không rõ tâm tình của mình, đầu óc hỗn loạn.

“_Lục Châu tỷ tỷ đã đến.”

“_Có lẽ không nên gặp. Người chết rồi thì cứ để hân chết đi thôi, cần gì phải khiến cho hân sống lại mà dọa người.”

Phủi phủi tro bụi trên người, Võ Kinh lúc này mới cảm thấy chân có chút đau nhức, phát hiện ra lúc đốt bộ y phục da đã bị bỏng. Phiêu Thịnh một câu cũng chưa nói gì, lúc này chỉ đi về phía trước, vừa dùng tay bế Võ Kinh lên vừa nói:

“_Người xem đầu gối của người kia, còn có tay của người nữa.”

Mang theo tức giận, Phiêu Thịnh mắng:

“_Bệnh của người còn chưa tốt, nếu người muốn tiếp tục nằm trên giường thêm mười ngày nữa thì người liền tự trở về đi.”

Võ Kinh vốn định giả vờ liên không nhúc nhích nữa, chỉ nằm trong lòng Phiêu Thịnh, nghe tiếng tim đập cùng tiếng hít thở chậm chậm của Phiêu Thịnh thì đột nhiên nở nụ cười.

“_Đây chính là lần thứ hai người ôm ta về các.”

Ánh mắt lại nhìn về đồng hoang tàn phía sau, trên mặt đất hỗn độn đất cát bị đào lên, vãi vóc chưa bị đốt thành tro kia bị gió nhẹ thổi là là trên mặt đất, tro vãi bay lên, quện vào bầu trời rồi rơi xuống đất, trong nháy mắt đình viện phẳng phất như chỉ còn hai màu đen trắng đan xen nhau, không còn màu đỏ của lá phong nữa. Võ Kinh chậm rãi xoay mặt lại nhìn về phía trước, ngắm nhìn muôn hoa khoe sắc bên con đường lát đá của Trần phủ.

Võ Kinh trở lại Hiên Văn các liền ngã xuống, thân thể còn chưa có phục hồi như trước, hơn nữa tâm tình lại đột nhiên bị kích động cùng bị thương, lại còn cạy mạnh đào đất khiến cơ thể mệt nhọc quá độ. Đầu óc mơ màng nằm trong gian phòng của mình, mơ hồ nghe được âm thanh đối thoại bên ngoài, thanh âm

của Phiêu Thịnh cùng Phiêu Hưng thường xuyên đan xen vào nhau, Võ Kinh không muốn nghe, cũng nghe không rõ, các khớp ngón tay cùng ngón chân đều sưng phù cả lên, căn bản động cũng không động được.

Chỉ cần nằm như vậy, đúng giờ có người mang cơm đến cho ăn, thay áo quần, đổi chăn màn. Gian phòng của Võ Kinh rất thích hợp để dưỡng bệnh, hướng về phía mặt trời, thông gió, khô ráo, vì muốn giữ cho không khí trong phòng luôn trong lành, Phiêu Thịnh cố tình mở một cái cửa sổ cách xa giường, rất thoáng khí. Mỗi ngày Phiêu Thịnh vẫn thường giúp Võ Kinh tắm rửa, tuy rằng đã từng có tiếp xúc thân mật, tuy rằng quá khứ chính mình cũng đã từng giúp Phiêu Thịnh tắm rửa, nhưng hôm nay biến thành người khác giúp mình tắm, lại hoàn toàn xích lõa như vậy mặt đối mặt luôn khiến Võ Kinh mặt đỏ bừng bừng, liễu mạng giấy dựa cự tuyệt, nhưng mỗi lần đều chỉ rước lấy Phiêu Thịnh chê cười Võ Kinh lo hãi, một bên nói là có phải cũng muốn hấn giúp mình thoát y phục khi tắm luôn hay không, một bên ôm lấy Võ Kinh đến thả vào trong bồn tắm, còn nhẹ giọng nói:

“_Không muốn ta tắm, không lẽ gọi Xuân Thanh và Thu Tranh đến!?”

Võ Kinh đành từ bỏ giấy dựa, đem ánh mắt nghiêng qua một bên, vẫn là không có ý muốn nhìn Phiêu Thịnh.

Phiêu Thịnh rất cẩn thận giúp Võ Kinh tắm rửa, chậm rãi tẩy rửa, tắm xong liền mang Võ Kinh đặt trên giường, cũng giúp Võ Kinh mặc quần áo rồi giúp Võ Kinh xoa bóp. Nói hoa mỹ cái gì mà tắm khô, còn có hẳn một quy trình, chà bàn tay, chà cánh tay, xoa đầu, xoa mắt, xoa mũi, xoa ngực, xoa đầu gối. Làm xong một lượt đó lại trở lại chà sát eo, xoa bụng, mát xa gan bàn chân. Trong lúc làm Võ Kinh từ từ nhắm hai mắt lại, môi gắt gao cắn chặt, chỉ sợ từ trong miệng phát ra tiếng rên làm người khác hiểu lầm. Bình thường sau khi làm xong tất cả, Phiêu Thịnh vẫn là mặt không đổi sắc tâm không động, nhưng Võ Kinh cũng đã biến thành một con tôm luộc, từ đầu đến chân đều đỏ hồng một mảnh, đôi mắt nhắm chặt tuyệt không mở ra. Nhìn thấy Võ Kinh như vậy, Phiêu Thịnh luôn không nhịn được muốn cười, ngực từng đợt ôn nhu, nhưng Phiêu Thịnh mơ hồ cảm giác được loại ôn nhu này hoàn toàn không giống với ôn nhu khi đối với đệ đệ cùng Niếp Nham, nhìn thấy Võ Kinh tâm liền giống như luôn trở nên dịu dàng và ấm áp. Nhẹ nhàng lấy áo mặc vào người Võ Kinh, lại cẩn thận đặt Võ Kinh trên giường gỗ rồi nói một tiếng:

“_Ta đi.”

Đợi đến khi tiếng bước chân đã rời khỏi phòng, Võ Kinh lúc này mới mở mắt nhìn chằm chằm nơi âm thanh rời đi, vẫn không hề nhúc nhích.

Dần dần ngày cứ trôi qua bình thản như thế, những ngày như vậy đối với Võ Kinh mới tuyệt vời, ấm áp làm sao, nhưng cũng mang theo chút thương cảm nhân nhật, nếu như nói quá khứ là biến cuộn trào mãnh liệt thì hiện tại Võ Kinh cảm giác giống như một khe nước trong xanh bên nhà, chậm chậm chảy quá.

Ngẫu nhiên một ngày trong lúc Võ Kinh cùng Phiêu Thịnh trò chuyện, Phiêu Thịnh nói Niếp Nham đã rời Trần phủ về nhà, lại không nói cho Võ Kinh biết sở dĩ Niếp Nham rời đi chính là vì Phiêu Thịnh cuối cùng hiểu rõ ánh mắt của Niếp Nham nhìn mình biểu lộ điều gì, sau khi hết kinh ngạc, Phiêu Thịnh thái độ kiên quyết đưa Niếp Nham trở về. Phiêu Thịnh không muốn để cho Niếp Nham lại giẫm vào vết xe đổ, dù sao Niếp Nham vĩnh viễn là đệ đệ mình yêu thương nhất. Rời nhà cũng không có nói với Phiêu Hưng bởi vì Phiêu Thịnh muốn che chở Võ Kinh, sau khi tiễn Niếp Nham trở về cũng không biết đã chạy đi đâu rồi.

“_Ta nghĩ hai ngày nữa sẽ rời đi.” Trong lúc nói chuyện, Võ Kinh đột nhiên cắn răng, nói ra điều hấn luôn không muốn nói nhưng không thể không nói, dù sao hấn đã có thể đi lại bình thường, không thể cứ ở lại mãi không đi.

Phiêu Thịnh không hề hé răng, chỉ nhìn lấy Võ Kinh, ánh mắt thâm sâu mà sáng ngời như vậy khiến Võ Kinh cũng nói không nên lời, chỉ đành cúi đầu không rên một tiếng.

“_Người phải rời đi, cũng đúng, người không thể cả đời ở lại nơi này, đối với ngôi nhà này, ta nghĩ người đã không còn tình cảm lưu luyến gì nữa.” Phiêu Thịnh gượng gạo nói, chỉ cảm thấy tâm nhất thời giống như trống rỗng, cười cho có lệ rồi đứng lên.

“_Ta quên mất còn có chuyện cần làm. Người nghỉ ngơi trước đi.”

Không có nú giữ, không có cự tuyệt, nhìn Phiêu Thịnh rời đi khỏi phòng, Võ Kinh chỉ ngơ ngác ngồi trên ghế, trong tâm tràn đầy đau đớn.

Hai ngày sau đó, Phiêu Thịnh không còn xuất hiện nữa.

37. Quyển 2 - Chương 36

Edit: kitkentt

Beta: kitkentt

Ngày mai nhất định là một ngày tốt để rời đi, ngắm nhìn bầu trời đầy sao, Võ Kinh âm thầm nghĩ, ngay cả ông trời cũng mong muốn mình rời khỏi nơi đây. Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, vừa đi tới mở cửa đã thấy Phiêu Thịnh đứng ngoài cửa, thanh âm khàn khàn nói:

“_Ta có thể vào không?”

Dưới ngọn đèn, nhìn thấy Phiêu Thịnh mang theo vài phần tiều tụy cùng một nỗi yên lặng nhìn Võ Kinh, ánh mắt kia mang theo vài phần mờ mịt cùng hết cách, còn có nhàn nhạt bị thương, Võ Kinh vừa cười thầm rằng mình lỗi giác, vừa tránh đường để Phiêu Thịnh đi vào.

Chờ Phiêu Thịnh đi vào trong phòng rồi Võ Kinh mới phát hiện trên tay Phiêu Thịnh cầm theo một thau nước, đang có chút hiếu kỳ vì sao Phiêu Thịnh mang theo thau nước trên tay đến, Phiêu Thịnh lại một tay kéo lấy Võ Kinh đến bên giường ngồi xuống, chậm rãi cởi giày cùng tất của Võ Kinh ra, động tác dịu dàng như thế, như là đang nâng niu bảo vệ báu vật dễ vỡ, Võ Kinh không cách gì cự tuyệt được bầu không khí này và cả người kia, chỉ đành ngơ ngác để Phiêu Thịnh đem chân mình đặt vào trong thau nước.

Từ sau khi Võ Kinh bị bệnh, rửa chân buổi tối Phiêu Thịnh luôn gọi Xuân Thanh bưng nước ấm tới, đồng thời căn dặn là phải đổ nước ngập đến mắt cá chân mới tốt, ngâm trong khoảng một khắc (15'), như vậy mới có tác dụng thúc đẩy sự lưu thông máu ở chân, nhưng tự mình giúp Võ Kinh rửa chân giống như hôm nay lại là lần đầu tiên.

Phiêu Thịnh nửa quỳ, chậm rãi dùng khăn sạch thấm nước ấm nhẹ nhàng chà lau chân cho Võ Kinh, tựa như lông chim khẽ lướt qua, cảm giác được tay Phiêu Thịnh đang chậm rãi vuốt ve trên chân mình, mỗi khi lướt qua vết thương trên chân đều dừng lại một hồi, cảm giác tiếp xúc như vậy khiến toàn thân Võ Kinh run lên, cuối cùng Phiêu Thịnh nói ra câu đầu tiên kể từ khi hấn vào phòng:

“_Người cũng đã từng giúp ta rửa chân như vậy.”

Ngẩng đầu nhìn Võ Kinh đang ngồi, đôi mắt đen trong vắt mà cuồng nhiệt khiến toàn thân Võ Kinh như bị đóng đinh, một câu cũng nói không nên lời. Võ Kinh vẫn nhìn Phiêu Thịnh đang nhẹ nhàng chà lau chân mình sạch sẽ, sau đó đặt lên giường, thấy Phiêu Thịnh cúi đầu nhìn mình rồi khe khẽ hỏi mình:

“_Ta có thể hôn người không?”

Ánh mắt kia thật xinh đẹp đến nhường nào, cho dù đã qua mười năm cũng chưa từng thay đổi, ánh mắt hoang dã mà nhiệt tình. Võ Kinh giơ tay lên cố sức ôm lấy cổ Phiêu Thịnh, ngắm nhìn đôi mắt như viên ngọc đen dần phóng to trước mặt, trong chớp mắt cảm giác được một bờ môi ấm áp mà kiên định chạm vào mình. Võ Kinh nhắm mắt lại, một giọt lệ chậm rãi chảy ra, lăn dài trên hai gò má, rót vào trong miệng khiến cho nụ hôn này vẫn ngọt ngào lại tăng thêm phần đắng chát tê tái. Nhẹ nhàng mút lấy đôi môi, dịu dàng như thế, mềm mại như thế khiến cho tâm say mà tan nát cõi lòng, một nụ hôn thuần khiết, một nụ hôn mà Võ Kinh cùng Phiêu Thịnh chưa bao giờ có được.

Rồi đột nhiên nụ hôn này trở nên kịch liệt, liên tục hôn lên môi Võ Kinh, lên nước mắt của Võ Kinh, đầu lưỡi tiến vào trong miệng Võ Kinh mang theo ý muốn kích thích nhiệt tình của đối phương. Trong khoảng miệng bị tàn sát bừa bãi, quấn lấy nhau, tim Võ Kinh đập nhanh hơn, ngoan ngoãn mở miệng để đầu lưỡi Phiêu Thịnh càng thêm tiến sâu vào, lưỡi cũng không tự chủ được bắt đầu nghênh đón, cùng hấn dây dưa

thật sâu. Trong đêm tĩnh lặng nghe được âm thanh trong lúc đầu lưỡi quăn quít lấy nhau, tâm Vô Kinh bỗng chốc kinh hoàng, cố sức đẩy Phiêu Thịnh ra. Đối mặt nhau, âm thanh Vô Kinh run rẩy không cách gì nghe rõ được:

“_Không...còn như vậy...khiến ta...vạn kiếp bất...phục...” (vạn kiếp bất phục: không thể quay đầu/không thể hồi phục)

Thời gian lúc này như đọng lại, thẳng đến khi âm thanh của Xuân Thanh từ ngoài cửa truyền đến, phá vỡ tất cả:

“_Đại thiếu gia, lão gia, phu nhân đã trở về.”

Phiêu Thịnh chỉ yên lặng đứng nhìn Vô Kinh một hồi liền xoay người ra cửa, Vô Kinh chậm rãi từ trên giường trượt xuống, toàn thân run rẩy không ngừng. Ngoài cửa, âm thanh của Xuân Thanh trong màn đêm đặc biệt vang vọng:

“_Đại thiếu gia, người làm ta giết cả mình, ta còn tưởng rằng người vẫn đang ở trong phòng.”

Phiêu Thịnh vừa đi vừa tự suy xét nguyên nhân nhị lão đột nhiên trở về hẳn là có liên quan đến Vô Kinh, nhưng không ngờ tới vừa thấy mặt, phụ thân liền đi thẳng vào vấn đề:

“_Việc A Nê người giải quyết như thế nào rồi? Vốn chúng ta cũng không chút nghi ngờ năng lực xử lý của người, chỉ là hôm trước đột nhiên biết được trận hỏa hoạn thứ hai của Trần phủ cùng việc Niếp Nham bị tập kích đều do một người gây nên, lòng nương người lo cho người, vội về trong đêm.”

Thầm nghĩ làm sao để trả lời nhị lão, đành phải thận trọng nói:

“_Việc này ta đã sớm biết, không muốn quấy rầy thanh tĩnh của phụ mẫu nên tự mình xử lý rồi, tự thân ta đã đến Niếp phủ giải thích, về phần A Nê ta tự có an bài.”

“_Thật sao?”

Ngồi trên ghế, Trần lão gia gõ gõ bàn.

“_Vậy tại sao khi ta hỏi phủ thì có người báo cho ta biết A Nê vẫn ở lại trong các cửa người như trước, còn nói hai ngày trước hẳn sinh bệnh, người trong các liên vội thành một đoàn. Nếu A Nê chỉ là ân nhân cứu mạng của người, việc này cũng là bình thường, chỉ là A Nê kia, ta âm thầm điều tra lai lịch không rõ, lại lén lút phóng hỏa hại người, việc này không chừng có người khác sai khiến...”

“_Phụ thân, xin người đừng nói nữa.”

Phiêu Thịnh cũng không biết hành động này của mình là đúng hay sai, chỉ là nghe phụ thân nói về A Nê, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy tức giận, nói ra lời thường ngày tuyệt không có khả năng nói. Phiêu Thịnh quay đầu lại nhìn người hầu hai bên, tự ý phân phó bọn họ lui xuống dưới, không cho phép tiến vào.

Kinh ngạc với lời nói của nhi tử, Trần lão gia cùng phu nhân quái lạ nhìn nhi tử, lúc này mới phát hiện nhi tử nhiều ngày không gặp hôm nay lại tiêu tụy đến thế, vẻ mặt luôn tươi tắn nay bị một màn âm u, ủ dột như mưa dầm che phủ. Lo lắng cho nhi tử, Trần phu nhân vội vàng tiến lên phía trước muốn cẩn thận quan sát lại bị Phiêu Thịnh thốt ra một câu không hợp chủ đề dọa sốc.

“_Nếu như một người hầu đã từng phạm sai lầm, sau biết hối cải làm người mới, bây giờ muốn trở về Trần phủ, nhị lão nghĩ ta nên xử lý việc này như thế nào?”

“_Tục ngữ nói lãng tử hồi đầu kim bất hoán (người có lỗi biết hối lỗi quý hơn vàng), nếu hẳn quả thật muốn làm lại cuộc đời, Trần gia cũng chẳng phải là nơi cố chấp cổ hủ, tất nhiên vẫn sẽ đối xử với hắn không khác gì người thường.” Trần lão gia tuy thấy có chút kì quái nhưng vẫn trả lời.

“_Vậy nếu người hầu ấy tên là Vô Kinh, phụ mẫu nghĩ thế nào?” Nói tiếp nói phụ thân, Phiêu Thịnh nói rõ ràng từng chữ từng chữ một.

“_Người....nói cái gì?” Không thể tin nổi bản thân vừa nghe được cái tên này, Trần phu nhân đứng chết lặng, âm thanh run run hỏi.

“_Nếu người hầu kia tên là Võ-Kinh, phụ mẫu nghĩ thế nào?” Thông thả nhắc lại lời vừa nói, đặc biệt ở hai chữ “Võ Kinh” Phiêu Thịnh còn đặc biệt nói chậm mà nhấn mạnh. Chỉ thấy phụ mẫu vì cái tên vừa nói ra, sắc mặt liền từ trắng chuyển xanh, từ xanh lại hóa hồng.

“_Tuyệt không cho phép.” Trần lão gia cùng phu nhân trăm miệng một lời nói, âm thanh kia vừa vội vừa sợ.

“_Vì sao không được?”

Phiêu Thịnh ánh mắt thoáng động, nói tiếp:

“_Không phải phụ thân nói tất nhiên sẽ đối xử không khác gì người thường sao? Võ Kinh cũng không phải phạm tội tày trời gì, bất quá chỉ là ăn cắp chút tài vật mà thôi, nay hắn ăn năn, Trần phủ cần gì phải vì chuyện xưa mà ghét bỏ.”

“_*Rầm* Ta nói không được là không được.” Nặng nề đập xuống bàn, Trần lão gia giận dữ nói.

“_Ngày hôm nay nói về chuyện của A Nê, người sao lại nhắc đến Võ Kinh.”

“_Đúng rồi, con à, hôm nay người làm sao vậy, cứ nói mấy chuyện kì quái với chúng ta, có phải nhiều ngày qua đã rất vất vả hay không?” Nhìn vẻ mặt hơi hốt của Phiêu Thịnh, Trần phu nhân có một cổ dự cảm không rõ trỗi lên, đồng thời muốn làm giảm bớt bầu không khí trở nên căng thẳng này.

“_Người đi xuống nghỉ ngơi trước đi, việc này ngày mai chúng ta lại bàn.”

“_Tại sao không được, Võ Kinh vì sao không thể trở về?” Cố chấp muốn có được một đáp án, Phiêu Thịnh đứng yên tại chỗ.

“_Tại sao sự việc cho tới bây giờ, đã nhiều năm trôi qua như vậy các người vẫn không chịu nói ra chân tướng sự thật năm đó?” Bình tĩnh nói ra không chút kích động, nhưng vẫn không giấu được ánh mắt hung hăng dọa người.

“_Sự thật gì?” Trong lòng kinh hoàng, Trần phu nhân nghĩ một đằng nói một nẻo.

“_Ngày hôm nay xem ra người thật rất mệt mỏi rồi.”

“_Sự thật gì?” Máu bởi vì câu này mà đột nhiên sôi trào, không thèm cân nhắc xem lời nói ra có đúng mực hay vô lễ hay không, hiện tại trong lòng Phiêu Thịnh chỉ có một cơn lửa giận thiêu đốt:

“_Việc đã đến nước này các người cần gì phải che giấu nữa, nếu năm xưa quả thật chỉ là ăn cắp chút tài vật của Trần phủ, ta nghĩ một người hầu vặt vãnh cũng không thể ăn cắp được vật gì đáng giá, Trần phủ thật sự cần phải dụng tư hình, bức người vào chỗ chết, gần như là đuổi tận giết tuyệt sao!”

Chỉ trong chốc lát yên lặng trầm mặc, *_Rầm!*_ một chưởng nặng nề giáng xuống bàn, theo sau đó là một trận âm thanh đổ nát của chiếc bàn. Trùng mắt, mặt Trần lão gia đã sung huyết đến đỏ bừng, chỉ vào Phiêu Thịnh phẫn nộ hét lên:

“_Người đang nói cái gì? Cái gì mà bức người vào chỗ chết, cái gì đuổi tận giết tuyệt? Đối với một kẻ không biết liêm sỉ như thế, người cư nhiên dám dùng lời nói như vậy để hình dung thân nhân của người!”

Lộ vẻ sâu thâm cười, Phiêu Thịnh cố gắng áp chế cuồng bạo đang muốn thoát ra:

“_Thật ra nói đến kẻ không biết liêm sỉ không phải là Võ Kinh, mà là nhi tử của các người, cũng chính là ta.” Lời nói xong cũng cực kì bình tĩnh, chỉ là Phiêu Thịnh phải hít sâu một hơi, bộ ngực mãnh liệt phập phồng nói rõ tâm tình của hắn.

“_Người đang nói cái gì vậy?” Trần phu nhân không thể tin kêu lên.

Sự đau đớn như bị xé rách từ trong phế phổi đến lục phủ ngũ tạng, âm thanh Phiêu Thịnh khàn khàn đến đáng sợ:

“_Ta chỉ là nói sự thật, các người thật sự cho rằng kí ức quá khứ quan trọng nhất của một người, loại kí ức khắc cốt ghi tâm này sẽ vĩnh viễn bị lãng quên? Các người có thể nói chuyện phát sinh năm đó tất cả đều

là lỗi của một mình Võ Kinh? Các người hãy tự vấn lòng mình xem, nhi tử của các người là ta hoàn toàn vô tội? Các người có thể thản nhiên nói năm đó dụng tư hình không một chút thiên vị?”

“_Người....người điên rồi.” Trần lão gia nói không nên lời, tay chỉ có thể run rẩy chỉ về phía Phiêu Thịnh.

“_Điên rồi, ha ha~” Cười to hai tiếng, Phiêu Thịnh liếc mắt nhìn thoáng qua nét mặt của nhị lão.

“_Mười năm trước ta là người điên, vì vậy ta không biết cũng không thể bảo vệ được hần, mười năm sau ta đã thanh tỉnh, hiện tại ta biết bản thân đang nói gì, làm gì.”

“_Thịnh nhi!”

Run rẩy đi về phía nhi tử, Trần phu nhân muốn xoa mặt nhi tử lại bị chấn động vì sự nghiêm túc cùng đau đớn của Phiêu Thịnh, miễn cưỡng cười:

“_Chúng ta không phải đang nói đến chuyện A Nê sao, nói một hồi thế nào lại nói về người khác vậy. Thịnh nhi, phải biết rằng tất cả những việc chúng ta làm đều là vì ngươi.”

“_Là người khác? Chỉ là vì ta? Tất cả thật đơn giản như vậy?”

“_Rốt cuộc hôm nay có chuyện gì xảy ra với ngươi vậy?” Trần phu nhân rốt cuộc nổi giận.

Nhìn song thân mà mình luôn kính yêu, cũng chính là người vẫn luôn yêu thương mình nhất, phụ thân uy phong lẫm liệt của ngày xưa nay đã già hơn, còn mẫu thân xinh đẹp dịu dàng không biết từ lúc nào trên khóe mắt đã sớm xuất hiện nếp nhăn, đau thương nhìn phụ mẫu đang từ từ già yếu đi, Phiêu Thịnh khe khẽ nói:

“_Ta chỉ muốn nói cho phụ mẫu mà ta kính yêu biết một người, một người ta đã từng yêu, cái tên đã bị ta lãng quên mất mười năm, cũng là người bị các người hiểu lầm trong suốt mười năm qua.”

38. Quyển 2 - Chương 37

Edit: kitkentt

Beta: kitkentt

Trần lão gia cùng phu nhân hoàn toàn bị kinh ngạc, ngơ ngác khó tin nhìn nhi tử.

“_Ta đã nhớ lại tất cả, tựa như mười năm qua phát sốt cao, ngày hôm nay hạ sốt, đầu óc tỉnh táo lại, vì vậy ta phải đem tất cả những chuyện ta biết nói với nhị lão. Năm đó là ta câu dẫn Võ Kinh, chính ta mới là người quyến rũ lấy hần, là ta khiến hần liều lĩnh, cũng là ta làm cho hần gần như vạn kiếp bất phục...” Lời nói tiếp theo của Phiêu Thịnh bị một bạt tai cắt đứt.

Trần phu nhân không tin nổi nhìn tay mình, không thể ngờ rằng có một ngày bản thân lại có thể bạt tai nhi tử mà mình yêu thương nhất, toàn thân run lên:

“_Sao ngươi nói ra lời như vậy, sao ngươi có thể nói ra lời như vậy...” Nước mắt đã chậm rãi từ trong khóe mắt chảy ra.

Trần lão gia ôm thân thể thê tử, tức giận nhìn nhi tử.

Phiêu Thịnh chỉ cảm thấy trên mặt hơi nóng lên, suy nghĩ sớm đã theo bản thân nhẹ nhàng trôi thẳng về quá khứ, cái quá khứ mà hiện tại chỉ cần nhắm mắt liền sẽ nhớ tới, người kia luôn sinh động hiện ra trong đầu, mang theo nụ cười rạng rỡ khi bắt được người luôn cố ý lẩn trốn, đúng vậy, bản thân chính là cố ý, bởi vì biết rõ người kia nhất định sẽ tìm thấy mình, thích nhìn gương mặt tươi cười khi phát hiện thấy mình, tuy rằng rất nhạt nhưng luôn khiến mình vui sướng trào dâng, thích âm thanh nhẹ nhàng, hòa nhã mà vô cùng kiên định kia làm cho bản thân đang buồn bực an lòng lại, thích cánh tay kia ôm chặt lấy mình, rất gầy yếu nhưng luôn vững vàng giữ lấy mình, giữ chặt giống như sợ rằng thả ra mình sẽ bay mất, còn có đôi mắt kia luôn tràn đầy cương chiều nhìn mình cùng khuôn mặt tươi cười đầy dung túng, nhưng khi mở mắt

ra lại phát hiện người kia đã tiêu thất mất rồi, chỉ còn nam nhân với nụ cười mang theo vẻ bất đắc dĩ cùng nhân thần bi thương, khiến cho tâm mình tràn ngập thương xót cùng đau khổ, còn có một cảm giác khó nói không thể lí giải được.

Có lẽ qua tối nay tất cả đều sẽ vô tung vô ảnh, người trong mộng kia vĩnh viễn sẽ không được cũng nhìn không thấy, từ nay về sau chân trời góc biển, vô duyên gặp lại. Trong nháy mắt tim Phiêu Thịnh giống như bị một lưỡi kiếm lạnh lẽo tàn nhẫn đâm xuyên qua, tâm lạnh buốt, đau đến rét run, máu trong nháy mắt như đông lại, tim đập mãnh liệt đến sinh đau.

“_Phiêu Thịnh!” Đó là tiếng gọi phẫn nộ của mẫu thân gọi nhi tử, nhìn nhi tử mắt hồng mắt vía, vẻ mặt đã tái mét lại.

“_Phụ thân, mẫu thân.”

Lời nói tuôn ra từ yết hầu giờ đây đã không thể nào kiểm soát được nữa, không còn bận tâm đến gì cả, cần rằng, Phiêu Thịnh gằn từng câu từng chữ nói:

“_Khi toàn bộ kí ức của ta trở về, các người có biết tâm tình của ta ra sao không? Ta hận các người, ta hận các người, các người sao có thể tự ý cướp đi kí ức của ta, quá khứ của ta, nhấn tâm hủy hoại hạnh phúc của ta, chỉ đơn giản bởi vì hạnh phúc kia đối với các người, thậm chí với thế tục là bất dung. Quá khứ bị các người liều mạng che giấu, cũng chính là quãng thời gian hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất suốt đời ta. Thật mỉa mai, ta là nhi tử của các người, thứ ta muốn lại là thứ các người khinh bỉ, thậm chí là căm thù.”

Hít sâu một hơi, hai mắt Phiêu Thịnh nhìn chằm chằm song thân.

“_Các người vì sao phải làm như vậy? Chỉ bởi vì ta là nhi tử của các người còn hẳn là kẻ hầu, hay bởi vì ta là nam nhân, hẳn cũng là nam nhân? Chúng ta...”

“_Làm càn!” Tức giận hét lên, Trần lão gia đi tới trước mặt Phiêu Thịnh liền giáng xuống hai bạt tai.

“_Người càng lúc càng hư hỏng.”

Mặt nhất định đã sưng lên, lau đi vết máu trên khóe miệng, Phiêu Thịnh miên man nghĩ, làm cha quả nhiên thật khác, ngay cả bạt tai cũng nặng hơn nhiều lắm.

“_Xin lỗi phụ thân, mẫu thân, ngày hôm nay hãy để ta làm càn một lần đi, cũng là lần cuối cùng ta làm càn, không nói ra ta kìm nén rất khó chịu, để ta nói ra hết cho nhẹ lòng đi. Đây là nỗi thống khổ mà các người cả đời đều không thể cảm nhận được, rất tiếc nuối, rất bất lực, rất đau khổ. Mà nguyên nhân của nỗi thống khổ này lại đến từ phụ thân cùng mẫu thân mà ta kính yêu nhất, thậm chí là cả huynh đệ của ta, các người lấy danh nghĩa là vì ta mà hủy đi một người.”

“_Chúng ta là vì người, vì người a!” Sớm đã không thể chống đỡ nổi cơ thể, Trần phu nhân bất lực ngồi xuống ghế, hai mắt vô thần nhìn Phiêu Thịnh.

“_Vì ta?”

Phiêu Thịnh nở nụ cười thê lương.

“_Các người không phải vì ta, mà là vì các người, đơn giản vì ta trong mắt tất cả các người là sai lầm, là bệnh hoạn, vì vậy các người phủ nhận tất cả của ta, bao gồm cả tình cảm của ta, người ta yêu, thậm chí là cả quá khứ của ta. Các người dùng cái mà các người tự nhận là tình yêu khiến ta gần như nghẹt thở.”

“_Ta thật sự làm sai rồi...sai rồi.”

Trần phu nhân thần sắc hoảng hốt.

“_Nhi tử của ta vì chuyện quá khứ mười năm trước mà chỉ trích ta, ta thật sự làm sai rồi sao? Các người yêu nhau, thật đáng sợ.”

Bịch Nặng nề quỳ trên mặt đất, Phiêu Thịnh khóc.

“_Ta cảm ơn các người dưỡng dục ta, dạy dỗ ta, ngày hôm nay không phải ta muốn nhắc lại chuyện xưa, cũng không phải vì muốn chỉ trích các người, ta chỉ muốn nói cho các người biết một sự thật của quá khứ, ta không muốn để người kia tiếp tục gánh lấy tội danh chưa hề có suốt mười năm qua, ta...” Nói còn chưa

nói xong Phiêu Thịnh đã nhảy dựng lên xông thẳng ra khỏi cửa, lại như nhớ tới chuyện gì liền vội vàng xông ngược trở vô, trong đôi mắt đỏ thấy rõ được ánh sáng nóng cháy như mặt trời tháng năm, nửa bên mặt đã sưng lên gian nan kéo ra một nụ cười, trong nháy mắt Trần lão gia cùng phu nhân bị vẻ mặt đã lâu không thấy kia làm cho thất thần.

“__Ta hiện tại mới phát hiện ra, ta còn yêu hắn.” Đây là câu nói cuối cùng Phiêu Thịnh nói.

Phiêu Thịnh chạy băng băng trên đường, tiếng côn trùng kêu rả rả trong đêm như thúc giục Phiêu Thịnh nhanh về lại bên cạnh Võ Kinh, xông xáo náo nhiệt, mà tâm Phiêu Thịnh toàn bộ đều bị chiếm lấy bởi câu nói, ta yêu hắn, ta yêu hắn. Tuy rằng hắn không còn xinh đẹp cùng tràn đầy sức sống như thuở ban đầu, nhưng ta vẫn yêu hắn như xưa. Tội phóng hỏa hại người này hãy để ta và hắn cùng nhau gánh trên lưng đến chết đến già đi.

Đẩy cửa ra, gian phòng lại một lần nữa không một bóng người.

“__Đại thiếu gia, A Nê nói hắn muốn đến nội viện tản bộ, kết quả là đến bây giờ cũng chưa thấy về.”

Trần phủ trong đêm vẫn phiêu đảng tên một người, cùng một nam nhân điên cuồng tìm kiếm ái nhân đã biến mất.

“__Vô Kinh, Vô Kinh, Vô Kinh.”

Trần lão gia cùng phu nhân chỉ nghe thấy một tiếng lại một tiếng kêu gào thảm thiết, nhìn nhau.

“__Chúng ta có phải sẽ mất đi đứa con trai này hay không?”

“__Sẽ không, hắn chấp nhận cha mẹ như chúng ta, chúng ta chấp nhận đứa con trai như hắn.”

“__Chúng ta khuất phục sao?”

“__Bởi vì giữa con trai cùng người ngoài, chúng ta chỉ có thể chọn một mà thôi.”

Mặt trời vẫn mọc rồi lặn đều đặn mỗi ngày, bốn mùa nối tiếp nhau lướt qua trong vô thức của con người, chớp mắt đã trôi qua. Thủy triều lên rồi xuống, đại dương nhân từ nuôi lớn con cái bốn phương. Bọn họ mang theo những tặng phẩm của đại dương cùng nụ cười hài lòng sau một ngày cần lao trở về nhà, trong nhà có vợ con cùng con chó đang đợi bọn họ quay về.

Thu dọn ngư cụ rồi chào nhau, ngư phụ tập tễnh trở về nhà mình. Trước cửa nhà, một du khách một thân đầy bụi đất mệt mỏi tựa trên tường, chỉ có đôi mắt kiên nghị kia lóe sáng.

“__Này, ta mệt chết đi được, nhanh tránh ra một chút để ta vào nghỉ ngơi được không?”

Mặt trời chiếu xuống đem bóng người kéo dài đến xiêu vẹo, cũng đem bóng hai người hợp thành một người.

“__Người thế nào...” Ngư phụ chưa kịp nói tiếp đã bị một cái ôm cắt đứt.

“__Trên người ta có mùi.” Chôn ở trong lồng ngực, gian nan nói ra mấy chữ.

“__Trên người ta có mùi mồ hôi.” Trên mặt du khách mang theo nụ cười, lại càng ôm chặt người trong lòng hơn.

“__Người tới làm gì?” Ngư phụ liếc mạng giấy dựa, nhưng chỉ có thể kéo khoảng cách ra một chút.

“__Người sao lại đi?” Du khách hỏi ngược lại.

“__Người làm sao tìm được nơi này?”

“__Hải âu rất đẹp.” Hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“__Người...”

“__Người đừng hỏi gì cả, cũng đừng nói gì cả, chỉ cần yên lặng nghe ta nói thôi.”

Lại ôm chặt thêm lần nữa.

“_Người đã từng kể cho ta nghe câu chuyện về hải âu, cho đến bây giờ vẫn còn quanh quẩn trong tâm trí ta, bây giờ thì ta đã hiểu, người có hiểu chưa?”

“_Hiểu...?”

“_Ta may mắn vì ta quay đầu lại, quay đầu lại liền thấy được tình yêu, tình yêu đó bị giấu trong tầng tầng lớp lớp nguy trang nhưng nó không hề phai màu, cũng không hề biến mất, nó chỉ thay đổi diện mạo khi xuất hiện giữa chúng ta, chờ chúng ta phát hiện, chờ chúng ta quay đầu lại. Ta quay đầu lại và thấy được nó, còn người? Người có nguyện ý cùng ta quay đầu lại, ôm lấy tình yêu đó, phần tình yêu đã sớm chất chồng vết thương kia.”

Dường như trôi qua thật lâu, một âm thanh nghẹn ngào truyền đến:

“_Trải qua lâu như vậy, người chỉ vì muốn hỏi ta vấn đề này thôi sao?”

“_Không, còn có một câu đã muộn mất mười năm.”

Gần như là lời thì thầm dịu dàng bên tai ngư phủ.

“_Ta yêu người.”

Trời rất xanh, xanh đến mát lòng, biển rất xanh, xanh đến thích mắt, hải âu rất đẹp, chúng nó là tinh linh đẹp nhất của biển khơi, người rất đẹp, bọn họ sở hữu một trái tim dịu dàng nhất, đẹp dễ nhất.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-au-chi-thuong>